C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison_Harry-Bill_galaktický_hrdina-06-Poslední_neuvěřitelné_dobrodružství.pdb

PDB Name: Bill 06
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.2.2004
Modification Date: 5.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

═══

Harry Harrison
BILL, GALAKTICKÝ HRDINA 06
POSLEDNÍ NEUVĚŘITELNÉ DOBRODRUŽSTVÍ
Version: Palm.1
Corrections: N/A
ISBN 80-85782-64-2
PalmBookZ
═══

KAPITOLA 1
NOHY. NOHY VŠECH DRUHŮ A tvarů a velikostí. Celá skříň na nohy plná nohou. Byly tam nohy, které vypadaly jako normální kavaleristické boty, a taky nohy vypadající jako běžecké boty a nohy jako blatníky z nerezavějící oceli. Dokonce tam byly i nohy, které zřejmě pocházely od všech možných odporných zvířat, jako jsou bobři a ptáci. Taky tam z čistě sentimentálních důvodů byla jedna, která vypadala jako ty, co patří rezavým robomulám. No a pak ještě i nohy jako sportovní auta, vesmírné lodě a nohy některých Billových oblíbených holovizních hrdinů. Skříň na nohy si svoje jméno skutečně zasloužila, protože v ní byly všechny druhy nohou, na které můžete jen pomyslet, a některé, na které ani nemůžete. Všechny, kromě opravdových nohou. Všechno to byly umělé nohy. Billovy nohy.
Noha byla pro Billa problémem už dlouhou dobu – od chvíle, co uvázl na Venerii, mrtvé planetě, a musel si nohu ustřelit, aby se z té planety dostal. V téhle lidské válce byl vždycky nedostatek vyměnitelných nohou. V minulosti už zkoušel sloní nohu, nohu satyra, různé nohy podle nálady – víc nohou, než si vůbec dokáže pamatovat. A teď jich má ještě víc a všechny naráz. Nakonec vzdal své úsilí o získání lidské nohy k transplantaci. Zatím visela z jeho znetvořeného kotníku svítivá ponožka.
Cvak. Zíral na černou lakovanou botu s červenozlatou špicí? Ne, pro dnešní večer ne. Potřebuje něco víc elegantního, kdyby se náhodou na vycházce vyskytla někde poblíž nějaká žena. Cvak. Bill prohraboval šuplík a hledal nohu s větším sexapealem. Snad ta růžová plyšová se světle červenými kudrnatými plastickými nehty? Cvak. Ne, ta není dostatečně svůdná. Cvak. Ano. To je ono! Cvak. Bill ustoupil o krok zpátky, aby mohl obdivovat svou volbu v malém zrcátku na noze své pryčny.
To byla noha, se kterou se dalo počítat, noha, která říkala: „Tady kráčí muž, který má všechno, co má správný muž mít:“ – i když ne všechny části, které měl teď, byly ty samé, se kterými se narodil. Byla velká, chlupatá a divoká, přesně tak, jak si Bill představoval sám sebe, a velice podobná opičí – skutečně jako Billova vlastní. Toto byla matka, jestli ne otec, všech nohou.
V táboře Buboe byl časný večer a Bill získal díky jemné kombinaci úplatkářství, vydírání a třesení úředníka za krk od toho samého úředníka vycházku. Vzhledem k tomu, že město mimo základnu, do kterého byl díky vycházce oprávněn vstoupit, bylo odporné už jen proto, že bylo na druhé straně plotu, nebyla to zas až taková výhra. Ale objevily se pověsti, že tam jsou ženy, ženy, které nechodí v nezajímavě olivových uniformách Císařské kavalerie, ženy, které sedí v barech, kde jsou alkoholické nápoje podávány po litrech, ženy, se kterými se dá mluvit a dotknout se jich a – Bill začal supět a musel krotit svou rozpálenou obrazotvornost.
Venku kousek dál se zvedl nějaký rozruch. Bill zaměřil své smysly trénované pro boj na prostranství před kasárny a zaslechl křik: „Důstojník jde!“ Jeho bojem vycvičené reflexy ho okamžitě strhly k zadním dveřím do bezpečí.
Příliš pozdě. Narazil dveřmi do cihlové zdi.
Ne, ne přímo do cihlové zdi. Byl si jistý, že by si pamatoval zeď přímo za zadními dveřmi, a ani v táboře Buboe nenosily zdi uniformu. Ale seržant Cihlozeď byl dokonce ještě větší než Bill a prchajícího kavaleristu poznal vždycky, když nějakého viděl.
Bill ztuhl, pak na seržanta vycenil své skvělé tesáky a temně zavrčel.
Cihlozeď vycenil své vlastní implantované naostřené řezáky a v odpověď zavrčel jako vraždící upíří králík.
Bill zařval a sklepal sliny ze svých tesáků seržantovi do tváře.
Cihlozeď zařval na oplátku a sklepal zpátky na Billa jeho vlastní sliny spolu s trochou svých.

Bill znovu zařval a praštil ho pěstí do hrudníku.
Cihlozeď udělal to samé a znovu blýskl tesáky.

* * *

Bylo jasné, že s jemností se Bill nedostane nikam. „Hni svym tlustym chlupatym tělem," houkl na něj zespoda. Cihlozeď se zasmál tím nejurážlivějším způsobem.
„Tvoje matka nosí vojenský boty!" ušklíbl se Bill posměvačně.
Cihlozeď zamrkal. „Samozřejmě!" zafuněl rozhořčeně. „Je kavaleristka. Co jinýho by měla nosit?"
„Tvoje zuby vypadají hloupě!" křičel Bill zoufale. „Králíci jsou plní blech – a kdo by se bál hlodavcovitých vegetariánů?"
Cihlozeď si přežvýkal Billovy urážky.
Stejně byla celá ta diplomacie nanic.
„Ehhh, co se děje, Bille?"
„Buď kámo, kámo," mumlal Bill. V náhlém návalu zoufalství se vrhl na zem a ovinul paže kolem seržantových kolen.
„Prosím, nenuť mě, abych se tam vrátil. Tam vevnitř je důstojník. Určitě se stane něco příšerného." Ale ani tahle patetická prosba nepomohla.
„Promiň Bille, ale znáš pravidla: krej si vlastní zadek. Když nechám jít kohokoli ven, budu muset jít dovnitř sám. Nesmíš zapomínat na zákony kavaleristů."
Samozřejmě, že na ně nezapomněl. V nich všech byly pevně zakořeněné, v nejsurovějších rekrutech i vysloužilcích na odpočinku: hypnoticky zaryté do jejich mozků.
Každý týden může některý z tvých kámošů zařvat.
„Jsem rád, že jsem tě znal, Bille. Můžu si nechat tvé tesáky, až tě zabijí?"
Bill byl příliš sklíčený, než aby odpověděl na tuhle obvyklou otázku. Zdvihl se zpátky na nohy, rychle se rozhlédl, jestli by kolem seržanta nemohl proklouznout, s křupnutím odskočil dozadu a pak se zasmušile vplížil zpět do kasáren. Ve svých nejlepších dobách to bývalo depresivní místo, pečlivě navržené císařovou švagrovou v barvách, které zaručovaly, že morálka bude udržena na neotřesitelně nízké úrovni a žaludek přesně na bodu zvracení. Teď už Billa nemohla potěšit ani jeho sbírka nohou.
A pořád se to jen zhoršovalo. Důstojník, který vešel, byl nízký šlachovitý muž, doprovázený šesti vysokými, mimořádně dobře vyvinutými ženami – osobními strážci. Nemohl to být nikdo jiný než kapitán Kadaffi, hrdina Císařových domácích velitelů. Přežil tucty bitev, množství výpadů za linii nepřátel a nespočet pokusů o atentát od svých vlastních kavaleristů. Byl známý a obdivovaný, samozřejmě jen ostatními důstojníky, pro své odhodlání vytrvat v bitvě až do samého konce, dokud není zabit poslední řadový voják.
Řadoví vojáci tuhle část zas tak neobdivovali, ale jejich názor se nepočítal. Koneckonců to byli oni, kdo se ho pokoušeli zabít. Snažili se ho dostat, dokonce i když je vyučoval. Heslo znělo: „V hodině ho chyť, zachráníš si řiť."
Strážci se rozestoupili do polokruhu kolem Kadaffiho, sejmuli zbraně a natáhli kohoutky. Kapitán zaujal pózu, která byla jen o něco míň svůdná než ta, ve které stály ženy. „Potřebuji dobrovolníky!" zakvičel s důstojnickou důležitostí.
Bill a ostatní kavaleristi šoupali nohama a snažili se zacouvat. Strážkyně stiskly kohoutky a vypálily do stropu kasáren několik varovných výstřelů.
„Potřebuju dvacet hrdinů s červenou krví! Je tu někdo, kdo nemá červenou krev?" Kavaleristi se snažili na tu otázku vhodně odpovědět, ale Kadaffi jim nedal čas. „Dobře – všichni jste dobrovolníci."
Důstojník hvízdl a zmizel za svými ochránci. Nejvyšší z nich, zrzavé ztělesnění hrozivé smyslnosti, pokročila vpřed a muže zakryla. „Popadněte svých pět švestek a jdeme. Hned!" Svůj rozkaz podpořila flirtovní salvou do podlahy, jen kousek od Billovy nohy.
„Hej," zaprotestoval, „to je jedna z mých nejlepších nohou!"
„Tam, kam jdeš, ji nebudeš potřebovat. Po dnešním večeru ji nebudeš potřebovat už vůbec. Moc špatné, moc. Je to docela sexy noha, Honzíku."
„Nejsem Honzík, jsem Bill. Se dvěma l, jako ten váš důstojník má dvě f," Ale zrzka už ztratila zájem.
Skříň na nohy byla otevřená jako víko od pokladu, ale její vnady už pro Billa nic neznamenaly. Prohrabal se až na dno a vytáhl nohu, kterou nenáviděl, tu, kterou nikdy nechtěl nosit– Nohu švýcarské armády.
Byl to mistrovský kousek umění návrhářů nohou. Byl to vrchol technického pokroku, co se nohou týče, se speciálními úpravami, skrytými zbraněmi a tajnými skrýšemi. Byl tu otrávený nůž, který vystřeloval z paty, minilaser, který mohl být používán ke sváření nebo ke střílení lidí, kuš, skříňka na munici, řemeslnické nářadí, váček na kondomy, malá plechovka ostré omáčky, dlouhé supersilné jednovláknové lano, kompas, signalizační pistole, skládací misky na jídlo, pilka, vývrtka, lupa a spousta jiných věcí. Kvůli některým z nich si musel znovu přečíst manuál, protože zapomněl, na co jsou. Manuál měl víc slov než obrázků a byl skoro stejně velký jako noha sama, takže ho Bill nikdy pořádně nepřečetl.
Ani to moc nevadilo, protože jediná věc ze všeho toho nářadí a zařízení, kterou Bill zatím použil, byla konzerva ostré omáčky. Naneštěstí snědení té omáčky bojovou nohu nijak nevylepšilo. Zůstala po ní totiž velká díra do obalu celého výrobku. A stejně to bylo skoro nepoživatelné.
Bojová noha byla taky strašně veliká. Vypadala dobře, když měla všechny díly naleštěné, ale byla moc těžká na chození.
S bojovou nohou pevně přicvaknutou na ponožce svého kotníku se začal Bill poohlížet po dalších věcech, které by si měl vzít s sebou do boje – a samozřejmě možná i na onen svět. Bylo jasné, že všechno, co kdy vlastnil, má jen sentimentální hodnotu. Všechno to byly jen připomínky jeho dávno ztraceného domova Phigerinadonu IV. Ztratil

dokonce i holofotografii své robomuly. Zamáčkl malou slzu svou levopravou rukou – to byla jeho jediná varovná připomínka na jeho starého přítele, woodoo šamana a zástupce šesté třídy, reverenda Temboa (jako protiklad k jeho druhé pravé ruce, která byla ještě původním vybavením), narazil si svůj císařský erární klobouk na svou císařskou erární hlavu a vyrazil vstříc svému císařskému erárnímu osudu.
Když odcházeli, obklopila je jednotka těžce vyzbrojených kavaleristů, aby bylo naprosto jisté, že žádný z dobrovolníků neuteče, a eskortovali je do zbrojnice. Už na ně čekali bojové výsadkové obleky a neměli jinou volbu, než se do nich nasoukat.
Tyhle obleky měly ve skutečnosti hodně společného s Billovou nohou. Byly vyrobeny stejnou společností (Obranná společnost císařova druhého vlastního bratrance, s.r.o.), se stejnou péčí a smyslem pro detaily. Obojí mělo hodně ozdobných znaků a spousty zařízení, která někdy pracovala velice dobře a většinou skoro vůbec. Měly stejný, ošoupaný, otlučený, rádobychromovaný povrch.
A všechny byly stejně velké.
Bill poměrně rychle pochopil, že se mu noha do obleku nevejde. Udělal velké představení s tím, jak se pokoušel nohu tam nacpat, a ujistil se, že ho kapitán Kadaffi i jeho strážkyně vidí.
Tlačil a škubal a vydával legrační zvuky.
„Emmm!“ emmmal.
„Kšrrr!“ kšrrral.
Byla to studie působivého představení. Poskakoval a kymácel se a vytáčel piruety a důvěryhodně předváděl člověka, který se snaží nacpat věž do podběráku. Při známkování uměleckého dojmu mu ostatní dobrovolníci přidělili 9 bodů z 15. Na kapitána Kadaffiho to nezapůsobilo. Rozkázal zrzce, aby se šla podívat, co se děje.
„Co to tu hraješ za hru, chytráku?“ sykla na něj.
„Nevejde se mi do toho obleku noha.“ Klekla si, aby se na ten problém podívala z blízka, a Billův nos zachytil nezaměnitelný závan něčeho – olej do pušek? Tep se mu zrychlil a v bedrech ucítil bušení. „Myslím, že s vámi přece jen nebudu moct jít. Když se nedokážu obléct do toho obleku, ne?“
„Chyba! Tu nohu ti ustřelím.“
„To nesmíš! To je moje bojová noha,“ křičel Bill v panickém strachu, „nejlepší z nejlepších!“ Na vteřinku se nad tím zamyslel. „Na druhou stranu,“ řekl podlézavě, „kdybys mě třeba nechala jít zpátky na moji ubytovnu, tak se mi snad během pár hodin podaří najít nějakou náhradu.“ Znovu vdechl její vůni. „Potom bysme možná mohli zajít někam do soukromí a svoje nohy trochu seznámit.“
„Ani náhodou, chlapečku.“ Zavrtěla hlavou. „To není ani trochu lákavé, ale teď jseš velitel. Znáš to heslo – V čele, hrdý a mrtvý. Nevyplatí se mí začínat si s veliteli.“
Zrzka si znovu klekla k obleku. „Tady je ten zádrhel.“ Vytáhla laserový řezač a odstranila nohu od obleku. „To by mělo stačit. Tvoje noha není nejhorší a takhle jí budeš moct použít v boji a k čertu s tebou. Stejně budeš brzo po smrti, takže jsou všichni spokojený, co?“
Bill si sundal nohu, navlékl se do nohavice obleku a pak si bojovou nohu zase přicvakl. Strážkyně přidělala nohu obleku na bojovou nohu nějakou pružnou páskou a poplácala ho po zádech. „Gratuluju, starouši, brzo zemřeš hrdinnou smrtí ve službě císaři. Ráda bych byla s tebou, ale musím zůstat s kapitánem Kadaffim v týlu. Lepší dobře najedený, než dlouho mrtvý.“
Bill pokrčil chápavě rameny a začal si kontrolovat zbraně. Laserové dělo, dobité na maximum. Zásobník s granáty a vymršťovač, doplněný a připravený. Brnění, otlučené a popraskané, ale ne moc děravé. Kulomet, nabitý. Nadhodil si jednu ze zbraní a vypálil zkusmo několik kulek směrem ke Kadaffiho levé srdeční komoře.
Cvak, cvak. Nic se nestalo.
Až na to, že kapitán obdivně vykřikl: „Výborně!“
Pyšně vykročil směrem k Billovi, kterého teď obklopovaly ty podivné ženy ve vražedné náladě a který se třásl očekáváním náhlého a nechutného konce.
„Co se stalo?“ zeptal se Bill.
„Tohle se stalo,“ řekl Kadaffi s očividným potěšením a vytáhl nástroj, který vypadal jako holografický dálkový ovladač. „Můj dálkový ovladač, chápeš? Snad sis nemyslel, že jsem takový blázen, abych zůstal v pokoji plném ozbrojených kavaleristů? Žádná z vašich zbraní si ani neškytne, dokud k tomu já nedám povel. Ale ty, můj milý,“ řekl a odporně se na Billa zubil, „ty jsi ukázal iniciativu. Budeš mít tedy tu čest a povedeš útok.“
Bill přijal svou novou poctu s narůstající hrůzou.
„A sakra,“ zamumlal a pořád naprázdno mačkal nefungující spoušť.

KAPITOLA 2
UVNITŘ ÚTOČNÉHO TRANSPORTÉRU bylo temno a neustálé hlasité vibrace motorů udržovaly žaludky kavaleristů přesně na hraně naprosté nenávisti, ale těsně před přímým útokem na ostatní. To aspoň odvracelo jejich pozornost od smrtícího útoku, který měl přijít. Zezadu se ozývalo tiché sténání.
Bill seděl vepředu, v nesténající části. Když nastoupili, byly dveře do kabiny první třídy maličko pootevřené, ale pak je někdo velice rychle přibouchl. Neustále marně doufal, že se mu podaří podruhé zahlédnout tenhle vojenský ráj. Ten první pohled byl mučivý, záblesk všech těch nesmírných požitků vyhrazených pro důstojníky: nach a purpur kůží potažených pohovek, melodie klasické hudby hrané na brnkačku, elegantní originály uměleckých předmětů z černého sametu, cinkání a bublání něčeho nepochybně alkoholického nalévaného na led, strážkyně odkládají své zbraně a začínají se rozepínat… a pak někdo dveře kopnutím zavřel. Bill se nestaral o ten led – akorát to zředí pití, když roztaje – ale všechno ostatní bylo blízké nebi. Protože bylo velice dobře možné, že se do té kavaleristické Valhaly odebere co

nevidět, bylo by jenom správné, kdyby z ní kousek ochutnal už teď. Se zábleskem světla a uši týrajícím chrčením přední stěna obživla vítěznou černo–bílou barvou. Stíny se zvolna shlukly do roztřeseného obrazu kapitána Kadaffiho. Krátkozrace mžoural do kusu papíru.
„Protože míříme společně ve jménu císaře do slavné bitvy, chci, abyste všichni věděli, že srdce všech svobodných lidí jsou v tento pohnutý okamžik tady s vámi," četl nechutně nosovým hlasem. „Účastníme se strašlivé bitvy proti bezbožnosti,–" tady se obraz odmlčel, protože vpadl jiný hlas „Chingerovcům"– „ve které je v sázce celá budoucnost naší civilizace. Císař sám chce, abyste pochopili, že vaše oběti nebudou marné. Vaše jména budou zaznamenána v Císařově vlastní Velké knize hrdinské smrti. Kdyby se jakýmkoli nedopatřením podařilo někomu z vás přežít, dostane medaili a dvanáctihodinovou vycházku."
Kapitán se znechuceně podíval na papír, pak ho zmačkal a odhodil. „Jo, jo. Je tu ještě spousta keců o slávě a vlastenectví a tak dál. Blá, blá, blá. Vaším úkolem je tohle."
Přehrávaný obraz se zavlnil a byl nahrazen jiným, barevným. Někteří kavaleristé na něj najednou vzhlédli a málem začali dávat pozor. Bylo to jen proto, že jedna ze strážkyň, blondýna s dlouhými vlnitými vlasy a rozepnutou blůzou, se nahnula Kadaffimu přes rameno a poslala kavaleristům pár polibků spolu s hezkým výhledem na svůj hrudník. Začal trochu šilhat, jak se ten výhled snažil zachytit taky, ale pak se zase rychle soustředil.
„My, a samozřejmě tím myslím vás, dosáhneme v několika minutách oblasti přistání. Tam dole probíhá velká bitva. Nepotřebujete vědět, kde to je, ani kvůli čemu je. Nic jiného, než že míříme za linie Chingerů tajným sebevražedným útokem. Vy jste jen pobočka hlavního útoku. Všechno, co máte dělat, je dostat se na zem a střílet po všem, co se hýbe. Pokuste se nezabíjet se navzájem, ačkoli na tom moc nezáleží.
Ty tam, kavaleristo Bille – ty jsi hlavní muž. Chlapci, vy ostatní budete následovat Billa vpřed do slavného boje. Představ se, Bille."
Bill neochotně zvedl ruku. Nikdo se neobtěžoval podívat.
„Díky, Bille. Chci, abyste věděli, že celou dobu budu za vámi. Daleko za vámi. Samozřejmě řídím všechno odsud dálkovým ovladačem, ale někdo se musí vrátit, aby mohl vypovědět příběh vaší odvahy, ne? Tak." Blondýnka načechrala Kadaffimu vlasy. „Nashledanou, věrní kavaleristé." Zašklebil se, a když se otáčel, už na ně zapomněl.
Obraz zhasl a pak zase naskočil. Byl skoro stejný, až na to, že blondýna měla rozepnuté další dva knoflíčky. Kadaffi se chytil za hlavu a snažil se odtrhnout od toho pohled. „Zapomněl jsem vám říct, že byste se radši měli připravit na vyskočení. Další upozornění už asi nedostanete." Zeď zase dostala svou obvyklou nemocně žlutou barvu. Všude kolem Billa si kavaleristé rychle začali nasazovat helmy a rukavice, uzavírali ochranné pláty na tváře, překontrolovávali své zbraně, psali závěti a vyprazdňovali žaludky.
Byli teď v atmosféře nějaké planety, protože bylo slyšet zvuky bitvy vně transportéru. Soudě podle explozí, nedaleko odsud se děje spousta nešťastných věcí. Některé nárazy byly skutečně silné. Přilétaly sem nějaké věci. Vlastně, přilétala sem spousta věcí a některé z nich pěkně blízko.
Transportér začal uhýbat a kývat se a kymácet a snažil se letět mimo protiletadlovou palbu, což byla docela dobrá idea; až na to, že se moc nepovedla. A najednou už tam nebyla žádná podlaha.
V prvním okamžiku Bill zadoufal, že tu podlahu někdo ustřelil, a ne, že ji otevřeli, protože to by mohlo znamenat, že kapitán Kadaffi není v bezpečí a mohl by někam zmizet spolu s těmi, kdo tam zbydou.
A pak Bill vypadl do prostoru.
Chvilku křičel, ale vypadalo to, že to nepomůže. Soustředil se na padání. Dostal se přes „Och sakra, sakra!" a „Já nechci umřít!" a „Pomóóóóc!" a dokonce i „Mami!" a prostě jen padal. Pokusil se zapojit antigravitační zařízení obleku, ale to bylo napojeno na stejný dálkový ovladač v malé horké ručičce kapitána Kadaffiho jako jejich zbraně. Nebo studené malé ručičce, protože už může být mrtvý, a to by byl konec tohohle všeho.
Nakonec se Bill pokusil podívat pod sebe.
No, nebyl to zas tak špatný nápad, jak si myslel, že bude. Pořád ještě padal, ale nepodařilo se mu zahlédnout zemi, jen mraky. Ve skutečnosti to nepociťoval jako pád, až na ten vítr – a ten jen slyšel, ale taky ho necítil. Zapečetěný v obleku vlastně nemohl cítit nic.
Rozhlédl se a uviděl ostatní dobrovolníky. Jejich rádia byla také řízena dálkově, takže mohli jeden na druhého akorát tak mávat a padat, což už pěknou chvilku dělali.
Pak propadli mraky.
Okamžitě byli spatřeni a začala palba. Kulky, patrony a záblesky laserů kolem nich hvízdaly – ale hlavní oddíl v tu chvíli padal tak rychle, že byli sotva vidět.
Ale oddíl viděl dost dobře. To, co viděli, bylo moc a moc malinkatých postaviček, které se rychle zvětšovaly. Maličkaté postavičky ukazovaly na padající kavaleristy a střílely po nich. Ale dobrák kapitán Kadaffi měl zatím na starosti jinačí věci a knoflík dálkového ovladače ještě nezmáčkl. Nemohli na střelbu odpovědět. Všechno, co mohli dělat, bylo padat – a v tom byli skutečně dobří.
Bill si nemyslel, že by potřebovali ještě další výcvik padání. Dokonce i on, neohrabaný, jak občas býval, si padací techniku vybrousil během několika prvních vteřin. Samozřejmě, vždycky tu byla možnost, že celá jejich mise byla vlastně jen tohleto. Kavalerista v obrněném bojovém obleku váží celkem dost a pravděpodobně by dokázal zničit menší budovu, kdyby ji přímo zasáhl. Ale to by zřejmě zničilo oblek a obleky jsou drahé – mnohem dražší než kavaleristi.
Takže kapitán prostě zapomněl přepnout na antigravitační program. To bylo uklidňující. Trošku.
Bill se pokusil uvolnit, vychutnat si let a být připraven na cokoli, co přijde. Hodně ho překvapilo, že to bylo prudké trhnutí, které přerušilo jeho pohyb a cuklo celou spodní částí obleku do jeho rozkroku.
Když znovunabyl vědomí, byl jemně unášen dolů, přímo do náruče čekajícího nepřítele. Čekali velice trpělivě. Posílali nahoru spoustu haraburdí, aby ho přivítali, a podle toho, jak explodovalo, nebylo to úplně přátelské uvítání. A

dostávali se na dostřel.
Bill se podíval dolů na celou tu armádu, která se ho pokoušela zabít. Podíval se nahoru na transportér, kde se ho pokoušel zabít jen jeden muž.
Zvážil své vyhlídky a rozhodl se. Kadaffi byl větší hrozba.
Zvedl ruce a osahal helmu. Ta velká anténa bude na dálkové ovládání. Ta prostřední by mohla být na radiové spojení s ostatními kavaleristy, jestli vůbec někdy fungovala. Ta malá – to je ono!– bude ohlašovač polohy. Pevně ji popadl a trhnul s ní, ale návrháři s tím počítali, a tak se ani nehnula. Ani oběma rukama ji nedokázal ulomit. Mohl ji ustřelit svou zbraní, ale nechtěl riskovat, že poruší antigravitační signál, nebo třeba svoji hlavu.
Kdyby se jen mohl dostat ke své Noze švýcarské armády! Mrskal se, dokud nedosáhl na nohu, odpáral pásku a stiskl knoflík, který uvolnil brašnu s nářadím. Byla to malá brašnička, dost malá na to, aby se mu vešla do ruky, a ze stran jí vyčuhovala nejrůznější náčiní. Malý nůž, pilník na nehty, velký nůž, nůžky, šídlo, plochý šroubovák, čtverhraný šroubovák, otvírák na lahve, otvírák na konzervy – kde to k čertu je? Nakonec našel, co hledal – přenosnou skládací cirkulárku. V okamžiku anténu odstranil a zahodil.
Teď už ten Zatracenej kapitán Kadaffi nepozná, kde Bill je.
Bill začal pálit ze svého kulometu na nepřítele. Nestaral se o to, jestli něco zasáhl, ale zpětný náraz ho posunoval různými směry. Začal se posunovat směrem od místa dění, ale měl proti sobě vítr a pořád padal k zemi. Teď už byl úplně sám a zahalený v dýmu. Za chviličku už se dostane přímo do křížku s nepřítelem usilujícím o jeho život, místo toho, aby jen střílel naslepo. A to vůbec neměl v úmyslu.
Nejdřív spotřeboval veškerou munici svého samopalu. Tím trochu snížil svou váhu, dost na to, aby zpomalil svůj pád, ale ne dost, aby ho úplně zastavil. Pak odhodil všechny svoje granáty a doufal, že pod ním není nikdo, koho by mohl trefit. Nechtě! nikoho rozčilit, zvlášť ne někoho s plamenometem. Stejně to ještě nebylo dost závaží.
Další šly rukavice se zabudovaným plamenometem. Potom batoh s dehydrovanými vodními pilulkami, čisté, nepoužité spodní prádlo vyrobené z recyklovaného toaletního papíru, které mohlo být použito také jako toaletní papír, pilulky pseudojídla a příděl poslední císařské měny. Pořád ještě pomalu klesal.
Obrněné vojenské boty mohly někoho zranit, když dopadly, a po obrněných kalhotách zůstal malý kráter. Teď už byl Bill dost nízko, aby viděl zem – a střelci na zemi mohli vidět jeho.
Ale od té chvíle už k zemi jen zvolna plachtil. Odhodil pásek a začal létat. Jeho obrněné spodky spadly a žuchly na zem a Bill vyletěl ještě výš.
Až na to, že ho vítr stále postrkoval k liniím nepřátel, ale se spodním prádlem třepotajícím se pyšně v povětří a rukama rezolutně zvednutýma nad hlavu, Bill doufal, že je docela v bezpečí. A vypadalo to, že má pravdu. Nikdo na něj nestřílel. Dokonce ani ostatní kavaleristé.
Viděl je teď padat pod sebou hodně vpředu. Formovali se do útvaru pro útok. Protože se toho neúčastnil, vypadalo to docela zajímavě. Seřadili se do klínu – s prázdným místem na špici, kde měl být on – a vrhli se do řad nepřátel. Samozřejmě, že útočili dolů – a Bill pokračoval dolů za nimi. Kapitán Kadaffi možná neví, kde Bill je, ale stejně se ho bude pokoušet zabít.
Co dalšího by mohl odhodit, aby snížil svou váhu? Jeho boty zmizely už s jeho kalhotami. Bill pevně doufal, že nebude muset odhodit svou bojovou nohu. Neměl ani ponětí, kde by si za ni sehnal nějakou náhradu, a v posledních letech už strávil příliš času bez téhle nohy.
Přesto si nohu sundal. Malý laser zabudovaný v Noze švýcarské armády byl dost silný na to, aby mohl odřezávat zbývající brnění. Kousek po kousku odstranil celou horní polovinu bojového obleku, ušetřil jen helmu a příjem antigravitačního signálu. Řemeny z antigravitačního zařízení na zádech vzal do zubů a setřásl zbytek brnění.
Ach, znovu vyrovnaný let. Zavázal si řemeny do šortek, udělal si pohodlí a pozoroval tu část dění, kterou mohl ze své pozice vidět. Nebylo toho mnoho, ale dalo se usoudit, že sebevražedná mise pokračuje přesně podle plánu.
Sebevražedně. Z císařských kavaleristů se stávala fašírka. Na prchavý okamžik pocítil Bill lítost nad koncem svých bývalých kolegů. Ten pocit ale rychle zmizel a přál si jen, aby měl u sebe pár těch dehydratovaných pivních pilulek.
Bill už se účastnil spousty bitev, ale nikdy neměl příležitost nějakou podrobně pozorovat. Když jste přímo ve středu dění, dává to ještě míň smyslu, než když to pozorujete nezaujatě zpovzdálí – a i to bylo přinejmenším dost mlhavé. Vždycky při tom je spousta hluku a zmatků a samozřejmě lidi, co po vás střílí. Takže prostě schováváte hlavu a tím pádem toho moc nevidíte. Obecně řečeno, tedy čím míň vidíte, tím líp pro vás. Když vidíte nepřítele, může on vidět vás. Tím pádem je docela dobrý nápad zůstat radši někde za větrem, zvlášť když jediné, co se většina kavaleristů při výcviku naučila, je jen poslouchat rozkazy a čistit latríny. Jak zamířit a vystřelit z nejrůznějších zbraní bylo vedlejší. Bill se už kdysi dávno naučil používat plamenomet, ale to jen díky tomu, že si přečetl Oficiální císařskou komiksovou verzi manuálu pro kavaleristy. Pak si to mohl spoustukrát vyzkoušet na Venerii a různých jiných nebezpečných a smrtících planetách.
Ale nehledě na to, jak dobrý byl v sestřelování důstojníků a jiných nepřátel, nepocítil nikdy plné uspokojení z válčení. Nikdy nepoznal, jestli je jeho práce co platná a oceňovaná, že je součástí nějaké širší snahy. Samozřejmě, komiksové zprávy hlásily všechno o tom, jak kavaleristi vytlačili Chingery ze všech planet galaxie, ale vypadalo to skoro, jako že je pořád vytlačují z těch samých planet. Ze země, na které Bill strávil mnoho času v nejrůznějších bojích, to vypadalo, jako by v tom ani nebyl žádný cíl.
Odsud to ale všechno vypadalo jinak. Tady nahoře ve vzduchu, s šortkami rozpustile třepotajícími ve vzduchu, když rozvážně pozoroval oddíly na obou stranách pod ním a přemítal, kde by mohl být nejbližší bar, viděl bitvu v plné šíři, jako na mapě. Síly Chingerů byly rozestaveny do dlouhého, úzkého zeleného pravoúhelníku, přesně jako v komiksových zprávách, a císařské oddíly na ně útočily jako velké, pokřivené červené šipky. Nebyl to nejlepší způsob, jak vyhrát bitvu, ale působilo to dobře na reportážních fotografiích ze vzduchu, které musel velící personál posílat

císaři.
Dvě velké šipky se pohnuly vpřed a zpět, znovu vpřed a zpět, ale žádný výraznější posun kamkoli nebylo vidět. Jenom se pokaždé trochu zmenšily, jak plamenomety umazávaly jednotlivé tečky.
Malá bílá šipka žuchla bez většího užitku na druhou stranu pravoúhelníku a soustředila na sebe hodně pozornosti zelených střelců. Bill nemohl poznat, jestli je některý z dobrovolníků ještě naživu, protože s tím neměl dálkový ovladač kapitána Kadaffiho nic společného. Ta malá krabička prostě jen udržovala obleky v připravené formaci, takže bylo možné líp je zasáhnout plamenometem. Kapitán už možná ani nedával pozor, protože šipka zůstávala úhledná, mířila správným směrem a někdo střílel na někoho jiného. Kdokoli na kohokoli.
Hopla! Možná, že kapitán Kadaffi přece jen dával pozor. Billovy šortky najednou zamířily vzhůru, jak sledovaly antigravitační štít. Naštěstí to bylo poctivé průmyslově silné kavaleristické spodní prádlo, a tak vzaly Billa na tu jízdu s sebou.
Maličká bílá šipka kolegů se jemně – a schlíple – zvedla a odlétala z bitvy pryč. Těžká brnění spolu s ostatním vojenským materiálem – a možná i nějakými živými – těly zvolna stoupala z povrchu směrem k transportéru.
Billa na druhou stranu už nic nezatěžovalo – a tak vystřelil k nebi.
Šipka se otočila a plula vzduchem směrem k místu, kde strážkyně kapitána Kadaffiho čekaly na obleky, aby je očistily a připravily pro nové použití. Celé se to pohybovalo téměř elegantně a vířilo to nad bitevním polem, jak všechno pomalu stoupalo do vzduchu.
Bill cítil vítr, který kolem něj svištěl, a narážel na antigravitační pole, protože s ním pohazoval dopředu dozadu a otáčel s ním dokola. Byla to celkem dost dobrá jízda. Kolik jen utratil peněz v zábavním parku Kavaleristův přítel a obchodě Vyklepávač mužstva, ale nic z toho nebylo tak prudké a nezvedlo mu tolik žaludek. A nic z toho nemělo tu příchuť skrytého nebezpečí bolestivé smrti, která byla hlavním kouzlem tohohle.
Nebyl to jen vítr. Billovi začalo být zima. Protáhl se mraky a na všech nezakrytých částech těla se mu začaly shromažďovat krystalky ledu. Zvlášť na noze mu vytvořily překrásné struktury. Led tam vytvořil vzorek a zima si začala razit cestu vzhůru nohou. Kvůli řidšímu vzduchu bylo dýchání těžší a to trochu odvrátilo jeho pozornost, ale přemítání o tom, který z těch dvou problémů ho zabije dřív, mu ani jeden z nich neulehčilo.
Začal cvakat zubama. Celé jeho tělo se třáslo, a přitom se potil strachy. Kapičky potu téměř okamžitě mrzly a chvění těla je střásalo. Za Billem se linula malá, kouzelná stužka ledové tříště, která se třpytila odráženým slunečním svitem. Což by bylo docela hezké – kdyby měl čas si toho všímat… a kdyby rychle neumrzal k smrti.
Stočil se do klubíčka, aby zachytil teplo. Byl by si snad sundal nohu a pokusil se přejet si ruce a tělo laserem, ale příliš se třásl.
Tentokrát vůbec nekřičel. Ale i kdyby byl teď znovu zpátky v transportéru v nesténajícím oddíle, tak by na to nedbal. Sténání bylo jediné, co mu zůstalo, a rozhodl se užít si to do sytosti. Sténání byl určitý druh umění, který kavaleristi zdokonalovali, a čekalo se, že ho všichni kavaleristi budou pečlivě procvičovat právě pro takovéhle případy. Bylo to hodně příbuzné křiku, takže to, co Bill sténal na své cestě vzhůru, bylo hodně podobné tomu, co křičel cestou dolů. Dokonce zachoval i pořadí. Začal několikrát s „Ach sakra, sakra!“ pokračoval k „Prosím, nenechej mě umřít!“, přešel k „Pomóóóc!“ a skončil se starým dobrým „Mamíí!“
Fungovalo to stejně dobře jako křik, to znamená vůbec. Ale bylo důležité udělat to všechno pořádně. Mrznutí a dušení se během přímého letu do stratosféry ve spodním prádle nebylo součástí výcviku v táboře, ani Billova speciálního výcviku a ani tu možnost nikdo nikdy před ním nezmiňoval. Nemohl se tedy spolehnout na své pečlivě vycvičené instinkty, ale sténání bylo určitě v pořádku.
Billovi se nepodařilo vymyslet, co by mělo přijít po sténání, tak si to dal ještě jednou a pak se připravil na ztrátu vědomí. V tom měl spoustu zkušeností.
Teď už mohl vidět hvězdy. Ani se moc nechvěly, protože vzduch tu byl skutečně řídký. Opravdu umíral. Mohl to říct, protože obě své nohy už pociťoval úplně stejně, tu vyrobenou i tu pravou, a hukot větru kolem jeho uší se ztišoval. Nos měl úplně necitlivý a ruce už od toho taky nebyly daleko. A teď začal mít halucinace.
Nebylo pochyb, že blouzní, protože viděl obrovský černý tvar, nejasně se rýsující nad ním, a přitom byl úplně na konci zemského prostoru, takže tu žádné velké černé věci nemohly být. A letěl přímo k tomu.
Na velké černé věci se objevily oči, otevřely se a zíraly přímo na Billa. Pak se otevřela strašná, lesklá, červená ústa. Příšera roztáhla paže, spoustu paží a začala se sápat po Billovi, aby ho stáhla do svého žaludku.
Bill chtěl kopat a křičet, ale na křik tu nebylo dost vzduchu. Aktivoval nůž na spodku své nohy. Místo toho se vysunula pila, a tak zaútočil s ní.
Bylo to z pevného materiálu. Billovi se zdálo, že odněkud z dálky slyší křik. Objevil se záblesk světla a pak všechno zčernalo.

KAPITOLA 3

PUSTO. TEMNO. CHLADNO.
Bill už se pomalu začínal bát, že celý vesmír je pustý, temný a chladný. Přinejmenším to, co z něj mohl vidět.
Tohle je nebe? Bill neměl přesnou představu o tom, jak by takové nebe mělo vypadat. Z jeho předchozí náboženské výchovy mu zbyly jen mlhavé vzpomínky, ale tohle se nezdálo být úplně v pořádku.
Na druhou stranu měl Bill srovnatelné zkušenosti s tím, jak už se několikrát probudil na místě, které nepoznal a o němž nevěděl, jak se tam dostal. Tohle vypadalo – jako vždycky – spíš jako něco odporného než jako nebe.
Prohlédl si své nové prostředí podrobněji. Pusté, skutečně pusté a pěkně nudné. Povrch měl pravidelný vzorek, trochu jako kosti vzrostlého herinka. To vypadalo tak nějak přátelsky.
Kde už to jenom Bill viděl? V učebnici astronomie? Ne, nikdy neviděl učebnici astronomie. V starém vydání Imperial

Geographic? Ne, Bill se díval jen na obrázky v příloze s nahými ženami. Ve výcvikové příručce?
To byl zásah. Nebylo to přímo v příručce, ale mělo to něco do činění s vojskem, že?
Ano! Byla to protiskluzová kovová podlaha, zrovna jako v kasárnách. Billovi se zvedla nálada. Možná nic z toho nebylo skutečné – možná z něj nikdy nebyl dobrovolník, co jde na nějakou podivnou misi, možná jen upadl a uhodil se do hlavy při cestě na svou dvanáctihodinovou vycházku, nebo upadl v opilosti, když se vracel zpátky. To bylo mnohem příjemnější a dodávalo mu to sebejistoty.
Pak se Bill upamatoval na něco o velké černé příšeře se spoustou rukou a nohou a vlasy na hlavě se mu při tom pomyšlení zježily hrůzou. Pavouk? To musí být sen. Ve vesmíru nebyli žádní pavouci a nikdy neslyšel o tak velkém pavoukovi, ani žádného neviděl na žádné z planet, jejichž nebezpečími prošel během let své služby. Ani na Venerii nebyli pavouci takhle velcí. Muselo se mu o pavoucích zdát.
To bylo trochu neobvyklé. Ve většině Billových snů inspirovaných alkoholem se objevovali obrovští hadi a králičí nory, nebo sloni, jak se snaží vytáhnout hrachy z jeskyně, nebo sám Bill, jak dělá všechny se ženami ty věci, které si nikdy neměl příležitost vyzkoušet, když byl vzhůru. Někdy také snil o sudech s pivem, kádích s vodkou, sprchách šampaňského, vlnách whisky a všech dalších omamných látkách, které byly pro život u kavalerie tak potřebné. Ale nikdy se mu nezdálo o pavoucích.
Tak co to teda všechno znamená–?
Bill zvedl hlavu od podlahy a rozhlédl se kolem. Pokoj nevypadal moc jako kasárny v táboře Buboe. Vypadal spíš jako nákladní prostor, nebo skladiště, nebo vojenský transportér.
Vojenský transportér? Bill nechal svoji hlavu s bouchnutím spadnout zpět na podlahu. Copak spadnul zase zpátky do spárů hrdinného kapitána Kadaffiho? Pavouk by byl lepší.
Bill nepřítomně bloudil pohledem po čistých, čerstvě natřených kovových stěnách. Vlna zoufalství nad myšlenkou, že přežil jako hrdina oddílu, mu zabránila všimnout si, že stěny jsou příliš čisté, příliš čerstvě natřené. Prostor pro pobyt mužstva by nikdy nebyl takhle čistý. Už ho vyráběli špinavější, než bylo tohle.
Tak co se ksakru stalo?
Bill nakonec pochopil, že jediný způsob, jak něco zjistit, je zvednout se z podlahy a porozhlédnout se kolem.
Postavil se. Helma jeho výsadkářského bojového obleku ležela stranou, vedle antigravitačního zařízení. Měl na sobě jen košili a spodní prádlo z uniformy. Takže se mu to všechno jen nezdálo. To bylo zajímavé.
Byl v malém pokoji, který se mohl nacházet kdekoli, pokud toto kdekoli bylo u kavalerie. Zdi měly stejnou barvu jako podlaha a byly ze stejného materiálu. Kdyby to bylo určeno pro převoz řadových vojáků, byly by zdi natřeny tou nejodpudivější představitelnou zelenožlutou barvou. Kdyby to bylo pro důstojníky, byla by na zdech červená a zlatá tapeta. Takže byl v nákladní lodi. Jediná věc, kterou mohl dělat, bylo prozkoumat to tu.
Až na to, že jediné dveře, které tu byly, byly zamčené. Bill s nimi chvíli lomcoval a nakonec se z druhé strany ozval hlas:
„Jo, jo, ať se moc nezadejcháš.“
„Vůbec jsem se nezadýchal,“ zakňučel Bill.
„Tak zklidni koníčky,“ poradil mu hlas.
„Nemám žádné koníčky,“ stěžoval si Bill. „Míval jsem robomulu před dlouhou, dlouhou dobou na jedné velice, velice vzdálené planetě, když byl život mnohem lehčí a já jsem studoval na technika umělých hnojiv.“ Smutně se ponořil do starých vzpomínek.
„Prostě sklapni a počkej na generála,“ vysvětlil hlas.
„Řekni, žes právě neřekl „na generála“, nechtěl to připustit Bill.
„O.K. Neřekl jsem „na generála“, souhlasil hlas. „Ale právě jde.“
Těžké kovové dveře se zlehka otevřely a uhodily Billa do spánku. Klopýtl, zapotácel se a spadl na ruce a na kolena.
„Dobře, dobře, dobře. Copak to tu máme?“
Bill se podíval nahoru za hlasem. Ten byl samozřejmě neviditelný, ale jeho vlastník měl přibližně rozměry a tvary mrazícího boxu. Na hrudi měl víc hvězd a prýmků než většina mrazáků (samozřejmě vyjma osobního císařova, který měl ministerský post). Na náprsní kapse pouštního maskovacího mundúru měl zlatě vyšité jméno „Weisseprd“.
„To není nutné, vojáku. Jednoduché zasalutování stačí.“ Řekl generál.
Dva vojenští policisté zvedli Billa zpátky na nohy a ten vysekl své obvyklé dvojité zasalutování oběma pravýma rukama. Běžně to byl Billův nejlepší kousek, jak oslnit důstojníky, ale s generálem Weisseprdem to ani nehnulo.
„Pojďme si trochu promluvit,“ řekl. „Odveďte ho do výslechové místnosti.“
Policisti popadli Billa za předloktí, překlopili ho na stranu a vynesli na chodbu. O pár zatáček a poklopů později, jen s pár lehkými odřeninami lebky, jak se protlačovali úzkými místy, strčili Billa do výslechového křesla. Výslechový technik mu připnul elektrody na lebku a genitálie a jiný použil něco, co vypadalo jako malá mačeta, aby si vzal vzorek tkáně.
Generál si stoupl stranou do jednoho kouta pokoje a něco si pro sebe mumlal. Bill ho slyšel, ale když se otočil, aby se podíval, koply ho elektrody dávkou napětí. Čím víc se otočil, tím víc elektrody zasyčely. Zírat přímo před sebe se ukázalo být mnohem lepším nápadem.
„Takže, vojíne,“ začal generál srdečně, „jak dlouho už jste špiónem Chingerů?“
„Ne příliš dlouho, pane.“ Bill nadskočil, jak mu technik uštědřil malou dávku. „Myslím, samozřejmě, vůbec nejsem špión. Smrt všem Chingerům! Podívejte se na mé záznamy – jediný Chinger, kterého jsem kdy viděl živého byl ten, co jsem ho potkal v táboře.“ Znovu sebou škubl. „Nenávidím Chingery!“ Tentokrát nedostal ránu, takže se trochu osmělil.
„Mohl by mi někdo říct, kde to jsem?“
„Copak to nevíte, vojíne? Neposlali vás sem snad Chingeři, abyste se vetřel do naší důvěry a sabotoval naše plány?“
„Podívejte se na mojí helmu! Je to císařské vybavení, obvyklá výstroj!“ Bill zakviknul v očekávání další dávky

elektřiny. „Podívejte se na moje spodní prádlo!“
„Nebuďte nechutný, vojíne.“
„Ne, vážně, jsem stejně loajální jako každý jiný kavalerista!“
Generál zafuněl. „Takže připouštíte, že můžete být neloajální?“
„Jau!“ Bill vykřikl, jak jím projel záchvěv elektřiny. „Ne, ne, miluju císaře! Miluju císařovnu! Miluju všechny císařovy sestry a jeho sestřenice a jeho strýčky! Jeho sestry a jeho bratrance a jeho tetičky!“
Generál Weisseprd se obrátil na jednoho z techniků: „Zvyšte napětí. Určitě lže, zkouší na nás tu starou hru.“ Jeho stín se nejasně rýsoval před Billem na stole. „Víte, že lhaním ničeho nedosáhnete – nic jiného než mou nepřízeň,“ zahřímal. „Pán přinese pravdu do světla konce!“
„Mohl by to být Ahura Mazda?“ zeptal se Bill.
„Bůh je na naší straně!“ řval muž v mundúru. „Je jen dobře, že mu trochu pomůžeme několika elektrodami. Kromě toho je lepší, když budete trochu trpět tady, ale odejdete v pravdě, než byste pak trpěl věčnými bolestmi zatracení. Správně?“
„Jistě, pane. Jen pravdu?“ Bill se široce a falešně usmál. „Vy mně povíte, co to všechno má být, já to řeknu a všichni budeme spokojený? O.K.? Jau!“ Zařval, jak ho štípl náraz proudu.
„Špatná odpověď, vojíne. Nerozumíte.“ Weisseprd potřásl smutně hlavou a čelisti mu o sebe narazily. „Musíte si ulehčit vyznáním pravdy dobrovolně, bez napovídání nebo vynucování. Zvyšte ještě napětí. Pusťte to do něj, když bude lhát. Hlášení, vojíne!“
Bill se rozhlédl a hledal pomoc. Postávalo tam pár znuděných techniků a bez většího vzrušení se drbali v rozkroku. Jeden byl u kontroly napětí, které trápilo Billa. Druhý zíral na obrazovku a čekal, až z počítače vypadne jeho odpověď na vzorek Billovy tkáně. Začali si tiše povídat –
což znamenalo ještě větší škrabání v rozkroku – o svých plánech na večer, které nebyly nic moc, protože trčeli na malé lodi uprostřed ničeho. Nikdo z nich by Billovi nepomohl ani trošičku. To byla situace, která volala po odvaze, tvořivosti a představivosti. Bohužel, Bill všechny tyhle tři vlastnosti naprosto postrádal. „Jau!“ A taky mu začal chybět čas.
Tak rychle, jak mohl, poskládal si v hlavě něco z poslední literatury, kterou si pamatoval, že četl. Věděl, že generálové obecně mají v oblibě hodně komplikované příběhy, takže dal dohromady příběh, ve kterém vystupovali tři bratři jménem Karamazovi, opuštěná planeta s obřími červi, japonská princezna Genji, detektiv robot, který vypadal jako Člověk, a velká bílá velryba. Nebyl si jistý, odkud se vzala ta velryba, ale ten zbytek byl z posledních vydání Komiksu fantastických šesti superhrdinů.
Ale osudem generála Weisseprda bylo tuhle výpravnou pohádku vojenské logiky a výmluv nikdy nevyslechnout. Zrovna, když Bill začal: „Říkejte mi Bill“ – computer zacinkal a začal tisknout dlouhou, předlouhou roli papíru.
„Aha!“ Zdůraznil generál a četl papír ještě před tím, než úplně vyjel z tiskárny. „Vaše pravé jméno je Bill, že?“
„To jsem zrovna řekl, ne?“
„Nemá cenu to zapírat. Vaše DNA nelže. Vím, kdo jste. Mám tady vaše kompletní služební záznamy, Bille. A jsou to pořádně slátané, ale působivé záznamy. 974 krát předvolán za pití ve službě. 63 povýšení, včetně polního důstojníka. 62 degradací. Nevadí vám trochu, že nosíte uniformu Císařských vesmírných kavaleristů?“
„Ano, máte pravdu, to vadí,“ zavzlykal Bill. „Vylučte mě z armády. Nestojím za nic.“ .
„To není tak jednoduché, vojíne. Hleďme. Máte speciální výcvik. Váš poslední záznam – jak působivé. Dobrovolně jste se přihlásil k výsadku.“
„Byl jsem hrdý, že to mohu udělat pro svého císaře a svého generála, můj generále,“ chytil se toho Bill. „Jau!“
„Vypněte to napětí!“ Rozkázal generál elektrošokovým technikům. „Vypadá to, že jste jediný z vaší mise, kdo přežil. Jeden přeživší – fantastický úspěch. Jsem potěšen, což je velice zřídkavé. Jste po čtyřech letech první kavalerista, který přežil misi kapitána Cadavera. To ukazuje iniciativu. Nebo štěstí. Nebo skutečnost, že jste špión Chingerů.“
Četl dál papír, až se šokován zastavil. „Dobrý Bože!“ Když se podíval na Billa, žhnuly mu oči vzrušením. „Bůh je na naší straně!“ Generál byl nadšen. „Kráčí po záhadných cestách, aby nám ukázal své zázraky. A je jen na naší straně, protože všichni Chingeři jsou špinaví ateisté! Vy, Bille, jste odpovědí na moje modlitby!“
Bill se rozhlédl. Nedostal žádný elektrický šok, ale ani ho nic neosvítilo. „Jaké modlitby? Jaká odpověď?“
„Odvažte toho muže!“ Rozkázal Weisseprd. „Tenhle kavalerista je galaktický hrdina!“
„To jsem já, správně,“ řekl Bill, když mu pomáhali na nohy. „Bill, galaktický hrdina. Můžete se podívat do mého průkazu, jestli mi nevěříte.“
„To není třeba,“ řekl generál. „Všechno je to tady v jeho služebních záznamech. Tenhle muž byl vyznamenán samotným císařem! Nebyl ani cvičeným střelcem, ale ve velké a strašlivé bitvě proti Chingerům zachránil svou loď, slavnou Christing Keeler, mistryni císařské flotily. Hrozila porážka, pohroma stála za dveřmi. Osud celé civilizace, jak ji známe, visel na vlásku, ale on sestřelil posledního z ničemných chingerovských útočníků. Bez výcviku! To mohla být jen sama ruka boží!“
Zavalen nečekaně laskavými slovy, šoupal Bill svou Nohou švýcarské armády po podlaze. „Možná, ale fakt – byl to jen šťastný výstřel.“
„Není žádné náhodné štěstí,“ zahřímal Weisseprd. „Jen božské a tajemné zásahy samotného Boha za to mohou být odpovědné! Tady Bill musí být jedním z těch chráněnců na výsluní božské náklonnosti. A k nám byl poslán za nějakým účelem! Sežeňte mu kalhoty.“
O půl hodiny později našel Bill sám sebe v nové uniformě, jak usrkává čerstvou vodu a snaží si představit, že je to vodka. Poslouchal generála Weisseprda a snažil se předstírat, že mu to dává nějaký smysl.
„Máte nějaké otázky, kavaleristo Bille?“

„Otázky?“ Bill se mračil, jak se snažil srovnat si myšlenky. „Možná jednu. Když jsem do téhle lodi narazil, vypadala jako vesmírný pavouk. Takovou loď jsem nikdy před tím neviděl. Byl to sen?“
Generál se blahosklonně usmál. „Ne, Bille. Nechal jsem tuhle průzkumnou loď vyprojektovat tak, aby vypadala jako vesmírný pavouk. Takže je pro nepřítele těžší nás najít.“
„Ale nic takového jako vesmírní pavouci není,“ odporoval Bill.
„Přesně tak,“ vysvětlil generál. „Takže není ani nic na jejich vyhledávání – a tak jsme dokonale bezpeční. Koneckonců, Bůh pomáhá těm, kdo si pomohou sami. A je velice důležité, aby byla tato loď v bezpečí. Teď, když mi bylo svěřeno takové velké poslání. A teď budeme ještě bezpečnější, s vámi, božím pistolníkem z pověstí, který nás chrání a hlídá. S vámi, Bille, naše špatnosti a temné stránky nikdy neprorazí na povrch. Vás si Bůh vybral jako svou loď a my jsme vaše posádka.“
Bill se cítil velice potěšen, že je Bohem vybranou lodí a všechno to ostatní, ale nebyl si příliš jistý, kterého boha tenhle pomatený generál Weisseprd myslel. Pravděpodobně to nebyl jeho vlastní Bůh, Ahura Mazda – Bill byl vychován jako přísný reformní zoroastrián – a možná to nebyl ani oficiální Bůh oficiální Církve císařství, což byl samozřejmě císař sám, ale i tak zůstávala ještě spousta možností. V císařství tak velkém, jako bylo Císařství, byla spousta náboženství a podivných kultů, které fungovaly vedle toho oficiálního.
Vedle reformovaných zoroastriánů tu byli oživení a rozšíření mitristé, sunnité a moonisti, budhisté, unitáři, uctívači Slunce a Tau Ceti a Aldebarana a NGC 4681, konfuciáni, taoisté a jonesisti, woodoo a hindové, elvisisti a lennonisti a marxisté (s různými sektami pro každého bratra, až na Zeppa a Karla, kteří se spojili v jednu) a spousty dalších skupin, které udržovaly v chodu různé nepojmenovatelné svatyňky se svými bohoslužbami.
Takže nešlo nijak poznat, o kterém bohu si to generál Weisseprd myslí, že je na jeho straně, a Bill se rozhodl, že to ani nijak nevadí, ale byl by rád věděl, který že bůh si to vybral jeho. Kdyby se k němu někdy potřeboval pomodlit, bylo by dobré znát přesnou adresu. Na druhou stranu mohl být tenhle generál prostě jenom pomatenec, co myslí kolenem.
Bill to dělal nerad, ale musel toho zjistit víc. Přinutil se, aby upil ještě trochu téhle – fuj! – vody a zeptal se: „To je všechno velice lichotivé, pane, ale o čem to k čertu pořád mluvíte?“
Generál se napřímil a začal kázat. „Líbí se mi vaše tvář. Bille, když už ne způsoby vaší mluvy. Možná, že jste se před tím dostal do nějakých problémů kvůli pití, ale to byli jen klukoviny. Ale to se nestane na téhle lodi.“ Bill neochotně přikývl na znamení souhlasu, ale generál už si ho nevšímal a nadšeně pokračoval v samomluvě dál. . „Věřím vám. Pán mi řekl, že vám mám věřit, tak to dělám. Máme spolu dobré vztahy, Pán a já.
Ale to není to, o čem jsem teď s vámi chtěl mluvit. Byli jsme poctěni velice zvláštním posláním. Vy a já – no, hlavně já, s trochou pomoci od Boha a od vás – podnikneme útok, který ochrání pravdu, spravedlnost a císařský způsob života. Nám připadlo to obrovské privilegium a nám bude náležet sláva a vítězství.“
Bill už byl příliš starý kavalerista na to, aby se nechal strhnout takovými nadšenými žvásty. „Tohle poslání, pane, že se v tom žádným způsobem nevyskytují lidé, co by po nás stříleli? S tím už mám pár špatných zkušeností…“
„Vůbec ne,“ ujistil Weisseprd Billa srdečně. „Bude to jednoduchý chirurgický řez s téměř žádným odporem. Nepřítel je úskočný a nebezpečný, ale hned v první vlně zničíme všechny jejich zbraně, takže budeme naprosto bezpeční. Není čeho se bát. Nic se nemůže pokazit. Věřte mi.“

KAPITOLA 4
JAK TAK GENERAL WEISSEPRD POPISOVAL tu skvělou misi, na které se z Billa stane hrdina, i když při tom nebude muset vůbec nic riskovat, začal Billa pronásledovat pocit, že nejenže to není tak úplně košer, ale že v tom někde bude schovaný háček jak prase. Byl si jistý, že ten zbožný generál, co pořád zvedá oči k nebi, je jen pytel keců. Nebylo to nic určitého, co by mohlo Billovi vadit – ale čím víc si byl jistý generál, tím víc měl on pochybností.
Na první pohled to vypadalo jako mistrná ukázka přihlouplé vojenskopolitické akce, do jakých posílali kavaleristy vždycky. Nepřítelem byla vláda Eyeracku, planety, která se vzbouřila proti císaři. Generálu Weisseprdovi bylo naprosto jasné, že ani on ani císař ani nikdo jiný z celého vedení armády nemá nic proti lidem z Eyeracku. Byla to jen ta vláda, a dokonce jen malá skupinka lidí na samé špici vlády, která měla být zadupána do prachu. Samozřejmě bylo nevyhnutelné, že určitý malý počet těch, kteří pozvedli zbraně proti svému milovanému císaři, bude nešťastnou náhodou rozmetán na kousky, ale při moderním způsobu totální války se několika nehodám – řekněme pěti nebo deseti – nedalo vyhnout.
Kdyby to byla normální vzbouřená planeta, byl by obvyklý postup vyhodit to tam všechno do vzduchu. V Runtově společnosti, císařově oblíbeném vědeckém ústavu, bylo provedeno mnoho pečlivých studií o různých způsobech, jak odstranit rakovinu vzpoury z těla politiky. Blokády nebyly k ničemu. Trvalo to dlouho, nebyly u toho žádné dramatické příležitosti pro tiskové konference a projevy před barevnými mapami a bez přímého povelu z Císařského úřadu svobody tisku se ani nedaly obrázky z akcí použít na zadní stránky komiksových zpráv. Jednání byla ještě horší. Měla všechny chyby blokády a k tomu ještě ukazovala slabost, protože jen slabí nejdřív mluví a až pak střílí. Někdy Flotila po bitvě jednala, ale jen když se jim povedlo najít pár vězňů, což se stávalo opravdu zřídka. Jenom vyhodit planetu do vzduchu zaručovalo rychlé a spolehlivé řešení – a k tomu ještě obrázky pro první stránky novin. Přesně tak to bylo zapsáno v příručce pro důstojníky: „Jestliže se planeta bouří proti císaři, vyhoďte ji do vzduchu.“
Ale Eyerack, to bylo něco jiného. Eyerack měl něco, co neměla žádná jiná planeta v galaxii. Eyerack měl neutronový důl.
Neutrony, jak všichni vědí, jsou hrozně, hrozně maličké. Jsou tak malé, že můžete kolem nějakého klidně jít po ulici a vůbec si ho nevšimnout. A nejsou moc společenské, takže se nestává často, že byste našli víc než asi tak sto pohromadě. Ale potřebujete strašně moc neutronů, abyste udělali neutronovou bombu.
Ze všech zbraní, které kdy lidstvo vynalezlo, byla u všech generálů a admirálů a polních maršálků naprosto

nejoblíbenější neutronová bomba. Vybuchovala fakt skvěle, udělala nádherný obrázek, ze kterého byl císař šťastný, a pozabíjela všechny nepřátelské vojáky (a někdy i některé spřátelené, ale to bylo vedlejší) a všechno zařízení zůstalo nepoškozené.
Co mohlo být lepší?
Takže Eyerack byl velice důležitý. Bez eyerackých neutronových dolů nemohly být žádné další neutronové bomby. A kdyby Eyerack vylétl do vzduchu, bylo by dost těžké ty doly najít. Dokonce by mohly být i na vždycky ztraceny.
Ale zatím Císařství stejně žádné neutrony nemělo, právě kvůli té vzpouře.
Někdo někde udělal strašnou chybu. Celý Úřad pro obstarávání neutronů byl předvolán, odsouzen a zastřelen za to, že nedávali dost pozor. Zatímco byli usvědčováni, proběhly na Eyeracku svobodné volby.
To samo o sobě by stačilo způsobit krizi v celém rozložení sil. Svobodné volby byly zakázány už před staletími Ediktem za zachování svobody a demokracie. Ale bylo to ještě horší.
Aby snad nebyly svobodné volby dost špatné, Eyerační se v referendu většinou rozhodli pro mír.
Jediné použití pro neutrony byla výroba neutronových bomb – na zabíjení lidí.
Už žádný vývoz neutronů! křičela strana míru. Už žádné války!
Pro císařství existovala jen jediná možná odpověď. Krásný, rychlý, čistý, přesný, smrtelný útok. Chirurgický řez. Odříznout zkažené a nechat dobré. Možná bude nejlepší všechny z druhé strany barikády pozabíjet, takže nevzniknou starosti o nějaké problémy v budoucnosti. Ale císařství potřebovalo ty doly zpátky rychle a v provozuschopném stavu, aby mohlo pokračovat ve válce s Chingerovci a ještě ji rozšířit. Takže to, co potřebovalo okamžitě, jestli ne ještě dřív, bylo nelítostné řešení a důstojník, který se nezastaví před ničím. Situace volala po generálu Weisseprdovi. A teď volal generál Weisseprd po Billovi.
„Ano, Bille, Hospodin mi tě seslal v hodině mé nouze! A s tvou božsky vedenou rukou na mé zbrani zadovce nemůžeme chybit!“
Bill se ani nepokoušel vysvětlit generálovi, že neví, jak pracuje zadovka. Proč se tím zatěžovat? Jediné, co potřeboval, bylo krýt si vlastní záda a najít na téhle lodi kohokoli, kdo se zabýval něčím nezákonným. Někdo se vždycky našel. A věž pro střelce ze zadovky by mohla být ideálním místem, kde schovat pár lahví. Nikdo, kdo měl všech pět pohromadě, by tam nešel, pokud by nemusel.
Vyklouzl z generálovy kabiny. Bill si nebyl jistý, jestli si toho generál vůbec všiml. Byl plně zaměstnán jakousi náboženskovojenskou extází.
Protože generálova loď Nebeský klid nebyla normální vlajková loď, ale loď průzkumná, nebyla bojová posádka ubytována, jak je obvyklé. Například generálova kabina zabírala míň než jedno podlaží a neměla dokonce ani obvyklou soukromou tělocvičnu. Generál musel používat tu samou jako ostatní důstojníci a sdílet s nimi i parní lázeň a masáž.
Loď byla tak malá, že tu byla jen jedna jídelna pro důstojníky a jedna společná místnost pro mužstvo, která byla vlastně strojovnou se stoly umístěnými nad písty. Bylo tam takové horko, že většina vojáků nemohla jíst, což bylo v pořádku, protože jídlo bylo stejně nepoživatelné. Šéf jídelny má určitě přístup do vinného sklepa, takže se asi nezatěžuje záležitostmi s destiláty. Bill se vydal navštívit kuchaře společné místnosti.
Razil si cestu změtí zohýbaných kovových stolů a pístů. Stoly byly pečlivě uspořádány napůl mezi cik cak a polokruhem, takže vojáci museli chodit se sklopenýma očima a všechen důvtip věnovat tomu, aby se přes místnost dostali bez zlámaných kotníků a kolen. Naštěstí tam teď bylo prázdno – snídaně zrovna skončila a většina posádky byla nastoupena k zvracení na záchodě; nejsložitější část mohl tedy přejít po stolech.
„Zavřeno. Ksakru, vypadni,“ zavrčel kuchař.
„Taky přeju dobré jitro,“ zadeklamoval Bill. „Nebyl by tam šálek něčeho tmavého a horkého pro nového člena posádky?“
Kuchař popadl hrneček a ponořil ho do dřezu, kde KP robot umýval nádobí. „Tady máš.“
Bill těžce polkl a pak si usrkl tekutiny. „Ňaaam!“ Lhal. „To je mnohem lepší než to rádobykafe v táboře Buboe!“
Vyprázdnil hrnek, zašklebil se a natáhl ruku ke kuchaři. „Prosím, pane, mohl bych dostat ještě trošku?“
Kuchař se zamračil, podíval se na něj a zavrčel, ale vzal hrníček a znovu ho ponořil. Tentokrát to ochutnal sám.
„Víš, že máš pravdu? Tohle je lepší než normálně. A taky levnější. S penězi, které ušetřím, se mi možná podaří koupit mé mamce tu dřevěnou nohu.“
„Ach.“ Bill měl taky jednou matku a možná, že ji ještě pořád má. Pošta nechodila zrovna pravidelně, takže si nemohl být jistý. „Vaše mamka přišla o nohu? To je moc zlé. Můžu doporučit jednu továrnu, kde dělají skutečně kvalitní nohy.“
Zvedl Nohu švýcarské armády na linku.
„Ne, ne. Ona má všechny části vlastní. Jen sbírá umělé údy.“ Kuchař se podíval blíž. „To je opravdu hezká noha, to musím říct. Asi byste se s ní nechtěl rozloučit, že ne?“
„Promiňte. To je jediná, kterou s sebou mám. Můžu vám ale dát adresu výrobce…“
„To by od vás bylo hezké. Teď už jste mi prokázal dvě laskavosti a já se ani nepředstavil. Julius Dítě, proviantní seržant.“
„Bill, kavalerista první třídy a Boží střelec ze zadovky.“
„Boží střelec ze zadovky? Tak to už jste se setkal s generálem. Co pro vás mohu udělat, Bille?“
Bill se podezřívavě rozhlédl a ztišil hlas: „Nevěděl byste náhodou, kde bych tady mohl sehnat nějaký alkohol?“
Seržant Dítě vypadal, že přemýšlí. „Hmmm.“ Podíval se na police a poličky kolem kamen a dřezů, jako kdyby procházel seznamem ve své hlavě. „Je tu čistý alkohol, kterým se čistí děla na torpéda, ale to by vás zabilo a kromě toho do toho přidávají ledek.“ Ještě chvíli přemýšlel. „Pak je tu kaplanovo mešní víno, ale je to důstojník a důstojníci se nedělí a klíč k místnosti s vínem nechává v krabici se svými mešními chřestýši. O tom už jsem přemýšlel.“ Podíval se na Billa, aby se ujistil.

Bill tu věc pečlivě zvážil: na jednu stranu víno, na druhou stranu naprosto jistá smrt. Po chvilce nakonec souhlasil s Dítětem.
Zatímco proviantní seržant ještě přemýšlel, Bill ho přerušil.
„Opravdu byste nemohl něco udělat? Nějaké zapomenuté ovoce, trošku cukru, kvasinky, voda, teplo – a kdybyste chtěl být fakt třída, tak destilační přístroj?“ Bill nebyl žádný chemický kouzelník, ale během let si osvojil pár základních dovedností nezbytných k přežití.
Dítě vypadal šokované. Bill věděl, že vypadá dobře, protože sám sebe už šokovat dávno přestal, a jen se rozhlížel, kde až končí seržantovo vedení. Žádné nenašel, a tak se podíval zpátky na něj. Seržant řekl: „Jako já? Vyrábět nezákonně alkohol? Nikdy. Takový nápad mi nikdy ani nepřišel na mysl. To by byl přímý útok na všechny mé nejniternější zásady. „Rty, které se kdy dotkly likéru, nikdy se nedotknou mých“, takže taky zapomeňte, že byste mě někdy líbal.“
Pokračoval by v tomhle naříkání ještě chvilku, kdyby se nebyl objevil voják, oblečený do maskovací pouštní zástěry, který nesl dva kbelíky bramborových šlupek.
„Co tu proboha vyvádíš, seržo. Mám ti vymáchat hlavu v tom chlastu?“
„Chlast?“ Bill zavýskl. „Máte chlast!“
„Ne, ne,“ zapíral seržant a gestikuloval na přicházejícího vojáka, že má držet jazyk za zuby, nebo ho čeká jistá smrt. „Řekl splašku, že jo, Brownknowsi? Budeme mít k obědu splašky, vyrobené z pravých zeleninových šlupek z jídelny důstojníků. Muži to mají strašně rádi. Bille, můžete říct generálovi, že všichni muži se mohou utlouct po svých splašcích. Ano, skutečně.“
„Proč bych to měl říkat generálovi?“
Brownknows položil kbelíky na zem a uchechtnul se.
Bill se na něj zamračil. Brownknows se zamračil na oplátku.
Rituál byl skončen a Bill se znovu zeptal: „Proč bych to měl říkat generálovi?“
„Jste snad jeho špión, ne?“ dožadoval se Dítě.
„Ksakru, ne!“ popíral to Bill.
„Ale no tak,“ vlichocoval se Brownknows, „musíte být. Většina z nás na Nebeském klidu jsme něčí špióni,“ dodal.
„A jestli nejste špión Chingerovců,“ vyvozoval seržant, „musíte být špión generála Weisseprda.“
Brownknows souhlasně přikývl. „Jo. Nekontaktoval jste žádnou jinou špiónskou buňku na lodi. Jediná osoba, se kterou jste trávil čas, byl generál. A kdyby si myslel, že jste špión Chingerovců, byl byste mrtvý. A to nejste. Takže jste jeho špión.“
Bill to dlouze zvažoval a analyzoval své přednosti a výhody. „Řekněme, že bych byl špión Chingerovců,“ nabídl možnost, „ale neříkám, že jsem, jen zvažte tu možnost, že bych mohl být, dostal bych tu potom pití?“
„No,“ zvažoval to Dítě, „za předpokladu, že byste byl špión Chingerovců, neměl bych žádné námitky proti hledání něčeho k pití – to tady na lodi stejně není, protože náš milovaný generál to řadovým vojákům zakázal. Ale kdybyste pracoval pro Chingerovce, musel by vás Brownknows zatknout, protože je špiónem Císařského úřadu proti podvratným aktivitám. Je to tak?“
„Ne tak docela,“ opravil to Brownknows. „Mám tu za úkol provádět špionáž důstojníků, ne řadových vojáků. A taky kradu zbytky z jídelny pro destilaci, kterou bysme dělali, kdyby nám to generál povolil. Ale v mých rozkazech není nic o Chingerovcích nebo jejich špiónech. Nebo řadových vojákách v těhle záležitostech. A co ty?“
„Já nemám s Chingerovci vůbec nic společného,“ odmítl proviantní seržant. „Provádím špionáž pro Společnost za zachování starověké morálky. SOZASAM už po staletí proniká do jídelen, potlačuje přirozené hédonistické spády vojáků a zajišťuje, aby nebyli příliš povzbuzováni stravou.“
„K tomu ještě,“ pokračoval, „ jsem placen Pouštní Monsoonovou nadací, že nebudu podávat žádné eyerácké speciality, což by mohlo podrývat morálku mužstva.“
„Ale,“ vrátil se Child k tématu, „to všechno nemá co dělat s vámi, Bille, protože jste popřel, že byste byl špión Chingerovců.“
„Přesně tak.“ Vzkřikl Bill. „A nebylo by to přesně to, co bych udělal, kdybych byl chingerovský špión?“
„Pravděpodobně,“ zahučel Brownknows.
„Ale ne nutně,“ namítl Dítě.
Bill chtěl v tom argumentování pokračovat, ale nepodařilo se mu vymyslet žádné jiné synonymum než „řekněme“. Místo toho začal dumat nad tím, že by mohl najít tu zadovku a podívat se, jestli nějaký jeho předchůdce střelec tam po sobě nenechal láhev.
Na Nebeském klidu byl podivný život. Nikdo z posádky, koho viděl, s ním nechtěl mluvit, ani mu říct, kam jít a kde ta zadovka je. Nemluvili by s ním, ani kdyby jim nabídl horkou omáčku ze své bojové nohy.
Na druhou stranu to pro něj byla aspoň určitá zábava a za pár hodin už byl příjemně uveleben v kulovité střelecké věži zadovky.
Bill už něco takového viděl, ale jen jednou a kdysi dávno. Vlastně kvůli době, kdy tohle naposled viděl, se sem dostal. Byla to doba, která z něj udělala galaktického hrdinu. Ale protože byl v tom období neustále hrdina, nebo zraněný, nebo na pokraji věčných lovišť, tak neměl moc světlých okamžiků a na střeleckou věž na Christing Keeler si pamatoval jen mlhavě. Byl tam joystick s červeným knoflíkem a obrazovka s červenými a zelenými světly a žádné pokyny.
Tohle bylo mnohem propracovanější. Stěny věže byly pokryty barvitými obrazy Chingerovců a tanků a mostů vybuchujících pod praporem s nápisem „Nintari Electronics uvádí: STŘELEC ZE ZADOVKY!“ Křeslo se otáčelo a naklánělo dopředu a dozadu. Místo joysticku tam bylo kormidlo, zrovna jako na ovládání vznášedel, a na něm dva knoflíky, jeden červený a jeden černý. Černý měl malý štítek, na kterém bylo napsáno STŘELBA. Na červeném byl štítek BOMBA.

Když sebou Bill praštil do křesla, rozzářila se obrazovka barevnou počítačovou animací portrétu císaře. Oči mu vesele a nepřítomně bloudily sem a tam. Za chvíli byl obraz nahrazen obrazem generála Weisseprda v pouštním maskovacím mundúru. Obraz řekl: „Jak se jmenuješ, vojáku?“
Bill řekl: „Bill.“
Přes spodek obrazovky se rozvinul nápis VOJÍN BIL.
„Ne.“ Řekl Bill. „Dvě L.“ Ale obrazovka si ho nevšímala.
„Jsi nový střelec, VOJÍNE BILLE,“ řekl kreslený generál. „Chceš tréninkovou lekci?“
„Jistě,“ řekl Bill.
Obrazovka ho znovu ignorovala. „Stiskni červené tlačítko pro střelbu naostro, nebo černé tlačítko pro zkušební,“ řekla.
Bill stiskl černý knoflík.
„Vhoď minci,“ rozkázal digitalizovaný Weisseprd. Vedle něj se objevily hodiny a začaly odtikávat deset sekund.
Díky bojovému reflexu sáhl Bill okamžitě do přihrádky na mince ve své Noze švýcarské armády a vytáhl čtvrťák. Jak očekával, otvor byl přímo pod obrazovkou. Vhodil tam minci čtyři vteřiny před koncem.
Přes obrazovku se rozvinul seznam cílů, jejich bodové ohodnocení a vyobrazení každého cíle. Cíle byly různé, od jednoho bodu za obyčejného nepřátelského vojáka až k milionu bodů za malého člověka s černými vlasy, divokým knírem a velice špatnou pletí. Mužíček byl označen jako VŮDCE NEPŘÁTEL. Na spodu se ještě objevilo VÝBORNÝ ČAS ZA 500 000 BODŮ.
Billovi se zazdálo, jako by z veliké dálky (ačkoli tady nebylo nic dál jak šest stop) zaslechl sborový zpěv Hymny kavaleristů, ale zatřásl hlavou a přestalo to.
Vrátil se obraz generála Weisseprda, držel ukazovátko a stál před plánem. „Černé tlačítko, označené STŘELBA, zničí malé věci.“
Ukázal na obrázky vojáků, stanů a tanků a každý obrázek vyletěl do vzduchu. „Červené tlačítko označené BOMBA, vyhodí do vzduchu velké věci.“ Ukázal na obrázky mostu, domu a bojové lodi a zase všechny vybuchly. „Je tu jedna výjimka.“ Na plánu se objevil VŮDCE NEPŘÁTEL. „Abys dostal body za VŮDCE NEPŘÁTEL, musíš použít bombu. Jinak se to bude počítat, jen jako že ses ho pokoušel zabít, a žádné body nedostaneš.
Stiskni černé tlačítko, až budeš připraven začít.“ Naštěstí pro Billa umístili v střelecké věži přístroj na rozměňování drobných, takže když mu došly čtvrťáky, nemusel opouštět věž a dostal další rovnou. Protože nesehnal nic k pití a nikdo si s ním nechtěl promluvit, strávil zbytek výletu na Eyerack tím, že se pokoušel zapsat své jméno do Síně slávy STŘELCE ZE ZADOVKY.

KAPITOLA 5
V URČITÉM SMĚRU TO BYLA NEJLEPŠÍ cesta, jakou kdy Bill podnikl. Lidé ho nechávali na pokoji, neměl nic na práci a jen celé dny hrál videohry a při tom se ho nikdo nepokoušel zabít. Na druhou stranu byl ale celou dobu střízlivý a na palubě Nebeského klidu nebylo nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo ženu. Dokonce ani lodní kočka – byl to zle vypadající kocour, měl jen jedno oko a uši měl potrhané a zjizvená od vesmírných krys, které uvnitř lodi naháněl. Ale přinejmenším se ho nikdo nepokoušel zabít – a to znamenalo hodně.
Několikrát se v živém vysílání do střelecké věže objevil i generál Weisseprd a Bill musel poslouchat jeho modlitby a žehnání, ale i to se dalo vydržet, zvlášť když Bill zjistil, že u toho nemusí zůstávat vzhůru. A dokud tomu Bill plně neuvěřil, opakoval generál stále dokola, že to bude bezpečná bitva. Nebude ani muset útočit na žádné lidi, jen na zbraně a domy, které nebudou na střelbu odpovídat.
Bill trochu litoval, že se mu nepodařilo získat milion bodů za VŮDCE NEPŘÁTEL, protože v modu boje naostro byl milion bodů přesně ta hranice, které musel dosáhnout, aby získal jako výhru dvanáctihodinovou procházku. Taky se ale z té hry naučil, že lidé typu VŮDCE NEPŘÁTEL byli obvykle obklopeni jinými lidmi, kteří měli pušky, raketomety a zbraně všech druhů. A tyhle lidi by mohlo urazit, kdyby se někdo pokusil zabít jejich vůdce. Bill už se za ta všechna léta mnohokrát poučil, že je lepší vyhnout se urážení lidí, kteří mají spoustu pušek.
Tak se stalo, že když pravý generál přerušil toho počítačem kresleného, aby řekl Billovi, že už jsou na orbitu Eyeracku a že doufá, že během dvou týdnů Eyerační pochopí nesmyslnost své cesty, nezačal Bill hned plakat nad svým životem. Dokonce se ani nepokoušel si vzpomenout na některou z modliteb svého dětství. Jen přemýšlel, jestli má dost čtvrťáků, aby mohl dokončit bitvu.
Jeden hodil do druhého otvoru, který našel pod obrazovkou. Křeslo se naklonilo dozadu a začalo vibrovat. Za okamžik už Bill spal.
Zdálo se mu o domově, jeho matce a jeho robomule. O velkém domě s bílými sloupy vpředu a veselých človíčcích, kteří si přišli zpívat a hrát na dvůr, když pochodoval po cestě vydlážděné žlutými kostkami, která vedla ke kanceláři rekrutů. Někde hluboko v podvědomí věděl, že farma vůbec takhle nevypadala, ale bylo to tak dávno, že už si nebyl ani trochu jistý.
Pak se mu zdálo o jeho milé staré učitelce, slečně Phlogistonové, která mu pomáhala, když začal s korespondenčními kurzy na technika umělých hnojiv, které už teď nikdy nedokončí. Ve snu mu řekla: „Bille, vždycky musíš být připraven vytěžit co nejvíc z jakékoli příležitosti, která se ti v životě naskytne. A abys to dokázal, musíš pečlivě plánovat. Víš, že každé velké dobrodružství musí mít plán.“ Ale proč na sobě slečna Phlogistonová měla pouštní mundúr? A proč na Billa křičela?
„Bille! Bille! Haleluja, synu, je čas vstávat!“
Billovi postupně došlo, že to na něj nekřičí slečna Phlogistonová, ale generál Weisseprd. Oči se mu okamžitě reflexivně otevřely a obě ruce zasalutovaly. „Ano, pane! Ano, pane! Tři zavazadla připraveny, pane!“
„Dobrý bože, synu! Ne, ne, tohle není rozkaz. Ale vzbuď se, Bille. Za chvilku zahájíme slavnou bitvu proti bezbožným

pohanům, kteří sužují samé základy naší civilizace, kteří se pokouší podrýt morálku a náboženské principy, jež jsou jádrem našeho Císařství a celého lidstva. Jsou ztělesněním zla nevědomosti už od časů bájné Země…“
Billovi se znovu začaly zavírat oči.
„…zničit nepřátele v našem středu, abychom mohli zničit ateistické Chingery…“
Oči se mu zavřely úplně a dech se zklidnil a prohloubil.
„…nebeská sláva pro naše hrdinné jednotky…“
Další věc, kterou Bill zaznamenal byla, že na něj generál znovu řve přes obrazovku.
„Vzbuď se, Bille! Jak už jsem říkal, jen díky tvé věčné bdělosti a boží ruce, která povede tebe i zaměřovací computer, můžeme zachránit galaxii před ateistickým totalitarismem.“
Bill automaticky řekl: „Ano, pane!“ a zahálčivě přitom přemítal, jak se ateistický totalitarismus liší od toho, být příslušníkem Vesmírných kavaleristů. Asi mají míň kaplanů. Ale samozřejmě Chingeři a Eyerační nevěří v císaře, kterému Bill jednou osobně poslintal jeho vlastní vznešenou ruku, když dostával medaili, která ho oficiálně označila za galaktického hrdinu. Takový druh osobního kontaktu musel silně posílit loajalitu naivního farmářského hocha a Bill byl císaři vždycky velmi oddaný, ačkoli si pořád nemohl zapamatovat jeho jméno.
Zatímco Bill přemýšlel o všech těhle věcech, generál Weisseprd skončil svou energickou řeč. „Takže Bille, střelče ze zadovky, jsi připraven?“
„Ano, pane. Cvičím už týdny.“
„Výborně! Pamatuj, ve skutečnosti nechceme při tomhle útoku zabíjet nějaké lidi, protože každý lidský život je posvátný, dokonce i životy bezbožných pohanů, kteří si zaslouží smrt mučením. Jen vyhoď do vzduchu budovy, které budeš mít na obrazovce označeny červeně.
A tady je malá ukázka mé důvěry v tebe. Útok začíná za pět minut. Pán, císař a já na tebe všichni sázíme. Hodně štěstí a Bůh tě ochraňuj!“
Generál zmizel z obrazovky videa, než mohl Bill reagovat. Ale Billa stejně víc zajímalo, co se stalo s přístrojem na rozměňování drobných. Sypaly se z něj mince a na displeji blikalo NEJSOU DROBNÉ! NEJSOU DROBNÉ! NEJSOU DROBNÉ! Pět kreditů ve čtvrťákách! Bill zamáčkl slzu nad tímto projevem velitelovy víry v něj.
Posbíral popadané mince a srovnal je něžně do malé prohlubně nad kontrolkami. První mince dopadla do otvoru a Bill poprvé zmáčkl červené tlačítko pro střelbu naostro.
Zaměřovací obrazovka nebyla stejná jako ta, na které celou dobu cvičil, ale to bylo v pořádku. Bill se naučil očekávat v boji překvapení.
Umělá přitažlivost Nebeského klidu držela všechno v klidu na místě, ale Billova židle se otáčela, vrtěla a houpala, takže se mu při noření do atmosféry směrem k eyerácké obraně pěkně zvedl žaludek.
Tam! Maličký bod na obrazovce se zbarvil červeně! Všechen ten čas a všechny ty čtvrťáky nebyly při tréninku vyplýtvány nadarmo. Bill počkal, dokud nebyl na dostřel, a potom vypálil chytrou střelu.
Říkalo se tomu chytré střely, ale ve skutečnosti byly ještě hloupější než Bill, takže hrozně. Nestačilo jim ukázat cíl. Bill je musel na cíl směřovat pomocí televizních obrázků, které střely vysílaly zpátky k němu přes kamery na svých hlavicích. Člověk z toho měl pocit skoro jako při šílené jízdě podél pobřeží, při které na konci vyletíte do vzduchu, nebo jako když jste útočné komando, až na to, že ve skutečnosti nezemřete.
Všude kolem bylo slyšet exploze, ale Bill si jich nevšímal. Soustředil se na to, aby vedl své střely přímo tam, kde byly umístěny zbraně. V posledním okamžiku zahlédl eyerácké střelce, jak utíkají ze svých pozic, a pak obrazovka zčernala. Nahoře se objevil nápis ZÁKLADNA ZBRANÍ: 50 BODŮ a na celkovém skóre se objevilo 50. Potom se objevil na obrazovce další červený objekt, připravený jen pro něj.
Velká bitva začala.

KAPITOLA 6
NEBYLA TO ZROVNA MATKA VŠECH BITEV. Ale přinejmenším to byla sestřenka z druhého kolena všech bitev. Nebeský klid byl výzkumnou a velitelskou lodí pro velký útok a nejmenší lodí armády. Generálova loď měla stěží dost síly, aby zničila planetu. Ale vedla největší ozbrojené síly, které se kdy dokázaly shromáždit od minulého února. Miliony hrdinných vojáků na palubách tisíců skvělých lodí ukazovaly svou udatnost tím, že z velké dálky shazovali bomby. A za celým tím obrovským dobrodružstvím stála jediná mírně vyšinutá mysl, vůdčí inteligence generála Wormwooda Weisseprda.
Císař řekl: „Jdi a přiveď zpět ke mně mou zbloudilou ovci Eyerack!“ a generál se vrhl do akce s brilantním plánem, skelným zrakem a organizačním géniem.
No, nestalo se to přesně takhle. Ve skutečnosti zašeptal jeden z pobočníků novinku z Eyeracku do císařova ucha. Do ucha, které už je skoro hluché. Potom císař něco zamumlal a významně zaslintal a další pobočník, který stál v bezpečné vzdálenosti od císařských rtů oznámil císařova osvícená slova a myšlenky. Generálův plán je smrskl na: „Vybombardujte je do mladší doby kamenné!“. Organizace se sestávala z toho, že oznámil skupině důstojníků: „Vemte své lodi a pojďte se mnou.“
Ale roboreportéři na palubě Nebeského klidu dali do oběhu svou historku a tu tam udržovali. Občané Císařství, kteří věděli málo a starali se ještě míň, se rozhodli, že to určitě musí být pravda. K tomu tam ještě bylo těch pár zabedněnců, kteří věřili nekonečnému proudu vojenské propagandy.
Takže tomu všichni věřili i ve chvíli, kdy obrovský nálet narážel na eyerackou obranu vlna za vlnou, v masivním chirurgickém řezu, který měl ze světa smazat celý obranný systém planety, aniž by byl zabit nějaký civilista a možná ne víc než 2 500 obránců. Bylo to příliš dobré, než aby se tomu dalo věřit.
Ale lidé tomu věřili, zvlášť Bill. Důkazy mohl vidět na vlastní oči, rovnou na obrazovce – a obrazovka nelže, ne? Viděl,

co se děje, hned z první ruky, skrz kamery na hlavicích chytrých střel, které dělaly svou práci. Chytrých střel, které on, Bill, budoucí dvojitý galaktický hrdina, řídil s téměř nadlidskou přesností vstříc jejich určení.
První vlna lodí, s Billem na zádi vedoucí lodi, se soustředila na obranu proti vesmírným lodím. Ohromná armáda se vrhla hluboko do atmosféry Eyeracku a ničila jakékoli zbraně dole, které by jim mohly ublížit. Tisíce skvělých střelců, jako byl Bill, riskovali hrůzy moderního boje na velkou vzdálenost – mořskou nemoc, nudu, vyčerpání, žízeň, mozoly na palcích – aby ochránili své kamarády před hrozným hněvem Eyeracku.
Na Billově obrazovce červenal jeden bod za druhým a z odpalných ramp generálova vesmírného pavouka startovaly střely jak na běžícím páse. Billova sebedůvěra a důvěra v systémy zbraní – byly tak rafinované, že to nemohly být jen jednoduché zbraně – rostla s každým přímým zásahem. Jeho první chytrá střela zasáhla zbraň, na kterou ji nasměroval, ale brzo už se snažil o větší přesnost. Teď už umisťoval střely přímo do hlavní zbraní, nebo s nimi objížděl kolem a zezadu střelil do skladu munice. A pokaždé, jak mu bylo řečeno, varovné sirény blížící se střely daly posádce dost času dostat se z těch zatracených děr pryč.
Bill začal být díky svému úspěchu lehkovážný. Vyslal svou střelu kličkovat mezi rachot jejich hlavní a raket, prohodit pár slov s jejich obrněnými vozy. Začínalo ho to opravou bavit. Za chvíli dokonce zjistil, že může používat kamery na hlavicích svých střel, aby se v naprostém bezpečí porozhlédl po bojišti.
Rakety tak úplně v bezpečí nebyly, samozřejmě. Eyerační, kteří nepochopili, že ta obrovská vojenská síla, která obklopila jejich planetu, nemá na srdci nic jiného než jejich prospěch, dělali co nejvíc mohli, aby sestřelili všechno, co se objevilo na obloze. Pokoušeli se sestřelit i střely a někdy byli dokonce i úspěšní. To Billa rozčilovalo, protože potřeboval sehnat co nejvíc bodů. Kdyby se mu podařilo dosáhnout dobrého času, nemusel by přidávat vlastní čtvrťáky k těm, co mu dal generál Weisseprd. Někdy eyerační střelci stříleli na něco jiného, na něco, co Bill nemohl na obrazovce vidět. A někdy, jak si začal Bill všímat, neměli vojáci u zbraní žádnou šanci utéct, když se jim nepodařilo střelu sestřelit.
Kamera na hlavici střely samozřejmě vybuchla spolu s ní, takže vlastní výbuch nikdy neviděl, ale pomalu mu začalo docházet, že někteří eyerační vojáci vyletí v tu chvíli do vzduchu. Bill už do vzduchu párkrát výbuchem vyhozen byl, a tak cítil k Eyeračanům určité sympatie.
Během jednoho krátkého pomalého letu vzal svou střelu na malý výlet nad celou oblastí. Poprvé viděl celou letku, rozprostřenou po nebi jako uspaný pacient po stole. Byly tu tisíce lodí. Některé byly malé průzkumné, jako Nebeský klid, a velikost ostatních se různila až po tak děsivě obrovské, že se ani nemohly ponořit do atmosféry. Menší lodě útočily ve vlnách, každá vedená jednou průzkumnou lodí, která je držela v těsné formaci dálkovým ovládáním. Každá z větších lodí vypouštěla vlastní vlny bombardéru a stíhaček a plošiny se střelami.
Plošiny se střelami vyletěly nahoru nad probíhající boj a skrz mraky vypouštěly střely dolů. Bombardéry útočily přímo na své cíle, obklopeny bzučícím oblakem stíhaček. Bill zpozoroval, že jedna skupina stíhaček se oddělila ze svého oblaku a zamířila dolů, aby se utkala s jinou, která přilétala odspodu. Z té vzdálenosti to všechno byly jen body, takže nemohl říct, kdo zrovna vyhrává, pak ale bombardér vybuchl. Bill stočil svou střelu dolů směrem k letišti, které zasvítilo červeným – LETIŠTĚ: 100 BODŮ – těsně před tím, než ho zasáhl.
To nebylo správné! Císařství tady dělá, co může, aby nikoho nezabili, a tihle ničemní Eyeračané se pokouší zabít Billovy kamarády! Někde v podvědomí Bill chápal, že vlastně nikoho z těch lidí nezná – a kromě toho přece u kavaleristů každý týden může některý z tvých kámošů zařvat. Taky na něj ale možná měly vliv týdny povznášející vlastenecké hudby. Snad se mu i během spánku zachytilo v hlavě něco z kázání generála Weisseprda. Možná, že to mělo i co dělat s hypnostimulátorem zabudovaným v křesle. Ať to mělo jakýkoli důvod, Bill teď bojoval jako šílenec. Teď už pro něj poslání mělo jasný smysl. Jeho práce byla zničit všechno, co by mohlo ublížit jeho kamarádům, jeho parťákům, jeho přátelům ve zbrani. A v neposlední řadě jemu.
Odstranil další základnu střel proti vesmírným lodím, pak vyhladil protiletadlové dělostřelectvo, pak vyhodil do vzduchu sklad munice a zničil nějaké další základny střel, rozbombardoval letiště a vymazal další dělostřelectva.
Odteď uvedli velitelé eyerackých obrany své jednotky do pohotovosti a čelo útočné vlny bylo samo napadeno. Bill už se nemohl soustředit jen na zařízení na zemi. Teď už používal své lasery, aby sestřelil střely, které byly namířeny proti němu! Židle se zmítala, viklala, nakláněla, vířila, pohupovala a vlnila, takže Bill byl nakonec rád, že jediné jídlo, které za ty týdny měl, byla tekutá výživa ze zásobníku střelecké věže. Přes cokoli jiného by teď neviděl na obrazovku.
Už neměl ani chvilku na oddech. Většinu času byl příliš zaměstnán sestřelováním stíhaček a raket, než aby se staral, odkud vlastně přicházejí. Věděl jen, že přicházejí stále další. Jediné přestávky, které měl, byly, když musel vhodit další čtvrťák, ale nemohl si dovolit, aby to trvalo příliš dlouho. Naštěstí už nasbíral dost bodů, takže zbraně mohly fungovat poměrně dlouho samy.
Bill měl stěží dost času, aby mohl přemýšlet o tom, jak bezpečná měla podle generálova slibu tahle mise být.
Teď, když používal hlavně lasery, měl poměrně normální rozhled po okolí. Bylo rámováno zášlehy, zářivými červenými signály a zelenou září okolo lodí armády, ale pořád se dalo rozeznat, co se tu vlastně děje. A dělo se to, že se ženili všichni čerti.
Celá bitva se odehrávala ve vzduchu a pohybovala se obrovskou rychlostí kolem planety. Ale pořád to byla bitva. Střely vylétávaly nahoru k lodím i dolů proti zemi. Létaly mezi loďmi a bombardéry, stíhačkami flotily a eyerackými stíhačkami. Laserové paprsky křižovaly nebe, někdy vzplály, nebo explodovaly, nebo rozcupovaly na kousky cokoli, co se jim postavilo do cesty. Někdy se stalo, že výstřel z laseru císařské lodi rozpáral některý z jejich vlastních bombardérů, když se snažil zasáhnout nějakou stíhačku. Kdyby Bill neměl na obrazovce zelené a červené značení, nikdy by nedokázal určit, kdo je vlastně na čí straně, a pevně doufal, že ostatní útočníci mají stejný systém jako on. I s ním vypadala někdy obrazovka jen jako velká změť červených a zelených bodů.
Obloha byla plná hvízdající smrti. Nebeský klid vedl celý útok a mohl si dělat starosti jen z toho, co bylo opravdu

namířené přímo na něj – ačkoli i toho bylo až dost. Ostatní lodě a letadla prolétávaly neutuchajícím deštěm kulek, střel, nábojnic, stíhaček, bombardéru, elektronických potvor a trosek. Hlavně trosek. Lodě měly odpuzovací pole, které se postaralo o malé kousíčky kovu, ale letadla dostávala na frak kusy bomb, střel a nábojnic, které tu zůstaly, a dokonce i zbylé kusy zničených letadel byly nebezpečné. V párání křídel nebo prolétávání kokpity a střeleckými věžemi byly tyhle zbytky stejně dobré jako bomby.
Teď už nebyl žádný způsob, jak určit, kdo na koho vlastně střílí. Když padal bombardér – nebo někdy císařská loď – k zemi, mohlo to být po eyerackém, nebo císařském zásahu, nebo proto, že vletěli do haraburdí.
Vlastně na tom už nezáleželo. Ani Bill už nedával pozor při vybírání cílů. Ani na své bodové skóre (které bylo pěkně nízké, protože za poletující zbytky, ač byly pořádně nebezpečné, nedával computer žádné body). Prostě jen sestřeloval všechno, co vypadalo, že by se to mohlo k němu dostat moc blízko.
A pak se najednou začalo všechno vzdalovat.
Billovi trvalo pár minut, než pochopil, že se Nebeský klid stáhl zpátky z útoku směrem k orbitu planety. Zatímco computer počítal celkový součet jeho bodů a bonusů za dnešek, vyloupl se generál Weisseprd v levém horním rohu obrazovky v malém čtverečku. Generál si opásal svůj mundúr pásem, takže vypadal trochu víc jako uniforma, ale ne o moc. Stál před hologlobusem Eyeracku, který byl celý poset šipkami a obrazci a hlas vně záběru ohlašoval: „…zde stojí váš oblíbený generál, důlní inženýr, voják a novinář, sám zatracený bouřlivák Weisseprd!“
Ze zabíraného studia zazněl výbuch nahraného potlesku.
„Díky, díky,“ řekl generál. „Jak víte, před pár hodinami začal náš čistě obranný, naprosto oprávněný a morálně čistý útok na bezbožné pohany Eyeracku. Všechny detaily celé operace jsou samozřejmě naprosto tajné a tajné taky na vždycky zůstanou. Ale mohu vám nastínit, jak zatím celá operace postupuje.
Všechno běží jako na drátkách.“
Obrazovka se rozpůlila. Na pravé straně byl záběr na reportéry, kteří poskakovali jako malé děti a máchali rukama, jak se snažili upoutat generálovu pozornost, ačkoli byli na jiné lodi, vzdálené miliony mílí daleko. Nějaký voják nastavil mikrofon před jednu z nich a podal jí kus papíru.
„Generále Weisseprde,“ četla, „čemu přičítáte drtivé vítězství v dnešní bitvě?“
„Samozřejmě, většina zásluh musí být přičtena mně jako tvůrci brilantního strategického plánu a vůdci našich skvělých jednotek. A počítám, že trochu zásluh na tom mají ti stateční muži a ženy, kteří dávají své životy všanc v této odvážné, i když dokonale bezpečné operaci. Ale nejvíce ze všeho je naše vítězství službou naší víře v Boha a víry Boha v nás jako nástroj potření troufalých vzbouřenců Eyeracku. Za všechen svůj úspěch vděčíme Pánu. Aleluja!“
Bill si pomyslel, že možná za trošku toho úspěchu vděčí všemu tomu tréninku během cesty sem, ale do té konference se stejně nedalo vstoupit.
Mezitím dali dalšímu reportérovi papír s otázkou. „Byl některý z našich statečných bojovníků v této velké bitvě zraněn?“
Tohle Billa obzvlášť zajímalo, protože sám utrpěl malý puchýř na prstě, kterým mačkal spoušť, a doufal, že by mohl dostat Purpurovou ledvinu (tradiční medaile ze puchýře, odřeniny, modřiny a lehké řezné rány utržené v boji, kterou obvykle dostávali důstojníci).
„Jsem rád, že jste se mě na to zeptal,“ začal generál Weisseprd. „Jak víte, účastní se tohoto velkého dobrodružství miliony vojáků a při akci takových rozměrů jsou určité ztráty nevyhnutelné. Samozřejmě, že tragédií je každý zraněný voják a mí osobní zaměstnanci budou posílat mé osobní komputerizované formální dopisy osobně rodinám každého vojáka se zraněním třídy C–7 (otevřené krvavé zranění), nebo vyšší. Naštěstí to vypadá, že dnes večer nebudeme žádný takový dopis psát.“
Bill se rozhlédl po okolí. Z toho, co viděl, tu byla velká možnost, že někteří vojáci mohou být zraněni v třídě tak vysoké jako A–2 (Naprosto mrtev, žádná část použitelná. Jediná vyšší třída byla A–1, Totální sublimace, která byla brána stejně jako Zmizel beze stop a u vojenského soudu vzbuzovala podezření). Když loď vyletěla do vzduchu v atmosféře, což jich už pár udělalo, tak se lidé opravdu mohli docela vážně zranit, potom, co padali pět nebo deset mil k zemi. Bill si nebyl jistý, jak to, že se to nestalo, ale byl rád, že nikdo není těžce zraněn.
Voják s mikrofonem podal další list papíru.
„Jaký druh trestu byl stanoven pro neloajální a bezbožné nepřátele?“
„Mnohem nižší, než si zaslouží,“ řekl generál. „Samozřejmě, že nemáme žádné podrobnější zprávy o ztrátách nepřítele, ale zatím jsme naprosto zničili eyerackě protiletadlové dělostřelectvo a základny střel proti vesmírným lodím. Naše výzvědná služba mi nahlásila, že prozatím je potvrzeno jen jedno eyerackě neštěstí. Jednalo se o starého muže, který byl na návštěvě u svého syna na raketové základně, když začal útok. Překvapení a hrůza z našeho útoku byla pro starého muže příliš silná a jeho srdce se zastavilo. Ačkoli jsme za jeho smrt nebyli přímo odpovědní, poslal jsem jeho rodině omluvnou zprávu.
Teď, když byla eyerackě obrana vyhlazena, budeme naše útoky v dalších dnech směřovat na továrny, kde tito hanební lidé vyráběli takové zbraně hromadného ničení, které bychom my sami nikdy ani nepoužili. Budeme se také zaměřovat na vojenská zařízení, která tyto továrny podporují, zásobují je nerostnými surovinami, součástkami, elektřinou, jídlem a odvozem odpadků. A každopádně to budeme dělat tak, abychom nezpůsobili potíže civilnímu obyvatelstvu.“
Billa na chvilku překvapila přesnost jeho videem kontrolovaného systému zbraní, a dokonce i on měl trochu problémy s tím, představit si, že bude bombardovat popelářské vozy a do vzduchu vyhazovat jen odpadky z továrny na zbraně. Ale podvědomý hlas a hypnozařízení ho mírně štouchlo a chvilková pochybnost rychle zmizela.
Computer konečně dokončil sčítání Billových bodů. Bylo to docela dobré, když se započítal i bonus za to, že se nenechal zabít, ale ne dost na to, aby se dostal do top ten. A určitě to nebylo dost, aby získal tu dvanáctihodinovou vycházku. Bill by toho asi litoval víc, kdyby tu bylo kam na vycházku jít, ale na téhle lodi nebyly žádné ženy a jediné

místo, kam se dalo jít, byla společná místnost a jídelna pro řadové vojáky. Protože by s ním na žádném tom místě nikdo nemluvil, ani mu nedal něco k pití, tak mu to ani nescházelo.
Tohle bylo v každém případě zajímavější než generálova tisková konference. Bill se zrovna zaměstnával úvahami nad tím, kolik bodů mohl získat, kdyby na něj byl nikdo nestřílel, když dovnitř strčil hlavu generál.
Bill zasalutoval oběma rukama a pokusil se postavit do pozoru. V té židli už seděl pár týdnů, a tak mu to nějak nešlo. Spadl zpátky do své obvyklé pozice s obrazovkou před sebou. Generál Weisseprd odpovídal na další reportérovu otázku.
Bill se podíval zpátky ke dveřím. Generál Weisseprd tam stál a vypadal netrpělivě a nesoustředěně. Bill se podíval zpátky na obrazovku. Byl tam ten samý generál a vysvětloval, že uvidí jedenáctivteřinový videozáznam z kamery hlavice střely, který je naprosto typický pro miliony střel, které byly vystřeleny.
„Zázrak!“ vykřikl Bill a pokusil se padnout na kolena.

KAPITOLA 7
KDYŽ GENERÁL UVOLNIL BILLŮV bezpečnostní pás a párkrát ho profackoval, aby ho zase probral k vědomí, začal vysvětlovat.
„Jen Pán uskutečňuje skutečné zázraky, synu. Tohle je jen videozáznam. Nahrál jsem ho dnes ráno, těsně před útokem.“
Bill se pokusil znovu povstat a bezpečnostní pás ho zase strhl do křesla. Tentokrát si ho už odepnul sám. „Samotný Ahura Mazda vás musel obdařit svým duchem, aby vám poskytl takové informace o budoucnosti! Je to zázrak!“
Generál Weisseprd shlédl netrpělivě dolů na Billa a zvažoval, jestli má něco vysvětlovat, pak vzdychl. Nezdálo se, že by to zrovna tomuhle moulovi něco přineslo, a tak to nechal být. „Dobře, synu, byl to zázrak. Teď není čas na hovory o teologii. Chtěl jsem se jen ujistit, že jsi v pořádku, a připravit tě na zítřejší bitvu. Dá nám to pořádně zabrat a já s tebou počítám.“
Bill se znovu podíval na obrazovku a zpátky na generála. „Ale– ale–“ zakoktal. Zatřásl hlavou, aby si ji vyčistil. „Právě jste řekl, že jsme zničili veškerou obranu nepřítele.“
Na obrazovce generál znovu vysvětloval, jak moc on i císař litují celé téhle nepříjemnosti a jak oba doufají, že už kvůli tomu nebude muset zemřít nikdo další.
Tady v té věži říkal něco jiného. „Bille, dneska si odvedl pořádný kus práce. Vsadím se, že jsi ani nespotřeboval všechny ty čtvrťáky, co jsem ti dal, co?“
Bill pyšně ukázal na dvě mince, které měl v přihrádce.
„Dobře. Brzo budeš mít příležitost je využít. Teď by ses měl radši dobře vyspat. Jdem do toho znovu zítra brzy ráno a budeš mít hodně práce. Spousta lidí bude střílet na tuhle loď a je na tobě, abys mě chránil. Pamatuj na velkou čest, kterou jsem ti prokázal, měj neustále v patrnosti mé zájmy a budeš v pořádku.“
Generál Weisseprd se otočil ke dveřím. „Ach, ano. A dostal jsi medaili. Vem si jí z automatu.“
Na stroji na drobné teď blikal malý elektronický displej mezi VÝBĚR DROBNÝCH a KREDIT: 1 MEDAILE. Bill zmáčkl kredit a světlo se rozsvítilo u položky VHOĎTE ČTVRŤÁK. Tím by mu na zítřejší bitvu zbyl jen jeden, pokud nechtěl rozfofrovat své vlastní těžce vydělané peníze. Ačkoli je neměl za co jiného utratit a jestli zítra zemře, tak už mu stejně na nic nebudou, měl přesto takový nějaký odpor, dát je jen tak císaři. Nijak ho to nepřekvapovalo, ale prostě už k tomu ze zvyku měl odpor.
Bill už někde mezi svými věcmi měl zastrčenou jednu nebo dvě medaile a byl oprávněn nosit drahocennou Purpurovou šipku v uhelné mlhovině (ačkoli samotnou medaili ztratil už před dlouhou dobou), ale nakonec se rozhodl, že díky další ozdobě na uniformě bude ještě přitažlivější pro fanynky kavaleristů, o kterých pořád četl, ale zdálo se, že je nikdy nepotká. Kdyby někdy nějakou potkal, tak ten čtvrťák bude dobrá investice. Takže vhodil polovinu z toho, co měl do automatu.
Z vnitřku stroje se ozval příšerný skřípavý hluk. Sténalo to tam, křičelo, škvrkalo a kvílelo, až z toho byl Bill nostalgicky vzrušený. Připomnělo mu to dobu, kdy byl výcvikovým trenérem. Hluboko v rozměňovacím stroji se začalo ozývat temné hrkání a postupovalo směrem k výdeji. S radostným cinknutím něco spadlo do malé přihrádky.
Bill to vylovil. Na jedné straně té oválné kovové věci byl portrét císaře. Vypadalo to skoro jako portrét na všech mincích, až na to, že byl diagonálně zmáčknutý. Po okraji se táhlo heslo císařství in hoc seor wences, které taky vypadalo jako natažené do nějakého podivného úhlu – do toho samého jako portrét. Na druhé straně mohl Bill mlhavě rozpoznat vkusnou plastiku znázorňující velitelskou kabinu, ve které se podle tradice narodili Všichni císaři. Tento obraz, tak důvěrně známý ze všech těch čtvrťáků, byl téměř smazán a místo něj tam byl vyražen nápis Bojová medaile operace Přátelské přesvědčování. Na jednom konci byla proražena malá dírka.
Nebyl to zrovna nejkrásnější šperk, jaký kdy Bill viděl. Vlastně mu to spíš připomínalo suvenýr, který jednou vyrobil na karnevalu z měděné centové mince. Přemítal, jestli ten suvenýr ještě pořád má. Kdyby ano, mohl by penny a tenhle čtvrťák zavěsit dohromady a dělalo by to mnohem lepší dojem. Šance, že by se na to kdokoli podíval tak blízko, aby mohl přečíst nápis na penny – Přežil jsem IV. Svátek hnojiv Phigerinadon – byla téměř nulová.
Samozřejmě, Billovy šance, že někdy získá zpět cokoli ze svých pokladů, včetně skříně s nohama, byly stejně skoro nulové. Jen vítězství mohlo Billovi umožnit návrat do relativního bezpečí tábora Buboe a bylo docela dobře možné, že tam na něj čeká vojenský soud. Že se někomu nepovedlo zemřít na sebevražedné misi bylo zajisté chvályhodné, ale taky to bylo porušení přímých rozkazů. Bylo smutné si to přiznat, ale nejbezpečnější Billovou skrýší byla zatím zrovna tahle zadní střelecká věž na Nebeském klidu.
Bylo by manipulování s fakty tvrdit, že se Bill probudil osvěžen spánkem. Přesto se aspoň probudil – a to bylo prozatím dost velké vítězství. V téhle věži už seděl týdny, byl na tekuté dietě, zahákovaný v křesle se zdokonaloval v

záludnostech nintarského STŘELCE ZE ZADOVKY a zbytek posádky ho úspěšně naprosto ignoroval, takže nebylo divu, že mu už tak trochu zdřevěněly nohy. Ale vzbudit se po bitvě je vždycky lepší než ta druhá možnost.
Nevzbudil se zrovna jemně. Přímo u ucha mu drnčela siréna a nějaký hlas křičel: „Potápíme se! Potápíme se! POTÁPÍME!“
Bill sebou křečovitě škubl. Celé jeho tělo se vymrštilo, až na tu část, která byla připoutaná ke křeslu. To měl za zády. Zabolelo to dost na to, aby ho to probralo k vědomí.
Obrazovka plála všemi barvami duhy. VHOĎ MINCI! HNED! VHOĎ MINCI! HNED! MYSLÍM TO VÁŽNĚ! RADŠI BYS TAM MĚL HODIT TU MINCI ROVNOU! NEŽERTUJU! VHOĎ HNED MINCI, NEBO SE PŘIPRAV NA SMRT!
Bill popadl svůj poslední čtvrťák a strčil ho do otvoru. Prošel výběrem na systém boje, jak nejrychleji dokázal, a začal hledat cíle.
Všechno, co viděl, byla obloha a vesmírné lodě, žádná zabarvená do červena. Pak sebou obraz smýkl, jak se Nebeský klid vzepjal z potápění a vrhl se do útoku.
Země se zalila jasnou oranžovou září raketové palby a o chvíli později se pokryla červenou pavučinou. Jestli bylo celé protiletadlové dělostřelectvo nepřátel zničeno, museli ho poměrně rychle znovu vybudovat. Někde v pozadí slyšel Bill cinkot, jak se stroj na drobné snažil vyhovět všem jeho potřebám. Dneska asi nebude mít moc času, aby si šel někam půjčit drobné.
Eyeracká obrana začala zase za první vlnou, stejně jako včera. Bill rychle vysílal střely namířené na lodě, které se snažily sledovat pavoučího průzkumníka. Ale obránci se dnes zorganizovali mnohem rychleji a víc své snahy soustředili na vůdce.
Skupina eyerackých bojových letadel se vynořila rovnou za Nebeský klidem, ale nenapadla ho přímo, jen se snažila odříznout generála od zbytku útoku. S pomocí střelců z ostatních lodí je Bill svými lasery rozcupoval na kousky.
Na obrazovce se rozsvítil velký cíl MUNIČNÍ SKLAD, říkala obrazovka, 1 000 BODŮ. Bill potřeboval dnes nahnat body, jestli chtěl získat tu dvanáctihodinovou vycházku.
Vypustil chytrou střelu dřív, než by řekl popel.
Eyerackélasery se na ni zaměřily a pokoušely se ji odvrátit od jejího úkolu. To by Billa na téhle lodi zdrželo déle, než je nutné. Začal tuhle válku brát osobně. Podnikl se střelou střemhlavý let plný propadů, otoček a zhoupnutí. Proplétal ji pavučinou obrany směrem k malému terči, který mu počítač namaloval na vstupních dveřích. Ve srovnání s ostřelováním útočících obránců byla tohle skoro zábava.
Bill vytočil střelou spirálu kolem laserového paprsku. Smyčkou se protáhl kolem protistřely. Podletěl jakýsi explodující předmět, přehoupl ji přes dávku kulek. Smýkl s ní okolo přilétající stíhačky a vyhnul se úřední budově. Přeskočil živý plot a provedl ji skupinou stromů. A pak už tam nebylo nic, jen přímá cesta k těm dveřím.
Na dveřích byl nějaký nápis a Bill se na něj zaměřil, když střela vlétala do muničního skladiště. Nebyly tam žádné obrázky, takže to bylo těžké přečíst, ale prokousal se celým tím textem chvilku před tím, než bomba zasáhla svůj cíl.
PROTILETADLOVÝ KRYT – MAXIMÁLNÍ KAPACITA 600 CIVILISTŮ, říkalo se tam.
Billovi se to nějak nezdálo.
Neříkal snad generál Weisseprd něco o nezabíjení civilistů? Zapamatoval si to, protože se mu to zdálo tehdy trochu divné. Normálně bylo úkolem pozabíjet tolik civilistů, kolik jen bude možné, a nepatřilo zrovna k vojenským způsobům dělat změny tohohle druhu, nebo se vzdát možnosti pozabíjet lidi, kteří nebudou klást odpor.
Nezabíjet civilisty se nezdálo být špatnou myšlenkou. Prostě to jen bylo neobvyklé. Bill si už jen matně vzpomínal na dobu, kdy byl civilista, ale v té době se mu nápad nezabíjet ho určitě zdál jako dobrá myšlenka. A teď to vážně vypadalo, jako že zrovna zabil 600 civilistů.
Ale obrazovka tu budovu jasně označila jako sklad zbraní.
Morální dilemata se nemohla vejít do Billova omezeného rozhledu. A vůbec už nebyl připraven potýkat se s něčím takovýmhle. Radši to přenechal vyšším místům.
Generál odpověděl na Billovo zavolání tím, že se objevil ve stejném malém oddělení na obrazovce, kde byla vidět ona tisková konference. Sledoval jinou obrazovku a povzbuzoval každou bombu, která dopadla.
„Co pro tebe mohu udělat, Bille?“
„Generále, pane, myslím, že jsem právě vyhodil do vzduchu protiletadlový kryt civilistů!“
„No a?“
„No, neměli bychom se toho vyvarovat?“
„Jistěže měli, Bille, ale s tím si nedělej starosti.“ Generál Weisseprd to hodil za hlavu. „Musela to být nějaká chyba.“
„Ale můj počítač mi za to přidělil 1 000 bodů, jako za sklad munice!“
„Pak to muselo být něco jako sklad munice, ale trochu jinak.“ Generál zlehka zajásal, jak na obrazovce před ním něco vybuchlo. „Proč si myslíš, že to byl protiletecký kryt?“
Bill se na chvilinku hluboce zamyslel. „Byl tam velký nápis Protiletadlový kryt.“
Generál se zasmál srdečným smíchem, který se naučil na Císařské vojenské akademii hrdinů. „To je jen nepřátelská propaganda, synu. Toho si nevšímej.“ Na okamžik se pozorně zahleděl na obrazovku. „Teď bys měl radši udělat něco s tou stíhačkou, která se k nám blíží, nebo se dneska večer oba sejdem v nebi.“
Dlouhé hodiny strávené v tomhle křesle se vyplatily. Bill odpravil stíhačku a zabořil svůj laser do přední řady přilétající malé letky střel.
Ráno se nudně vleklo. Dokonce i z adrenalinové bouře boje se může stát rutina, když v ní není žádná přestávka pro oddych a celá akce pokračuje vytrvale bez přerušení. Když nebyli v přímém útoku, měl Bill pod sebou na zemi víc cílů, než mohl zasáhnout. A v přímém útoku byli skoro pořád.
Bylo to napínavé. Bylo to vyčerpávající. Bylo to hrozivé. Ale nebylo to zajímavé.

Zajímavé to začalo být až chvilku po době oběda.
Z Billa se stal odborník na sestřelování samostatných blížících se letadel a střel. Dvě naráz už pro něj nebyly žádný problém. Na tři najednou už bylo potřeba věnovat trochu pozornosti. Čtyři naráz, to už začínalo způsobovat jisté těžkosti. Jak se počet přehoupl nad pět, potřeboval už pomoc předního střelce lodi za Nebeským klidem. A přesně v tuhle chvíli bylo na Billově obrazovce červeně označeno šest střel a pět stíhaček, které si to k němu mířily.
Bill vystřelil zápalnou střelu do středu seskupení a doufal v to nejlepší. Ve chvíli, kdy zápalná střela zasáhla jednu ze střel, trefil chytrou střelou stíhačku. Přepnul si na lasery. Rozřízl jimi přilétající seskupení a vyhodil do vzduchu další tři plus jednu ze stíhaček své vlastní eskorty. Střelec z lodi za nimi dostal další dvě stíhačky, ale pak se sám dostal do tlaku útočníků. Další zápalná střela vyhodila do vzduchu další stíhačku. Teď už Bill střílel dřív, než se přesvědčil, jak skončil předchozí výstřel. Pak přepnul zase na lasery a zničil jednu střelu těsně před tím, než je zasáhla. Poslední zápalná střela zasáhla poslední stíhačku.
Zničení deseti cílů blížících se najednou bylo docela dobrý výsledek. Bill věděl, že to byl jeho nejlepší výkon, a přemýšlel, jestli by to nemohl být nějaký rekord.
Bohužel to nebyl dostatečně dobrý výsledek. Bill jich chytil deset, ale bylo jich tam jedenáct a ta poslední střela si našla jedno z těch malých a zranitelných míst na Nebeském klidu.
Ozvala se obrovská exploze a loď začala strmě klesat. Rozezněly se sirény, tedy aspoň většina z nich, a rozhodně hlasitěji než budíček. Křeslo se znehybnilo a bezpečnostní pásy utáhly tak, že mu drtily dýchací cesty a málem rozdrtily malý, ale důležitý kousek jeho těla. Obrazovka byla celá červená. Začla na ní probleskovat elektricky modrá písmena.
PŘIPRAV SE NA SMRT! PŘIPRAV SE NA SMRT! PŘIPRAV SE NA SMRT! PADÁME! PŘIPRAV SE NA SMRT!
V rohu obrazovky se otevřelo malé okno – to, o kterém už Bill přemýšlel jako o soukromém generálově okně. „Rád bych poděkoval celé posádce za všechno její úsilí v našem velkém snažení. Zejména bych vám rád poděkoval, že díky vám vypadám tak dobře. Přál bych si jen, abych mohl být teď, v okamžik této vaší velké zkoušky, s vámi. Ale Nebeský klid byl sestřelen a já jsem pro válečné úsilí natolik důležitý, že si nemohu dovolit být zajat, nebo zabit. Takže opouštím loď ve svém velitelském modulu. Ale přeji vám všem, abyste se dostali na povrch živí. Když budete zajati, což budete určitě, pokud se nezabijete při nárazu, prosím pamatujte si, že se od vás očekává, že při mučení zemřete, aniž byste jim cokoli řekli. Ne že byste věděli něco užitečného, ale je to velice důležitý princip.
Pamatujte, že pokud zemřete při mučení, bude uctěna vaše památka. Samozřejmě, pokud přežijete, budete souzeni vojenským soudem a potrestáni jako dezertéři.
Hodně štěstí a Bůh vám žehnej.“
Byla to pohnutá a dojemná řeč, zvlášť v porovnání s tím, jak se se svými vojáky loučil kapitán Kaddafi.
Prostorem se začaly linout tóny dobře známé hymny Blíž, než ses kdy dostal k Bohu a slova se odvíjela na spodu obrazovky. Na zbytku se objevil překrásný obraz oblohy, korunovaný soukromou únikovou kabinou kapitána Weisseprda, která odlétala do bezpečí.
Bill se znovu připravoval na smrt.

KAPITOLA 8
TEĎ UŽ SI BILL MOHL JENOM DRŽET klobouk a užít si jízdy.
A že to byla jízda. Kdyby neměla skončit obrovským nárazem, byla by to jen řada kliček, střemhlavých pádů, otoček, propadů a obrovského množství nárazů a náhlých obratů. Pilotovi se podařilo najít chvíli, aby vypnul sirény, ale zvuky hymny nešlo umlčet. Takže smrtící pád do hlubin byl provázen po celou dobu zbožnou a truchlivou hudbou.
Bill se pokusil zpívat spolu s hudbou, ale neznal žádnou oficiální císařskou neurážlivou hymnu. Pamatoval si jen jednu modlitbu – „Spas mě! Nechci zemřít!“ – a jeho repertoár setříděných volání po milosrdenství a proseb o pomoc už byl poněkud opotřebovaný častým používáním. Všechny tyhle pomůcky ve vážných krizích, které se v minulosti ukázaly tak užitečné, byly teď naprosto k ničemu.
Ačkoli ho bezpečnostní pásy držely v křesle tak těsně, že mohl hýbat jen tváří a prsty na rukou a na nohou, držel se pevně opěrek křesla, jako kdyby na tom závisel jeho život.
Samozřejmě že to, na čem jeho život ve skutečnosti závisel, byly schopnosti pilota Nebeského klidu a z velké míry taky štěstí. Pilot dělal, co mohl, a zatím se jich drželo i štěstí. Za prvé na ně žádná z ostatních císařských lodí nestřílela – a Bill si byl naprosto jistý, že to je jen štěstím. Za druhé se zdálo, že se na ně nezaměřuje ani žádný z eyerackých střelců; to mohlo být buď štěstí, nebo sebou loď tak zmítala, že pro ně bylo asi nemožné, aby ji zasáhli. Ale možná si Eyeračané jen mysleli, že nestojí za to sestřelovat je dvakrát.
To neznamenalo, že by všude kolem nich nesvištěly bomby, střely a kulky. Svištěly a některé explodovaly ne zrovna moc daleko od nich. Na obrazovce, nad zbožnými verši a poskakujícím bodem zaměřovače, měl Bill podrobný výhled na smrt a destrukci za výzvědnou lodí. V tom pohledu byla jistá útěcha. Všude kolem trosky a úplně vybuchující lodě, které padaly k zemi ještě rychleji než Nebeský klid, s ještě menší šancí na přežití. I když ne o moc.
Nebeský klid se přinejmenším stále ještě trochu pohyboval vpřed. Z větší části měl jeho pohyb směr spíš do středu planety, ale ne úplně. Bill doufal, že se pohybují dopředu dost na to, aby v zemi vyhloubili příkop, ale spíš tušil, že výsledným účinkem bude kráter. A samozřejmě nemohl vidět nic jiného než nebe.
Těsně před koncem se ve výhledu mihly spodem obrazovky nějaké stromy a pár domů, které se pohybovaly stejnou rychlostí a ve stejném směru jako Billův žaludek. Pak se loď vytrhla ze svého nejpříkřejšího pádu a po dobré dvě tři vteřiny letěla téměř vodorovně.
Pak dopadla na zem.
Řach!
Nebeský klid se odrazil zpátky do vzduchu.

Řach!
Nebeský klid narazil znovu o zem.
Pak se znovu odrazil vysoko do vzduchu. Zadní část střelecké věže se nárazem otevřela a obrazovka i automat na drobné vylétly ven.
Řach!
Další náraz zničil nějaký mechanismus, který zajišťoval bezpečnostní řemeny.
Řach!
Při následujícím odrazu vyletěl Bill ven ze zádi lodi a při tom tam málem nechal tu svou část, za kterou byl připoután ke křeslu. Bolest, kterou to vyvolalo, byla dost velká na to, aby odvrátila jeho pozornost od jinak neuvěřitelně bolestivého nárazu na hladinu jezera.
Šplouch!
Chladná voda znecitlivěla jeho bolavé údy natolik, že mohl začít plavat k nejbližšímu břehu.
Bylo dobře, že po celou tu dobu trénoval aspoň svoje paže na ovládání nintarského STŘELCE ZE ZADOVKY, protože krok neudělal ani jeden. Nohy měl naprosto nepoužitelné a ještě ke všemu ho Noha švýcarské armády stahovala ke dnu. Přes všechnu sílu svých paží ve chvíli, kdy už se dostal do mělkých vod jezera, by to nikdy nedokázal dotáhnout do konce, nebýt pomoci dvou laskavých cizinců.
Cizinci popadli každý jednu Billovu pravou ruku a zvedli ho. Vynesli ho na břeh tak, že se mu nohy kývaly nad zemí.
„Připraven?“ řekl jeden z nich.
„Připraven.“ řekl ten druhý.
Pustili ho.
Bill okamžitě spadl na zem a vzhlédl, aby si mohl jasně prohlédnout své dva nové přátele. Ti lidé vypadali moc hezky, byli velcí a upravení (i když ne tak velcí a tak upravení jako Bill), velmi zdvořilí (i když ne tak zdvořilí jako Bill), oblečení do čistých, dobře padnoucích uniforem (dokonce čistších a líp padnoucích, než měl Bill).
Bill se trošku zarazil. Uniformy? Podíval se ještě jednou.
Jasně. Uniformy.
Eyerackéuniformy.
Z Billa se stal vězeň nelítostných, bezbožných nepřátel.
Už tak bylo dost špatné, že přežil pád Nebeského klidu. Samo o sobě to bylo rozsudkem smrti a hanby. A teď mu ještě bylo souzeno projít nepředstavitelným mučením a stejně umřít. Smutně zasténal.
„Prosím, pane?“ zeptal se jeden Eyeračan. „Jste nemocen?“
„Máme sehnat lékařské ošetření?“ zeptal se ten druhý.
Bill ožil. „Sestry?“
„Jistě. A doktory taky, když bude potřeba. Budou potřeba?“
„Ne!“ Bill zavrtěl rozhodně hlavou. „Žádné doktory. Jen sestry. Spoustu sester!“
„Jistě, pane. A byl jste na své lodi sám, nebo jste měl nějaké přátele? Budou také potřebovat nějakou pomoc?“
Eyeračané otočili Billa na místě, takže mohl vidět Nebeský klid na vzdáleném břehu jezera – nebo spíš to, co z něj zbylo. Z velkých trhlin na trupu už začaly vyšlehávat plameny. Zdálo se, že kromě nich se tam nic nehýbe.
Bill se na vteřinku zamyslel. Z toho, co věděl, mohl usuzovat, že celý zbytek posádky je mrtvý. A ani mu na tom nějak nezáleželo. Ale jestli se ho tihle Eyeračané chystají mučit, bude lepší, když začne spolupracovat hned. „Nevím.“
„Prosím?“
„Víte, já jsem byl střelec na zádi. Nikoho jiného jsem na lodi nikdy neviděl. Od chvíle, co jsem se nalodil, jsem střeleckou věž neopustil. Proto nemůžu chodit. Takže o zbytku posádky nevím nic.“
„Dobře, pane.“ Eyeračan se obrátil na svého společníka. „Snarki, měl bys dohlédnout, aby ten vrak šla hned zkontrolovat první pomoc.“
Snarki poodešel diskrétně o několik kroků a mluvil do své vysílačky.
První Eyeračan se zeptal Billa: „Myslíte, že se dokážete dostat támhle na tu lavičku, pane?“
Všechna ta zdvořilost byla zákeřná. Bill cítil, jak krůček po krůčku podrývá všechnu jeho morálku a dělá ho zranitelnějším pro odporně bolestivé mučení, které na něj bezpochyby čekalo, jen co ho tihle dva dostanou někam za zavřené dveře. Pamatoval si dobře, co mu dělal generál Weisseprd na palubě Nebeského klidu. Nepřítel bude určitě ještě horší. Ale prozatím neměl na výběr. Musel jít s nimi.
„Abych řekl pravdu, vojáku, myslím, že teď zrovna se nemůžu hnout vůbec nikam.“
Eyeračan zavolal na svého partnera. „Pro tohohle muže radši sežeň taky nějaký odvoz.“ Snarki zamával, že rozuměl.
„Ale musím opravit vaše nedorozumění, pane,“ řekl Billovi.
Bill ztuhl. Ještě nikdo nikdy neopravoval jeho nedorozumění, ale prostě věděl, že to bude bolet.
„Nejsme vojáci. To jsou uniformy Civilní obrany. Proto jsme tak zdvořilí.“
„Naším úkolem je ochraňovat bezpečí lidí během útoku a potom se postarat o zraněné. Jste zraněný?“
„Nemyslím,“ řekl Bill, „prostě jen nemůžu chodit.“
Snarki se vrátil. „Co myslíš, zranění páteře?“
„Ne,“ řekl jeho společník. „Říká, že není zraněný, a není tu ani žádná krev, ani žádná bolest.“
„To je v pořádku,“ řekl jim Bill. „Je to jen tím, že jsem byl připoután měsíc nebo dva v křesle. Všechno, co potřebuju je, řekněme –“ Billův mozek začal pracovat na plné obrátky – „hodně odpočinku na lůžku, fyzická terapie, dvakrát denně masáže a každý den čtvrt nebo půl galonu lékárenského lihu.“ Možná by s tím mučením mohli počkat, než se úplně uzdraví. Nemůže uškodit, když se zeptá.
„Poslyš, Bismire?“

„Ano, Snarki?“
„Všimnul sis uniformy tohohle muže?“
„Ano.“ Bismir ztišil hlas. „Pořádně smrdí, co?“
„O to nejde. Podívej se, jak vypadá.“
„Och, ano. Je to smutné, že? Zoufale by potřebovala vyztužit límec, možná nějaké zlaté prýmky. Cokoli. Úplně tomu chybí styl.“
„No, to taky. Ale podívej, Bismire.“ Snarki ukázal na znak na Billově uniformě.
„Zatraceně, Snarki, myslím, že máš pravdu.“ Bismir si dal ruce v bok a podíval se na Billa v úplně novém světle. „Tenhle muž je nepřítel.“
Bill zasténal. Teď je v tom po uši. Teď ho začnou mučit.
Bylo na čase začít se modlit. Ale ke komu a jakou modlitbou si nebyl jistý.
„Přesně,“ řekl Snarki. „Nepřítel.“
„Co s tím budem dělat?“
„Dělat?“
„Ano. Je to nepřítel. Měli bychom ho zajmout – nebo tak něco?“
„Ach. Aha. Správně. Máš s sebou knihu pravidel?“
Bismir otevřel kapsu na pravé nohavici kalhot a vytáhl štíhlý svazek předpisů, ne obsáhlejší než bible. Rychle ho prolistoval a pak začal hledat v obsahu. „Není tu nic pod „nepřítelem“ a ani nic pod „vojákem“. Hmm.“
Podívej se pod „mučení“, myslel si Bill, ale nahlas to neřekl.
„Zkus „zajetí“, navrhl Snarki.
„Och, to si nemyslím,“ řekl Bismir. „Jsme Civilní obrana a tohle bude rozhodně necivilní záležitost.“ Ale stejně se podíval. Nebylo to tam.
Nebylo to ani pod „vězeň“, „POW“, „výslech“, „třetí stupeň“, „zajetí“, „špionáž“, „mučení“, „trestanec“, „odpůrce“, „sok“, „bojovník“, „Amalekit“, ani pod žádným jiným slovem, které Snarki, Bismir a Bill vymysleli.
„Dobře,“ řekl Snarki, „vypadá to tak, že nejsme oprávněni vás zajmout.“
„Takže?“
„Takže budeme jen muset dohlédnout, že se vám dostane dobré lékařské péče. Musíte se zase postavit na nohy, ne?“
„No, spíš na nohu.“ Billa napadla smutná myšlenka. „Nejsem si jistý, že ta jedna je vodotěsná.“ Pokusil se zatřást Nohou švýcarské armády, ale ještě pořád neměl dost síly.
Bismir a Snarki si klekli k Billově neobvyklé noze a pečlivěji zkoumali. „Hmm,“ řekl Bismir.
„Jistě,“ řekl Snarki.
„Velmi zajímavé,“ řekl Bismir.
„Jistě,“ řekl Snarki.
„To je zbraň?“ zeptal se Bismir.
Bill nechtěl riskovat, že tihle dva Eyeračané najdou ve své knize pravidlo, že mu mají sebrat nohu. „Ne, ne, je to naprosto neškodné. Má to hodnotu jen čistě soukromou, ale bez toho chodím trošku směšně.“
„Jak jsme zatím viděli, tak nechodíte vůbec,“ dumal Snarki. „Podívej, tady jsou nějaké malé přihrádky. Copak v nich asi je?“
Snarki se zrovna pokoušel otevřít otrávený vyhazovací nůž a Bill se připravoval mrsknout horní půlkou těla tak, aby přikryla tu dolní, když vedle nich zavyla ambulance.
Dva zřízenci v uniformách Civilní obrany vytáhli zezadu nosítka. Dva jiní muži ve stejných uniformách, ale se zlatými prýmky vyšli dopředu před vůz.
Billovi spadl hřebínek. Žádné sestry. Otočil se na Bismira. „Žádné sestry?“
„Očividně ne. Speciálně jsme o ně žádali, že Snarki?“
„Ano, jistě Bismire. Ale znáš to, je válka.“
„To tedy je, Snarki. A víš, vojáku, tví kamarádi bombardéři způsobují spousty zranění, takže sester je teď nedostatek. Ale neboj se, tohle jsou dva naši nejlepší doktoři. Můžu tě představit?“
„Nejdřív bys asi měl zjistit jeho jméno, Bismire, abys to mohl udělat.“
„Skvělá myšlenka, Snarki. Jaké je tvé jméno, vojíne?“
„Bill,“ vyslovil zřetelně. „S dvěma L.“
„Ach,“ řekl Bismir. „Takže to nebyl jen přízvuk. A jaký je váš řádný titul?“
Billova stálá hodnost byla pyrotechnik první třídy, ale už to bylo dlouho, co se naposled staral o nějaké třaskaviny. A snad ještě déle už to po něm nikdo ani nechtěl. Takže se rozhodl vytěžit co nejvíc ze vznešené, i když dočasné hodnosti, které dosáhl v táboře Buboe. „Desátník krátkého kopí,“ pronesl.
„Tedy, tedy, to zní působivě,“ řekl Snarki.
„Takže,“ vložil se do toho Bismir, „mohu vám představit dr. Johna Watsona, desátníku krátkého kopí Bille. Desátník Bill, dr. Watsone. Dr. Walter Husone, desátník krátkého kopí Bill. Desátníku Bille, dr. Watson, dr. Huson. Myslím, že Snarkiho už znáte. Snarki, dr. Watsone, dr. Husone, Snarki. Snarki, dr. Watson.“
Bismir se chtěl zrovna pustit do představování zřízenců, když ho Bill přerušil.
„Není tohle náhodou něco jako lékařská pohotovost? Myslím, že byste mě hned teď měli odvézt k nějaké sestře.“
Celý tým civilní obrany se na Billa na chvíli pochybovačně zadíval a pak se podívali jeden na druhého. Potom všichni naráz pokrčili rameny.
„Dobrá tedy,“ řekl Bismir. Zdálo se, že má situaci pevně v rukou. „Předběžné diagnostické vyšetření bude správný postup. Čistě pro pořádek pak zajistíme i další názor. Myslím, že to je ten správný postup. Je to tak, jak by to udělali i

vaši lidé?“
Bill se rozhodl, že nebude Eyeračanům říkat, že jeho lidé by ho už dávno mučili, aby zjistili, jestli neví něco užitečného. Pravděpodobně na to už dost brzo přijdou sami i bez jeho pomoci. „Naprosto,“ řekl.
Bismir chvilku přemýšlel. „Oba doktoři vás vyšetří rovnou tady. První Watson, druhý Huson.“
„Kdo?“ zeptal se Bill.
„První Watson.“
„Co?“
„Druhý Huson.“
Snarki se poškrabal na hlavě. „Já nevím.“
„Třetí stupeň,“ řekl Bill.
„Prosím?“ zeptal se Bismire.
„To mě jen tak zničehonic napadlo,“ vysvětlil Bill. „Znamená to něco?“
Eyeračané se poradili. Nakonec dr. Watson prohlásil: „Pravděpodobně zranění hlavy. Teď se podíváme na ty nohy.“

KAPITOLA 9
NAVZDORY SVÉ SITUACI SI BILL NEMOHL pomoci, aby necítil určitý záchvěv vlastenecké pýchy.
Jestli tohle byla ta nejlepší snaha, jakou mohli Eyeračané předvést, pak neměli proti vojákům Císařství šanci.
Pokud byla tahle nemocnice skutečně příkladem jejich válečného snažení, mohli se rovnou vzdát.
Bill se rozhlédl. V jeho pokoji byla ještě jedna další postel a civilista, který k ní patřil, mohl volně přicházet a odcházet, jak se mu zachtělo. Teď zrovna byl ten muž na procházce chodbami, i když měl (podle Billových zkušeností) ležet v posteli, sténat bolestí a doufat, že mu chirurg opravdu vyoperoval slepé střevo, a ne něco zajímavějšího, nebo životně důležitého.
Stěny byly čisté a bílé, místo aby byly důvěrně známé, nechutně hořčicově žluté.
Na oknech nebyly žádné mříže. Skrz sklo viděl Bill něco velkého a zeleného – téměř dokonalý hologram skutečného živého stromu.
V polštářích nebyly zabudovány žádné reproduktory pro oznámení a poplachy. Místo toho Billa budil zřízenec, který mu nosil snídani. Jídlo se skládalo z mnoha pevných složek, které chutnaly podezřele, jako pravé jídlo.
Bill už dokonce včera viděl živou, lidskou sestru – ženu. Těžko by se asi mohla stát snem každého vojáka – na to byla až příliš podobná Billovu bývalému příteli seržantu Cihlozeďovi, kromě těch zubů teda – ale na každý pád to byl člověk a skoro určitě žena. Hravý důrazný levý hák, který mu uštědřila, když ji štípl, mu nechával určitou naději na další, intimnější a romantičtější setkání.
To všechno ale neoslabilo jeho zdravé vojenské pohrdání civilisty, kteří hrají své role ve válce. I když jedním z nejkrásnějších Billových snů, ještě větším než jíst skutečné jídlo a získat pravou nohu, bylo stát se civilistou. Ale to byla spíš jen fantazie než reálná možnost.
Eyracké vojsko ho zatím ještě nezačalo mučit, aby z něj dostali tu trošku užitečných informací, které možná mohl vědět. Dokonce ani neposlali nikoho, aby ho vyslechl. Dělali to asi, aby ho vystrašili – aby ho zlomili. A očividně nedělali nic, aby nemohl vstát z postele a z té nemocnice odejít.
Samozřejmě, hlavní důvod, proč byl v nemocnici, bylo, že nebyl naprosto schopen chůze, ale v císařské nemocnici by ho drželi v řetězech prostě jen pro to, aby si byli jistí. Tady ho jen ověšeli nějakými elektrodami, které mohl strhnout kdykoli by si vzpomněl.
Vlastně by to mohlo být i horší. Ačkoli byl ve světě, který byl odsouzen k hořkému a úplnému konci z rukou generála Weisseprda a jeho armády, byla tohle jeho nejlepší dovolená od doby jeho tajné mise proti hipíkům z Pekelného světa, která začala luxusní plavbou.
Jen kdyby tu mohl sehnat pivo.
Zrovna se ukládal, že si trošičku zdřímne – a bylo to od snídaně už po třetí, takže by mu to krásně vyšlo akorát k obědu – když do místnosti vstoupil muž v bílém plášti. Bill potlačil nutkání zasalutovat. Ačkoli se ukázalo, že je to doktor – na malé jmenovce stálo PŘEDPOKLAD, L.I., LÉKAŘ – byl to pořád jen civilista.
Dr. Předpoklad zkontroloval Billův štítek s diagnózou a pak graf z počítače, který byl zavěšen v nohách postele.
„Tak ty seš Bill?“ Ani nevzhlédl a nečekal na Billovu odpověď. „Nemůžeš chodit, co? A jseš v armádě, koukám. Dobře, postaráme se, abys moh zase chodit a pochodovat a střílet a všechny ty věci, co dělají vojáci, co by dup. Podíváme se na to.“ Dr. Předpoklad vytáhl z kapsy malou slánku. Začal s ní klepat nad Billovýma nohama a při tom vydával jemný vrnivý zvuk. Tam, kde byly připevněny elektrody, vysypal pár zrníček soli.
Bill to všechno pozorně sledoval. „K čemu to je?“ zeptal se.
„Naprosto k ničemu,“ řekl lékař. „Ale někteří pacienti díky tomu mají pocit, že se s nimi něco děje, když je prohlížím. Mám to z jednoho starého holovizního seriálu.“
„Takže, doktore, myslím, že tu budu muset pár týdnů zůstat, co? Možná měsíců, správně?“
„Chápu, jak jsi nedočkavý, aby ses mohl vrátit zpátky do akce a vzruchu, Bille. Takže udělám všechno pro to, aby ses mohl vrátit zpět ke své jednotce do zítřka. Kde je tvá jednotka?“
„Do zítra?“ Billa to zdrtilo. V pořádné vojenské nemocnici by jim zrovna tak dlouho zabralo, jen aby zjistili, co všechno mu mají uříznout.
Doktor se na něj díval s veselým pobavením. „Samozřejmě, že zítra. Potřebuješ jen nějaké cvičení a ty elektrody na tvých nohách je právě cvičí.“ Podíval se na graf. „Zrovna teď jdeš volným krokem. Dnes večer pohodlně poběžíš. Zítra ráno budeš hrát mistrovství ve fotbale. A to všechno, aniž bys opustil postel! Zítra kolem oběda už budeš moct chodit sám! Není věda fantastická?“

Bill se podíval na své nohy. Nevypadaly, jako že zrovna jdou, ale naučil se zbytečně se na nic neptat. Nikdy z toho nebylo nic dobrého. Odpovídání nebylo o moc lepší.
„Teď, co ta vaše jednotka. Tvoji kamarádi tě musí hledat, ale zdá se, že jsme ztratili tvoje záznamy. Kam si byl přivelen?“
Tak to konečně začalo. Teď už Bill věděl, že ho budou štvát dnem i nocí a nutit jeho nohy k neustále bizardnějším atletickým variacím – golf, fotbal, skupinový handball a klidně i synchronizované plavání – dokud neřekne sadistickému doktoru Předpokladovi všechno, co ví, i to, co neví. Obrnil se proti bolesti a zavrčel: „Bill, desátník krátkého kopí, sériové číslo 2956756383204596 8132011245 1231245263121452.“
„Prosím?“
„Bill, desátník krátkého kopí, sériové číslo 2956756383-204596 8132011245 1231245263121452.“
Dr. Předpoklad se podrbal na hlavě. „Nevěděl jsem, že se sériová čísla vyšplhala takhle vysoko. Tolik lidí nemáme ani na celé planetě. Dobře, já si to poznamenám a podíváme se, jestli tě můžeme někde vystopovat. Můžeš to ještě zopakovat?“ Zvedl malé nahrávací zařízení, které bylo podezřele podobné té slánce.
„Bill, desátník krátkého kopí, senové číslo 2956756383204596 8132011245 1231245263121452.“
„Výborně. Uvidíme, jestli počítač ví, kam patříš. Ale bylo by to rnnohem snazší, kdybys mi to prostě řekl.“
„Bill, desátník krátkého kopí, sériové číslo 2956756383204596 8132011245 1231245263121452. Nemusím vám říkat nic jiného než tohle.“
„Zapomněl jsem na něco? Nemáte dovoleno mluvit s doktory? To je nové pravidlo?“
Bill zavrtěl strnule hlavou. „Ne s doktory, s nepřítelem. Nemusím říkat nepříteli nic jiného než své jméno, hodnost a sériové číslo.“
Doktorovi to pořád ještě nedošlo. „A doktoři jsou nepřátelé?“ Bill zavrtěl hlavou. „Já, já jsem nepřítel?“ Bill přikývl a čekal na bolest.
Dr. Předpoklad se znovu podíval na tabulku. „O zranění hlavy tu nic není. Nebo zranění lebky,“ bručel si. „Proč si myslíš, že jsem nepřítel?“
„Možná bych vám to neměl říkat.“ Bill se snažil si to utřídit. Bylo pro něj lepší být tady za větrem, kde ho ale můžou kdykoli poslat zpátky k nějaké jednotce, kterou nikdy neviděl, do armády, do které nikdy nepatřil? Nebo by měl říct doktorovi, že byl císařským vojákem na vesmírné lodi a pravděpodobně se nechat umučit k smrti, a když ne, tak být zavřený do konce války v táboře pro válečné zajatce? Hmm. Tři možnosti: pravděpodobná smrt, pravděpodobná smrt a pravděpodobné nepohodlí, ale pravděpodobně naživu. „Jsem císařský voják, ale nevím nic, takže by nemělo žádný význam mě mučit,“ řekl vzdorně.
„Aha, takovýhle nepřítel!“ usmál se doktor Předpoklad chápavě. „Tím se to vysvětluje!“ Bill se připravil na nejhorší, protože doktor se k němu naklonil blíž. „Všichni usedlíci budou zelený zlostí, že jsem tě našel. Věděli jsme, že tu někde byl císařský voják, ale lidé od Civilní obrany zapomněli vyplnit tvoje papíry, takže jsme nevěděli, kdo jsi. Je vypsaná odměna za tvoje nalezení – a ta je teď moje!“
„Odměna? Jako živý nebo mrtvý?“
„Tak nějak. Až na to, že tahle je od ENN, Eyerack News Network. Chtějí s tebou udělat rozhovor a představit tě našemu prezidentu, Miliardu Grotskemu. Jsi pořádná veličina, to víš.“ Dr. Předpoklad se vypotácel z pokoje, oči navrch hlavy, a už plánoval, co podnikne s penězi z odměny.
Takže veličina? To si Bill ještě nezkusil, ale znělo to, jako že k tomu patří večírky s kokteily a s ženskýma, což byly dvě oblasti, se kterýma měl sice málo zkušeností, ale o to víc výstředních představ.
Pohodlně se natáhl a popadl dálkový ovladač holovize, kterou měl nad postelí.
První pořad, který zapnul, byla teologická diskuse o skutečné podstatě „odosobnění“, dokonalého stavu, který tak dlouho zoufale hledal Bugs, první mistr neo–zenu.
Cvak.
Sportovní komentátor s vojenskou helmou na hlavě vysvětloval, že dnešní zápas v baseballu bude odložen, dokud nebudou z hřiště odstraněny nevybuchlé bomby z posledního bombardování.
Cvak.
Obraz jiné komentátorky se vynořil před záznam něčeho, co vypadalo jako výbuch skladu zbraní. Říkala, že to ve skutečnosti byl kryt a že byli zabiti civilisté.
Cvak.
V přímém přenosu představovali ženu, která se provdala za muže, jehož matka byla panna.
Cvak.
Stará inscenace o bandě lidí, které vysadili na pusté planetě, a o tom, jak se nesmyslně snaží, aby je někdo zachránil. Bill to chvilku sledoval, dokud nepochopil, že se z té planety nikdy nedostanou.
Cvak.
Najednou se v holovizní schránce před Billem objevil důvěrně známý obraz generála Weisseprda. Generál vypadal mnohem víc rozezlený než při své první tiskové konferenci. Možná, že tuhle natočili až potom, co byl Nebeský klid sestřelen, a ne dopředu. Měl teď na sobě skutečnou uniformu, díky které vypadal o trošičku vážněji, protože, po pravdě řečeno, maskovací výsadkový pouštní oděv z jednoho kusu látky muži jeho postavy a tvarů zrovna nelichotil. Přesně opačný účinek ale měla jeho nová pokrývka hlavy. Bill si předtím nikdy nevšiml, jak velikou hlavu generál má. Velikost čepic pro vojáky byla různá, ale i těm nejrozměrnějším stačila velikost 9/38. Ale pro generála Weisseprda byla očividně malá. Zlehka mu spočívala na vršíčku hlavy, uhnízděná v krátkých vlasech jako marcipánová kytička na svatebním dortu. Bill si všiml, že kdyby kdokoli chodil takhle oblečený na veřejnosti, považovali by ho za blázna.
A usmíval se. Bill ze zkušenosti věděl, že tenhle muž se usmívá, jen když už opravdu neví kudy kam.
„Tato zpráva se skutečně nezakládá na pravdě,“ říkal zrovna. „Všichni naši podřízení byli podrobně poučeni o naší

politice, která je nebombardovat civilisty. Bylo jim řečeno, že nesmějí bombardovat, střílet, nebo nějak mrzačit, zraňovat a zabíjet vůbec žádné civilisty. Takže jestli jsme to vyhodili do vzduchu, byl to sklad zbraní. A jestli byli vevnitř civilisté, nevyhodili jsme to do vzduchu. Je to jednoduché. Lidé, kteří tvrdí něco jiného, jsou bezbožní ateističtí vůdci nebohého eyeackého lidu, vůdci, kteří se snaží zmrzačit císařský způsob života. Nemáme žádný spor s lidmi Eyeracku, jen s jejich zlosynným rádobyvůdcem Miliardem Grotskym. Kdyby měli jiné vedení, mohli bychom celou operaci prostě odvolat. Všechno by to skončilo, než byste řekli švec."
„Generále," zeptal se reportér (a Bill si všiml, že tentokrát byly kartičky s otázkami rozdány už dopředu) „znamená to, že pobízíte lidi z Eyeracku, aby povstali proti vyvrheli Grotskemu?"
„Takhle úplně jednoduše by to nešlo. Ačkoli doufáme, že si zvolí návrat pod milující ochranná křídla svého císaře. Vláda Eyeracku vede svůj lid ke dnu po stezce záhuby a zmaru a přitom jim nestydatě lže." Otočil se a podíval se přímo do kamery. „Váš císař a my, jako jeho služebníci, bychom takovou věc nikdy neudělali. Jsme přátelé všech lidských bytostí a jen neochotně – a tak ohleduplně, jak je to možné – trestáme ty, kdo potřebují nápravu." Otočil se zpět k reportérům. „ Samozřejmě, jak postupujeme – čistě v rámci naší vlastní sebeobrany, rozumějte – ničíme obrovské množství bojových zbraní, které šílenec Grotsky vložil do rukou eyeackému lidu. Při tom je však možné, že v určité chvíli, při kombinaci špatného počasí, lidských omylů, únavy materiálu a snahy samotných Eyeračanů, může nešťastnou náhodou dojít ke zranění některých civilistů Eyeracku – i přes naši nesmírnou snahu se tomu vyhnout. Pokud se tak stane, chci, aby všichni věděli, není to naše chyba. Všechno je to chyba Grotskeho!"
Grotsky je to zlo? On je opovrženíhodný? To je ten šílenec? Grotsky je důvod, proč je Bill tady? V Billovi začala narůstat nesmírná zlost, dokud si neuvědomil, že tohle je to nejpohodlnější místo, kde se za hodně dlouhou dobu vyskytoval.
Takže Grotsky je zlý, opovrženíhodný šílenec. Ale to byli všichni vojenští důstojníci, se kterými se zatím setkal. Už měl co dělat i s horšími. Grotsky pravděpodobně nebude horší než, řekněme, kapitán Kadaffi. Nejhorší, co se může stát, je, že by Grotsky chtěl Billa zabít. Billovi se to nelíbilo, ale začínal si pomalu zvykat na myšlenku, že skoro každý, koho zná, se ho dřív nebo později pokusí zabít. Jak špatný by tedy mohl být Grotsky?

KAPITOLA 10
TI DVA ODPORNÍ CHLÁPKOVÉ BY klidně mohli být dvojčata.
Vtrhli do pokoje bez varování a dveře za sebou přirazili s takovým třeskem, že se všechna okna v místnosti zatřásla. Jeden zůstal u dveří s připravenou zbraní a druhý se zatím vrhl k muži, který sdílel s Billem pokoj, krátce se na něj zadíval a pak mu rychle zašeptal do ucha nějaké pokyny. Muž se začal sbírat a přitom se lehce chvěl, zvedl se z postele a vyklopýtal z pokoje.
Chlápci se pohnuli směrem k Billovi a v každém jejich pohybu byla cítit hrozba.
Nevypadali jako civilisté, kteří se o něj poslední dva dny starali. Vlastně vůbec nevypadali jako civilisté. I kdyby neměli uniformy, zbraně by to dosvědčovaly až dost.
Dva dny odpočinku, i když bez rekreace, nestačily na to, aby otupily Billovy bojové schopnosti. Dr. Předpoklad říkal, že by Bill teď už mohl chodit, ale zatím to nezkusil. Tohle vypadalo, že by to mohl být zajímavý test.
Chlápci se postavili každý z jedné strany Billovy postele.
„Todlecto je Sid." řekl jeden z nich.
„A todle je Sam."
Bill se musel podívat na jejich rty, aby se ujistil, kdo z nich mluví. Sid i Sam byli stejně vysocí i stejně stavění. Menší a podsaditější než Bill, ale s dokonale vyvinutými svaly. Měli stejné uniformy, na kterých nápadně chybělo označení Civilní obrany. Měli stejně uhlazené tmavé vlasy, stejně přistřižené knírky, stejný výraz rozezleného odhodlání. Až na to, že byli svalnatější, vypadali hodně jako obrázek „vůdce nepřátel" z výcvikového programu STŘELCE ZE ZADOVKY.
Ale byli jen dva. Dva Eyeračané se zbraněmi proti jednomu císařskému vojákovi, který možná mohl, možná ne používat své nohy. Billovi se to zdálo fér.
Sid a Sam zakřičeli: „Stu! Sheldone!" Vešli dva další chlápci. Vypadali úplně jako ti první dva. Jeden z těch čtyř zavolal: „Shermane! Steve!" A najednou jich tam bylo šest.
Jsou to snad klony? Bill už s klony kdysi pracoval a nebyla to pro něj zrovna hezká zkušenost, ale když si pečlivě prohlédl šest mužů, kteří stáli kolem jeho postele, zjistil, že nejsou úplně identičtí. Někdo je velice pečlivě vybral, ale byli mezi nimi malé rozdíly, jako třeba velikost nosu, hustota obočí. Bill přemítal, jestli je opravdu dali k sobě, protože si byli tak podobní. Neměl ale příležitost se zeptat.
„Dobře, důstojníku krátkého kopí Bille, půjdete s námi. Žádné otázky." I když nebyli úplně stejní, byli si ti muži tak podobní, že vůbec nezáleželo na tom, kdo z nich vlastně mluví, a Bill to naprosto nedokázal rozeznat. Vlastně na tom už vůbec nezáleželo, protože tohle byli určitě lidé z výslechové a mučicí divize. A i když by se Bill dokázal vypořádat se dvěma z nich, se čtyřmi už by to bylo těžší a se všemi šesti to byla jistější smrt, než když půjde s nimi.
Pokud –
Bill smýkl nohama z postele směrem k podlaze – nebo směrem ke dvěma Eyeračanům. Když se jeho pravá noha přiblížila k tomu, který stál nejblíž, aktivoval čepel otráveného nože.
Ze štěrbiny v noze vyletěl kondom a prosvištěl pokojem. Dvojčata ohromeně sledovala jeho let.
Zatímco jejich pozornost byla soustředěna jinam, aktivoval Bill laser zabudovaný v jeho Noze švýcarské armády a seknul s ním skrz pokoj. Konec měřícího pásma se odrazil a rýpl do několika dvojčat. Tím je přinutil, aby se otočili zády, protože jinak riskovali ošklivé pořezání.
Bill vyskočil z postele a dal se do toho pěstmi, aby vyřídil jednou ranou dvě z dvojčat.

Naneštěstí, tím jak mu léčení vracelo obvyklou sílu a svalové napětí do nohou, tak je taky hrozně moc unavilo. Bill se zřítil jako hromádka neštěstí na podlahu.
Jedno z dvojčat vzalo kondom a vrátilo ho zpět do nohy. „Tohle nebudete zrovna teď potřebovat," řekl. Jiný smotal měřicí pásmo zpátky do jeho přihrádky. Třetí vyšel na chodbu a vrátil se (Billovi se zdálo, že je to ten samý, ale mohl to klidně být další z nich) s kolečkovým křeslem.
Tři až čtyři z nich byli zapotřebí na to, aby uložili Billa jemně, když už ne pohodlně do křesla. Nakonec se celá skupina seřadila kolem něho. Jeden vepředu, druhý vzadu strkal křeslo a po každé straně šli dva.
Jak procházeli dveřmi do chodby, všiml si Bill, že je tam shromážděn malý dav doktorů, zřízenců, pacientů a byl tam i Billův soused z pokoje a dokonce i několik sester. Když se Bill se svou eskortou přiblížil, vybuchla celá chodba potleskem.
Bill se ponořil do křesla.
Chlapíci se zastavili a zaujali nejrůznější pozice. Vyhřívali se na výsluní obdivu svých druhů, přijímali slávu za porobení (jak to Bill viděl) děsivého a nebezpečného nepřítele. Po zhruba minutě hrdinského obdivování se jedno z dvojčat sklonilo k Billovi. „Nechcete přeci přehánět svou odtažitost. Dav miluje, když se může seznámit se svými hrdiny."
Bill se rozhlédl po všech těch lidech. Vůbec nevolali po jeho krvi. „Tohle je kvůli…mně?"
„Samozřejmě. Jen na ně trochu pokyňte a můžeme jít."
Opatrně, splihle zamával Bill jednou rukou.
Hluk v chodbě se zdvojnásobil. Jeden z lékařů omdlel a musel být odnesen z cesty.
Bill jim poslal polibek.
Hluk se znovu zdvojnásobil. Dr. Předpoklad a ona působivá sestra předstoupili a vtiskli Billovi kytici rudých růží.
„Rád bych poděkoval všem těm pracovitým lidičkám, kteří se přičinili, aby se to podařilo," začal Bill.
Dvojče se sklonilo. „Žádné proslovy. Máme svoje rozkazy a musíme dodržovat časový plán."
Bill znovu zamával svým fanouškům a pak se se svou eskortou vydal chodbou k čekajícímu výtahu.
„Co teď?"
„Nedali vám pokyny?" Dvojče, které hovořilo potřáslo lítostivě hlavou.
„Měli vám dát na dnešek podrobný itinerář," řekl další.
„Teď jdete dělat rozhovor do ENN," řekl jiný – nebo to možná byl zas ten první.
„Ale nejdřív," řeklo nějaké dvojče, které už možná mluvilo a možná taky ne, „nejdřív musíme jet na fotografování."
„Setkáte se s naším prezidentem."
„Myslíte?" řekl Bill.
„Ano," řekla všechny dvojčata naráz. „Se samotným Miliardem Grotskym."
Billovy emoce se začaly bouřit. Aniž to věděl, byl jeho život tak moc ovlivňován tímhle záhadným Miliardem Grotskym. Miliard Grotsky začal tuhle válku, bez které by Bill – no vlastně, prostě by bojoval proti někomu jinému, jmenovitě proti Chingerovcům. Ale čekalo se od něho, že bude nenávidět Chingery. Nenávist k lidem, kteří nebyli důstojníci, byla něco nového a těžko se to učilo.
Miliard Grotsky z něho udělal veličinu, což prozatím nebylo k ničemu, ale mohlo se to vyplatit každým okamžikem. Bill věděl o tom, že existují fanoušci, ale nečekal, že někdy nějaké získá, a teď se zdálo, že byli na dosah ruky. Tedy metaforicky myšleno. Fyzicky byli téměř na dosah ruky jen jeho osobní strážci.
Díky Miliardu Grotskemu se Bill seznámil s generálem Weisseprdem, který se teď, když už Billovi nemohl nijak ublížit, zdál být mnohem menší blázen než většina důstojníků, které kdy Bill potkal, a mnohem zajímavější.
A za Miliarda Grotskeho bylo ještě pořád půl milionu bodů v STŘELCI ZE ZADOVKY, což by Billovi hodně pomohlo k jeho dvanáctihodinové vycházce, kdyby byl někdy repatriován.
Miliard Grotsky byl podle Billova přítele a mentora (díky vzdálenosti a nepřítomnosti se srdce stávají vřelejší, a to zvlášť rychle, pokud je někdo tak trochu pomalejší, jako třeba Bill) generála Weisseprda kořen všeho darebáctví, nejhorší muž od doby toho, který byl nejhorší naposled, ať už to byl kdokoli.
Billovy pocity z návštěvy prezidenta Eyeracku byly hluboce dvojaké.
Celou cestu k prezidentskému paláci si pohrával s myšlenkou, která pro něj byla hlubokým a složitým morálním dilematem: Mám se chopit příležitosti a pokusit se toho chlapa odstranit, nebo co?
Grotsky pro něj starostlivě poslal tuhle čestnou stráž, aby ho přivedla, a to od něj bylo hezké. Ale neočekával Billa u vchodu do paláce, a to nebylo hezké. Obstaral hezké motorizované kolečkové křeslo, aby provezlo Billa sály paláce, a to bylo hezké, ale pak Grotskyho lidé nenechali Billa, aby se na něm povozil kolem dokola jednoho sálu, a to nebylo hezké.
Takže si Bill pořád ještě nebyl jistý, co by vlastně měl udělat, ani když dojel k prezidentově soukromé kanceláři ve čtrnáctém podzemním podlaží paláce.
Párkrát popojel se židlí sem a tam, když čekal spolu se svou eskortou a tlupou fotografů, až bude skončena bezpečnostní kontrola a až se otevřou neprůstřelné dveře. Pak se z vnitřku ozval hlas: „Pojď dovnitř, Bille, promluvíme si nejdřív chviličku o samotě."
Bill věděl, že tohle by mohla být jeho velká chvíle. Když přejížděl přes práh, chápal, že tohle je příležitost nezklamat víru, kterou v něj vkládal generál Weisseprd. Mohl překonat svou předchozí hodnost obyčejného galaktického hrdiny a stát se jedním z největších galaktických hrdinů celého roku, nebo dokonce i roku minulého!
Byl sám v uzavřeném pokoji s vůdcem nepřátel. Bylo by poměrně jednoduché, zabít Grotskeho rovnou tady. A to by přece skončilo válku, ne?
Jeho silné pravé ruce se třásly nedočkavostí, jen jen sevřít Grotskyho krk. Rozhlédl se po pokoji, aby se tomu muži postavil. Natáhl po něm ruce–

A dotkl se jimi něčeho tvrdého, kulatého a chladného.
„Dal by sis pivo, Bille?“
Bill se zarazil jen na tak dlouhou chvíli, aby si stačil všimnout, že láhev už je odzátkovaná. Po dlouhém loku postavil prázdnou láhev na stůl, zvedl znovu ruku a řekl: „Ano, prosím.“
Druhé pivo utišilo jeho největší žízeň a se třetím v ruce už se dokázal uvolnit a rozhlédnout kolem.
Kancelář byla malá, podle měřítek Císařství, dokonce menší než důstojnický záchod. Chyběla tu výrazná výzdoba císařských kanceláří a latrín taky. Místo obrazů klasických starých mistrů, jako třeba Klaun se smutnýma očima, Malá holčička s velkýma kulatýma očima nebo Psi, hrající poker, byly na stěnách obrazovky počítačů, schránky holovizí naladěné na nové kanály a legrační pravoúhlé objekty, které vypadaly, jako by byly vyrobené z papíru. („Knihy,“ vysvětlil někdo později. „Je to něco jako komiks, ale bez obrázků.“)
Za stolem bylo největší překvapení. Sedělo tam další z dvojčat.
Bill zamrkal.
Ne, ne tak úplně dvojče. Tenhle muž nebyl tak impozantní jako ti ostatní. Nebyl tak svalnatý, neměl tak pečlivě upravený zevnějšek, měl horší postavu. Ale určitě vypadal hodně jako ti strážci.
„Vy jste ten opovrženíhodný Grotsky?“
„Ano,“ řekl ten muž, „myslím, že jsem.“
„Začal jste tuhle válku,“ řekl Bill družně mezi dvěma loky piva.
„Do určité míry se dá říct, že ano, řekl bych,“ souhlasil šílenec Grotsky. „Nebyl to tedy můj nápad, ale ano, myslím, že to jde na můj účet.“
Bill o tom přemýšlel. „Generál Weisseprd říkal, že to všechno je vaše chyba.“
„Generál je šlechetný muž,“ řekl muž na scestí, Grotsky. „Dáte si ještě pivo?“
„Jistě.“ Bill usrknul a ještě trošku přemýšlel. „Říkáte, že válka nebyl váš nápad?“
„Ne, skutečně ne.“ Zlotřilý Grotsky se opřel do křesla a začal s Billem důvěrný rozhovor. „V těhle záležitostech války nejsme zrovna dobří. Máme málo zkušeností.“
Bill se snažil eyeracképo prezidenta ujistit. „Na začátečníky si nevedete špatně. Tím myslím, že teď už čtyři dny vzdorujete vojenské síle Císařství a géniu Wormwooda Weisseprda…“
„Ano, ano,“ přerušil ho opovrženíhodný Grotsky. „Dostali se k nám taky holovizní tiskové konference. Ale já si nejsem tak úplně jistý, kdo vlastně sestřelil víc vašich lodí, jestli vy, nebo my.“
„No,“ vysvětlil Bill, „nemůžu říkat nic o ostatních lodích, ale vaši chlapci rozhodně dostali Nebeský klid. To byla moje loď.“
Tvář šílence Grotskeho se vyjasnila. „Skutečně? To je dobrá zpráva. Naši vlastní mládenci vás sestřelili? Nebeský klid? Pamatuju se, že už jsem to jméno někde slyšel. Nebyla to vedoucí loď útoků?“
„To se můžete vsadit,“ řekl Bill hrdě. „Generál říkal, že jsem božím střelcem ze zadovky na téhle lodi, i když nikdy tak úplně nevysvětlil, kterého vlastně boha.“
„Generál?“ Zlý muž na scestí Grotsky vypadal zamyšleně. „Není nějaká šance, že na té lodi byl, když jsme ji sestřelili, že ne? Jejda, tak rád bych se s ním setkal. Jsem velký fanoušek Zatraceného bouřliváka.“
„Skutečně? To bych si nikdy nepomyslel. Ale je to špatné – byl na lodi, když dostala zásah, ale odletěl na svém únikovém modulu. Bylo to velice hrdinské – pro důstojníka.“
„Ano, to je špatné;“ Trochu míň opovrženíhodný Grotsky položil další láhev piva na stůl místo prázdné, kterou tam odložil Bill.
Billa osvítil náhlý nápad. „Proč se prostě nevzdáte? Pak byste se mohl setkat s generálem Weisseprdem a válka by skončila a já bych mohl jít zpátky domů do tábora Buboe, kde mám svou skříň s nohama. Moje nohy mi skutečně chybí.“
„Prosím?“
„Moje nohy,“ vysvětlil Bill a zvedl Nohu švýcarské armády na desku Grotskeho stolu. „Tohle je jediná, kterou s sebou mám, ale na základně jich mám celou sbírku. Nemáte tu náhodou někde navíc nepotřebné pravé nohy, třeba v márnici, nebo tak někde, ne? I když svoje sundávací nohy mám rád – skutečná lidská noha by byla hezká.“
Zlehka ospravedlněný Grotsky si začal pohrávat s počítačem. Bill pořád popíjel svoje pivo. Bill dělal větší pokroky.
„Jejda, je mi to líto, Bille, ale nemáme moc lidí, které by výbuch roztrhal na kusy, takže není připravena nabídka nohou. Možná za pár dní.“
„To je v pořádku,“ řekl Bill blahosklonně. „Už jsem si na to dost zvyknul.“ Ale něco ho zlehka zašimralo v tom nejvzdálenějším koutku jeho mysli – koutku, který se ještě vzdaloval s každým lokem piva.
„Něco vám řeknu,“ povídá Grotsky, „zařadím vás na přednostní seznam čekatelů na nohy. Jejda, je to pravá noha, že?“
„TO JE ONO!“ zakřičel Bill. Starostlivě se zadíval na svého kamaráda Grotskeho a pátral po svatozáři kolem jeho hlavy.
„Pořád říkáte „jejda“!“
„Opravdu?“
„Ano, říkáte!“
Grotsky o tom popřemýšlel a pak kývl. „Myslím, že ano. Musel jsem to pochytit od jednoho mého přítele.“
„Jste si jistý?“
„No jejda. Vlastně teda, jo, jsem si úplně jistý.“
Bill zauvažoval o opovrženíhodném Grotském. „Znával jsem někoho, kdo říkal „Jejda“ často. Můj starý kámoš Eager Beager říkal „Jejda“ pořád.“ Říká se, že nepřítomností se srdce stávají vřelejší. Bill a ostatní vojáci nenáviděli Eager Beagera s vášní jinak vyhrazenou jen důstojníkům, ale vzpomínky na všechny ty boty, které Beager tak nádherně nablýskal, zůstaly, zatímco vlastní nevábná osobnost toho člověka byla už dávno zapomenuta. „A ukázalo se, že

Beager byl špión Chingerů.“ Zahleděl se na zlého muže Grotskeho na scestí.
„No, já nejsem špión Chingerů. Za prvé nejsem dost vysoký. Chingerovci jsou sedm stop vysocí a zelení a vypadají jako ještěrky s ocasem a nic z toho se nehodí na mě.“ Grotsky se postavil a otočil kolem dokola. Měl pravdu.
Grotsky podal Billovi další pivo a zahleděl se mu zpříma do očí. „Nemůžu být špión Chingerovců. Nemohl bych ani znát žádného špiona Chingerovců. Koneckonců jsem skutečný člověk. Věř mi.“
Bill se snažil si vzpomenout, kde už tuhle frázi slyšel.

KAPITOLA 11
BĚHEM FOTOGRAFOVÁNÍ S PREZIDENTEM Grotskym drželi dva osobní strážci Billa v poloze vzpřímené. Nohy už měl teď sice celkem v pořádku, ale jeho krev nebyla příliš odolná proti obsahu alkoholu – vlastně skoro vůbec – a těch čtrnáct piv ho dost odrovnalo. Bylo dobře, že přivezli to kolečkové křeslo.
Během cesty do studia ENN o sobě Bill vůbec nevěděl a mírně přišel k sobě až v průběhu rozhovoru. Naštěstí byla reportérka ENN expert na politické a vojenské záležitosti, takže na to byla zvyklá. Vlastně to interview s Billem vyšlo líp než leckteré, které dělala ještě před válkou.
Na viceprezidenta ENN pro vlastenecké bubnování udělala Billova přítomnost před kamerami takový dojem – a rozhodně byl přítomen, i když ne i duchem – že rozkázal, že se celý rozhovor bude vysílat minimálně jednou za hodinu. Z Billa se najednou stala hvězda.
Eyeračané měli s válkou jen malé zkušenosti a jak daleko jen pamatovali, byl Bill jejich jediným válečným zajatcem, takže se ho museli ptát, jak se správně zachází se zajatci. Strašně se jim snažil vyhovět.
„Luxusní hotely, obvykle. S dobře zásobenými bary na pokojích. Tohle je důležité. Dívčí obsluha – jo, dívčí obsluha tam musí být. Každý by měl mít svoji posluhovačku. Pokojová služba. Skutečné jídlo.“ Bill se zasnil nad představou nejrůznějších fyzických potěšení.
„Jejda,“ řekl Sam, nebo Sid. Teď, když byl veličina a prezidentův přítel, měl své dva vlastní osobní strážce. „Mně to nezní zrovna jako vězeňský režim. Jste si tím úplně jistý?“
„Naprosto.“ Bill zuřivě kýval hlavou. „Byl jsem vězněm už mnohokrát a přesně takhle by to mělo být. Podle Gineverské konvence. Eeh– eh. Jo, to je ona.“
Sam se podíval na Sida a obráceně. Nebo to byl Sid a díval se na Sama. „Nejsem si jistý, že to zvládneme.“ řekl Sid nebo Sam. „Jejdanánky, zní to, že to bude pěkně drahé,“ dodal ten druhý.
„Kromě toho,“ řekl první strážce, „je tu ta vaše propagační cesta. Ne ve všech místech, kam pojedeme, mají luxusní hotely. A většina dobrých hotelů je stejně plná reportérů. Nezbylo v nich moc pokojů.“
„Dobře,“ řekl Bill, „určitě nechcete, aby se v Císařství proslechlo, že zacházíte špatně s vězni. Tím byste je totiž opravdu vytočili.“
Sid a Sam se na sebe podívali. „Tím chcete říct, že to, co nám dělají teď, ještě není ze vzteku?“
„Ne tak úplně.“
„Uh–oh,“ řekli Sid a Sam naráz.

Billova první zastávka byla v supermarketu. Postavili tam malé pódium, na kterém držel řeč místní starosta a pak představil Billa. Bill potom zvedl svou Nohu švýcarské armády a laserovým paprskem přeřízl širokou červenou stuhu. Dav šílel.
Billa trochu překvapilo, že celý supermarket je v podzemí, ale jeho matka ho naučila, že má být zdvořilý, a když je host, tak neklást příliš vlezlých otázek.
Pak šli do ateliéru, kde Bill rozdával autogramy a fotil se s místními politiky, počůranými miminy a tak podobně.
Nebylo to přesně to, co Bill čekal od toho být veličinou – neobklopovaly ho hordy kyprých mladých žen žadonících o právo zahřát jeho postel – ale nebylo to špatné. Dostával pravidelně najíst a bylo to skoro skutečné jídlo, nic recyklovaného a znovuvytvořeného. Mohl spát ve skutečné posteli, aniž přitom byl v nemocnici a v okamžitém ohrožení smrtí. Mohl být pořád se svými kámoši Sidem a Samem, kteří se ho ani jednou nepokusili zabít (což bylo víc, než mohl říct o kterémkoli ze svých přátel od chvíle, co se dal k vojsku).
Lidé se k němu taky chovali úplně jinak a nesnažili se ho zabít. Říkali mu „pane“ a dokonce „děkuji“, když se jim podepsal s věnováním, a to i když napsal jejich jména špatně. A žádali ho, aby něco udělal, místo aby mu to rozkazovali zvýšeným hlasem.
Bylo to zvláštní, ale Bill se na to bál zeptat, protože by se mohlo ukázat, že to je chyba, a jemu se to takhle líbilo.
Na své třetí zastávce, kde měl na autovýstavě představit nejnovější model vznášecího auta, ho napadl fantastický nápad.
Samozřejmě, že všechny modelky, které vznášedlo představovaly, chtěly jeho autogram. Stály ve frontě první, protože se musely vrátit ke své práci, postavit se vedle aut a pevně ukazovat ve směru teoreticky nových a neuvěřitelně obdivuhodných prvků auta.
Sam a Sid přidržovali Billa v křesle, strčili před něj obrázek na podepsání a do ruky mu dali pero.
„A jak se jmenuješ, drahoušku?“ zeptal se Sam nebo Sid první modelky. Velice brzo pochopili, že nechat Billa mluvit s atraktivními ženami na veřejnosti byla skutečně špatná myšlenka. Když ho poprvé poprosila dobře vypadající dívka o podpis, popadl ji a dalo jim pět minut přesvědčování, aby ji pustil.
Skutečně to nezapadalo do té představy, kterou chtěl pro Billa vytvořit prezident Grotsky. Takže oba S–muži omezili Billovu komunikaci s ženami jen na to, že jim napsal svůj podpis.
Právě přítomná zrzka řekla: „Kitty.“
Sid nebo Sam se sklonil k Billovi a pošeptal mu to tak, aby to dokázal správně napsat. Na každém věnování už bylo

předtištěno: „Pro mou přítelkyni …….… Bojuj ve správném boji!“ imitací Billova rukopisu, takže musel jen doplnit dvě jména – a už věděl, jak se píše to jeho. Ale Bill byl chytřejší, než si mysleli. Dokázal dát sám dohromady většinu ze jmen, která neměla víc než čtyři písmena, a dokonce hodně těch, co jich měla pět. Takže už psal, když strážce řekl: „Velké k, malé i,malé t, malé i.“
A když podal s velký úsměvem a ještě větším zamrkáním fotografii zpět, nebyla na ní napsána jen ta dvě jména, ale pod jeho podpisem taky „pokoj 318“, což si pečlivě zapamatoval, když se v hotelu přihlašovali. Protože se tam shromáždil dav, který ho chtěl vidět, předpokládal, že Kitty a ostatní modelky nebudou mít žádný problém zjistit, který hotel to je. A měl pravdu.
Ten večer, po přepychové večeři v hotelovém baru, Sam, Sid a Bill odpočívali ve svém pokoji, krkali, vycucávali si zuby a pili pivo.
„Škvrrk,“ řekl Sid nebo Sam.
„Škvrrk,“ řekl Sam nebo Sid.
„Škvrrk,“ řekl Bill.
Takhle ta skvělá konverzace po nějaký čas pokračovala dál, dokud nebyla přerušena zaklepáním na dveře. Jemným, citlivým zaklepáním.
Jeden z S už byl na půl cestě ke dveřím, když si Bill rozvzpomněl, že někoho čeká, i když si nebyl tak docela jistý koho. Popadl své pivo, zvedl se z pohovky a vydal se na cestu pokojem. Spěchal tak, že při tom Sida i Sama porazil.
Stála tam, vysoká a štíhlá, ohnivě rudé vlasy rozpuštěné až k vosímu pasu, oblečená ve flitrovaných večerních šatech, které měla na sobě při autoshow. Bill by sice dokázal spojit své ruce kolem jejího pasu, ale kolem jejích prsou by to byl už předem prohraný souboj. Od země vyrůstaly její nohy a byly dlouhé, dlouhé, dlouhatánské, dokud se radši samy neukončily krásným zadečkem. Ten Bill samozřejmě neviděl, ale pamatoval si ho z dnešního rána, protože kvůli formě a způsobu pohybu byl skutečně pamětihodný.
Nepamatoval si její jméno tak dobře jako její zadek, ale i kdyby si ho pamatoval, nebyl by schopen promluvit. Byla zjevením neuvěřitelné nádhery, spolu s tím, že Bill se nedostal do přímého fyzického kontaktu se ženou (vyjma sestry v nemocnici), přinejmenším od posledního dílu série.
Naštěstí sama převzala iniciativu. „Kitty,“ řekla. „Potkali jsme se dneska ráno.“ Natáhla k němu vláčně dokonalou, smyslnou ruku.
„Bill,“ řekl na to on. „S dvěma L.“
„Samozřejmě.“ Podívala se mu do očí a on cítil, jak kdesi hluboko v jeho nitru něco jihne. Na druhou stranu zase něco jiného začalo tvrdnout. „Můžu dál?“
„Bill,“ odpověděl.
„Budu to brát jako ano.“
Jemným dotykem ruky ho Kitty odstrčila stranou a vešla do pokoje. „Máte s těmito pány něco na práci?“ zeptala se.
„Ne, ne, vůbec ne. Zrovna odcházeli – že, chlapci?“ Bill zlehka naznačil vymetání, a to tak, že mával oběma rukama nad hlavou, aby naznačil Sidovi a Samovi, že by měli odejít.
Ale to neměli v rozkazech.
„Jejda. To nemáme v rozkazech,“ řekl jeden z nich. „Řekli nám, že vás máme chránit před problémy a před vším, co by mohlo poškodit vaši pověst.“
Bill se otočil zpátky ke Kitty, zastrčil jazyk zpátky do pusy a řekl: „Neurazíte se, že ne?“ Přesvědčivě při tom zavrtěl hlavou.
„Vůbec ne.“ Zvedla znovu svou perfektní ruku a zastavila Billovu hlavu, která sebou ještě pořád třepala. „Jsem tu ze své vlastní vůle a už dávno nejsem pod zákonem.“
Bill si zašeptal to, co si pamatoval z modlitby díkůvzdání Ahura–Mazdovi.
„Jejda,“ řekl jeden ze strážných. „Myslím, že je to v pořádku. Pojď, Side, půjdeme do druhé ložnice.“
(Mám to! řekl si Bill pro sebe. Sid je ten na levo! Sam je ten napravo!)
Kitty se převlnila k pohovce, sedla si a pod záda si podložila polštářek. „Nebylo by vám tu pohodlněji?“
„Nevím, jestli pohodlí je zrovna to správné slovo,“ řekl Bill a rozběhl se přes pokoj. To bylo zvlášť nepohodlné, protože zapomněl obejít stolek na kávu a posledních pár kroků musel kulhat.
Praštil sebou na gauč a ona ho stáhla k sobě a sedla si mu na klín. „Miluju slavné lidi,“ řekla.
Bill vzdychl. „A já miluju být slavný.“
Pak ta vzrušující zrzka položila Billovi jednu ruku na stehno a druhou mu omotala kolem zátylku. Jemně zdvihla hlavu a přiblížila své rty k jeho.
Líbání nebylo zrovna to, co měl v plánu, když jí na fotku dal číslo pokoje, ale byl to dobrý začátek a Kitty se líbala zvlášť dobře. Byl to slibný začátek a Bill se málem nemohl dočkat splnění toho slibu.
Zrovna se svíjeli v nejpevnějším obětí, když se ozvalo další zaklepání na dveře.
Kitty se odtáhla. „Čekáte někoho? Třeba pokojovou službu?“
Bill ji zase stáhl k sobě. „Ne. Asi si někdo spletl číslo.“
Ať to byl kdokoli, zaklepal znovu, silněji.
Bill se pokoušel pokračovat v líbání, ale Kitty pohybovala rty. „Jsi si jistý, že to není pro tebe?“
Zavrtěl hlavou. „Pro mě ne, ani omylem, ani náhodou.“
Zaklepání se ozvalo po třetí.
Sid nebo Sam – Bill je od sebe ještě pořád nemohl rozeznat, když viděl jen jednoho z nich – strčil dovnitř hlavu. „Jejda, Bille, mám jít otevřít?“
„Uh – ne, já to udělám.“ Bill vymotal rezignovaně ruku z knoflíčků na zádech Kittiných šatů. Ať už je to kdokoli, zbaví

se ho velice rychle.
Dveře se otevřely a v nich se zjevila žena stejně krásná jako Kitty, až na to, že měla krátké tmavě hnědé vlasy.
„Ahoj, Bille," zaševelila. „Pamatuješ si na mě? Misty?"
„Ach, ano," vzdychl.
„Můžu dál?" zeptala se Misty.
„Kdo je to, Bille?" zeptala se Kitty.
„Och, ech, hmmmm," povzdychl si Bill.
„To jsi ty, Kitty?" zeptala se Misty. Zlehka políbila Billa na tvář a vešla do místnosti. „Och – nevyrušuju nějak?"
„No, ano," řekl Bill. „Vlastně teda, ne." Snažil se udržet si jasno. Byl vychován k zdvořilosti, ale prostě nemohl přijít na to, co říct zdvořilého v takovéhle situaci. Taky nemohl přijít na to, jak tu udržet obě ženy. Nemohl přijít na to, jak vysvětlit Kitty a Misty, že byly pozvané obě. Nemohl přijít na to, jak drží Misty na těle její jednoduché zavinovací šaty. Možná nějaký magnetismus, nebo statická elektřina. Kvůli tomu všemu byl na hony vzdálen jakékoli racionální myšlence, nebo promyšlené akci.
„Abych ti řekla pravdu, Misty," vysvětlila Kitty, „zrovna jsme se chystali intenzivně se zabývat heterosexualitou."
Někde hluboko v Billovi se ozval bolestný výkřik. Byl si docela jistý, že tady jde o tohle, ale v těhle věcech jeden nikdy neví. Hlavně s Billovými zkušenostmi.
„Och, skvělé!" vzkřikla Misty. „Můžu se k vám přidat?" Na nějakém tajném místě se dotkla zapínání a její šaty se rozpadly a splachtily na podlahu.
Bill tu stál naprosto paralyzován, ale mnohem šťastnější. Podařilo se mu otočit se směrem ke Kitty. „Prosím, prosím, uh–huh, uh–huh, prosím?"
Ale zrzka už si rozepínala poslední knoflíček. Její šaty neplachtily, spíš klouzaly. A narozdíl od Misty měla Kitty spodní prádlo, ale všechno to byly jen stužky a krajky, což bylo v určitých ohledech hezčí než nic.
Bill se rozvzpomněl na další kousek té modlitby.
V okamžiku sevřel obě dívky, každou jednou paží, tiskl je na odhalené části své kůže a pracoval na tom, aby jí odhalil ještě víc.
Kitty mu sundávala košili a Misty se zatím zabývala zapínáním jeho kalhot, když se ozvalo zaťukání na dveře.
Bill zařval.
Obě ženy se odtáhly a začaly se zabývat sebou navzájem. Bill si natáhl košili a šel otevřít.
„To jsou prsa, co?" Drobná, ale smyslná žena s dlouhými rovnými černými vlasy si rozevřela blůzu. Měla naprostou pravdu.
„Dvoje prsa!" Blonďatá Amazonka skočila do dveří a přetáhla si přes hlavu těsné tričko.
Bill vyvalil oči, vzpamatoval se a pak uvedl nově příchozí za bradavky do pokoje.
„Sue! Debbie!"
Bill se podíval z jednoho páru žen na druhý. „Vy se všechny znáte?"
„Samozřejmě. Svět modelingu autovýstav je malý," vysvětlila Misty. „Pojďte dál, holky, tady je dost potěšení pro všechny!"
Bill nečekal na žádné další vyrušení. V okamžení bylo jeho oblečení rozházené po celém pokoji a on byl tak zaujat hlazením, oštipováním, olizováním, ohmatáváním a …zkrátka a tak dál, že ani neslyšel další zaklepání na dveře. Otevřít museli Sid a Sam.
Byla tam jen jedna žena, ale zatímco Sid a Sam zjišťovali, co se děje, a pouštěli ji dovnitř, objevily se dvě další.
„Bille, můžeme s tebou na chvíli mluvit, prosím?"
„Nemůže to chvilku počkat,"– pozorně se podíval a na chvilku se zamyslel– „Same?"
„Ne, nemůže."
Sid ho popadl za levou paži, Sam za pravou, setřásli z něj ženy a odnesli ho do vedlejší ložnice.
„Jejdanánku, Bille, máme o tebe starost," řekl Sid.
„Přesně tak," řekl Sam. „Leží nám na srdci jen tvé dobro."
Posadili ho na postel, sami se posadili do křesel a při tom se vyměnili. Teď se z toho, co byl Sid, stal Sam a obráceně.
„Chápeme, že se ti do toho nemůžeme míchat," řekl Sam, „kvůli té Gineberské konvenci, o které jsi nám řekl."
„Ale máme strach o tvé zdraví."
„Přesně tak. Tvoje zdraví se nás týká."
„Bojíme se, že vyplýtváš příliš mnoho síly na–"
„Tvoje srdce, tak, co tvoje srdce. Všechny ty ženské by na tebe mohly být moc."
„To je v pořádku, hoši," řekl Bill. „Jsem zvyklý podstupovat riziko. Koneckonců jsem galaktický hrdina."
„Ale Bille," řekl Sid, „pravděpodobně nebudeš schopen plně uspokojit sedm žen za jedinou noc."
„Správně," řekl Sam. „Zvlášť, když chceš, jak jsme si jistí, s každou z nich vytvořit hluboký a trvalý osobní vztah."
„Sakra!" řekl Bill. „Uchránili jste mě od strašné chyby, díky které bych byl zodpovědný za naprosté zničení mé případné budoucí slávy ponížením ženy kvůli svým zvířecím vášním!" Bill plakal mužnými slzami.

(POZN: Následující scéna byla vyřazena na základě pokynů Rady pro politickou bezúhonnost. V originální verzi na sebe Bill, Sid a Sam prozradili, že jsou sobecká, sexistická prasata a chovali se velice nevhodně. Bill nabídl svým přátelům, aby tři z žen využili jako sexuální hračky, bez jakýchkoli ohledů na jejich vlastní touhy a naděje na jejich osobní uspokojení, jakožto plnohodnotných individuí.)

KAPITOLA 12

KDYŽ O TOM TAK PŘEMÝŠLEL (což bylo až po nějaké době, protože jeho mozková kapacita byla poněkud umenšena množstvím alkoholu a tím, že byli pořád na nohách při cestách, kterými křižovali hotelové bary), přišlo Billovi veselé, že nebyl venku od té chvíle, co u jezera nastoupil do ambulance.
Taky se mu ještě nepodařilo přijít na to, co ti dva S mysleli tím, když mu před pár dny řekli „Uh–oh“. Neviděl kolem sebe žádné známky hrozivé destrukce, ani nic, kvůli čemu by se museli opravdu vážně strachovat.
Ale teď bylo jeho největší starostí, jestli minulou noc tancoval a jestli toho hodně vypil.
Protože na období mezi tím, kdy vešel do pokoje a kdy ho dnes ráno Sid a Sam probudili mohutným třesením, neměl vůbec žádné vzpomínky.
„Jejda, Bille, je čas vstát. Je před námi další rušný den.“
„Ještě chvilku,“ zamumlal Bill do polštáře.
„Ne, Bille, brzo už musíme jít. Dneska ráno ještě jedna malá zastávka a pak už začíná tvá cesta po vojenských základnách a obranných stanovištích. Královny krásy, Bille. Dívčí sbory. Podlézání vojáků.“
„Neci.“
Sid zdvihl Billovu hlavu z polštáře. „Nemůžu uvěřit, že jsem slyšel dobře. Dívčí sbory, Bille.“
Něco malého a zakrnělého se pohnulo kdesi v hlubinách Billova mozku. Bylo to jeho vědomí, které si postupně uvědomovalo, že neví, co se dělo minulou noc.
Za normálních okolností by v tom nebyl žádný problém. Hlavním důvodem, proč si Bill vypěstoval v armádě zálibu v alkoholu, bylo, že mohl zapomenout, co dělal, co udělal a že je vojákem. Ale normální okolnosti nikdy před tím nezahrnovaly možné vyplnění Billových hormonálních fantazií.
„Dívčí sbory,“ zakrákal Bill.
Sam mu strčil mezi rty brčko. Bill mocně nasál a zařval: „Eejaughhhhh!“
„Jejda, Bille,“ omlouval se Sam, „myslel jsem, že po ránu máš rád horké kafe.“
„Ne takhle horké.“ Ale Bill už byl najednou vzhůru a na nohách. Nasával si kolem jazyka studený vzduch a pokusil se znova promluvit. „Včera v noci…nemůžu si vzpomenout…“
Sid a Sam se na sebe podívali. „Chceš říct, že si nepamatuješ, co se stalo?“
Bill zavrtěl mrzutě hlavou.
Sid se podíval na Sama a pokrčil rameny. „V tom případě jsi prožil nádhernou noc. Miloval ses se spoustou krásných žen na spoustu zajímavých způsobů. Spoustukrát.“
To byl vždycky Billův sen a předpokládal, že by si nikdy nemohl stěžovat, kdyby se uskutečnil, ale v hlavě si udělal takovou malou poznámku, že až se to stane příště, chtěl by u toho být. Nebylo to tak dobré, když o tom jen slyšel z druhé ruky.
Bill zmáčkl své osobní strážce a kamarády a dostal z nich všechny podrobnosti slavností minulé noci, zatímco oni ho vytáhli z postele do zvukové sprchy a další ranní rutiny, která končila tím, že ho strčili do jejich vznášezíny. Dneska si tedy své platy opravdu zasloužili, protože nejenže byl Bill ráno naprosto neschopný normálního fungování, takže mu museli nacpat snídani do jeho ochablých rtů a vyčistit mu zuby, ale taky si museli vymyslet celou tu historku.
Při vytváření toho příběhu odvedli tak dobrou práci, že je Bill nutil, aby to opakovali pořád znova a znova s dalšími a dalšími detaily. Bylo to pořád lepší a lepší, až si nakonec skoro myslel, že si to pamatuje sám. Bylo to téměř tak dobré, jako kdyby se to skutečně stalo.
Taky si díky tomu Bill nevšímal, kam to vlastně jedou. Což bylo, mimo jiné, ven.
Moc by toho neviděl, ani kdyby se díval, protože okna limuzíny byla natřena téměř neprostupnou černí, a kromě toho byly ty poslední kousíčky jeho vědomí, kterými teď oplýval, plně soustředěny na snahu dozvědět se víc o svých hrdinských činech, než aby se staral o to, kudy jedou.
Sama ale naopak celá ta historka začala skutečně nudit. Zapnul si malou holovideo obrazovku, nasadil si sluchátka a naladil ENN. Bill tomu nevěnoval pozornost, dokud neuviděl, jak se vedle něho vznáší obraz generála Weisseprda.
„Co říká?“
„Pořád ty samé kecy. Slavné síly vašeho slavného Císařství letí do slavné bitvy, slavně. Bombardují jen vojenské cíle, žádní zranění civilisté, žádné nehody, žádná sestřelená císařská loď. Chceš to slyšet?“
Sam se natáhl, že zapne zvuk nahlas, ale Bill ho zarazil. „Ne, už jsem to slyšel. I osobně. Počkej – myslel žádná další sestřelená císařská loď, že? Říkal něco o mně?“
„Ne, samozřejmě že ne. Kdyby připustil tvou existenci, musel by přiznat, že jsme sestřelili vaši loď, a tím by připustil svou chybu. Takže k tomu nedojde.“
Bill z té novinky poněkud pobledl. „Znamená to, že už nejsem voják? Teda, tím myslím, když neexistuju, tak nemůžu být voják. Je to něco jako vyřazení?“ Protože ještě nikdo nebyl nikdy z armády vyřazen, neměl Bill o téhle procedůře ani ponětí.
„Jejda, Bille, o tom bych pochyboval.“
„A proč vy, kluci pořád říkáte „Jejda“? Znával jsem jednoho, kdo to taky pořád říkal, a byl to špión Chingerů.“
Sid se zasmál. „Jejda, Bille, protože nejsem sedm stop vysoká zelená ještěrka, myslím, že bych nemohl být Chinger. Každopádně to musíme říkat podle prezidenta Grotskeho. Hodně to používá a většinu času jsme strávili tím, že jsme ho hlídali.“
„Myslím, že by to mohlo být z toho,“ zamumlal jen napůl přesvědčený Bill. „Co je tohle?“
Vznášející se obraz generála Weisseprda byl nahrazen obrázkem eyerackého letiště, zabíraného z velké výšky. Kamera se přibližovala k letišti neuvěřitelnou rychlostí.
Sam si vytáhl sluchátko z ucha a zvuk byl na chvíli z povzdálí slyšet.
„Tento kousek filmu byl vybrán zcela náhodně a nebyl nijak měněn nebo krácen,“ říkal generál. „Jak můžete vidět, je

kamera připevněna na hlavici jedné z našich nejnovějších střel, Mírotvůrce XXXVII. Tato střela má vlastní počítač, který byl naprogramován tak, že se vyrovná dokonale vytrénovanému vojáku i se všemi těmi nejposlednějšími technickými vymyšlenostmi.
Teď, vidíte ten malý červený bod, který se zrovna objevil ve středu celého obrázku? Ten označuje střílející mechanismy protivzdušné obrany. Když vyhodíme do vzduchu jen ty mechanismy, střely nevybuchnou a málokdo je tedy zabit. Jen muž u spouště, pokud mu včas nedošlo, co se stane.“
Ten obrázek se Billovi zdál důvěrně známý. Až na všechna ta podivně plochá místa kolem letištní plochy, která vypadala, jako by je tam někdo dokreslil tužkou, to vypadalo zrovna jako výhled z jeho střelecké věže na Nebeském klidu. Bill čekal, že se objeví to malé „50“, jako zisk za baterii protivzdušné obrany, ale neobjevilo se.
„Vidíte, jak červený bod zůstává přímo uprostřed obrázku,“ pokračoval generál Weisseprd. „Nejsou tu žádné odchylky od původního plánu, žádná možnost omylu. Když se pozorně podíváte, jak tohle skončí, a my vám záznam zpomalíme, abyste to měli jednodušší, vidíte, že pozemní posádka protivzdušné baterie vidí a slyší, že se Mírotvůrce XXXVII blíží, a mají spoustu času se dostat z místa výbuchu.“
Obraz se zpomalil, střela zahnula a namířila si to do dveří. Na papíře na dveřích bylo rukou načmáráno „Velitelství eyerackévesmírné obrany: zákonný vojenský cíl.“ Pod nápisem byl nakreslený červenobílý terč.
Pak se dveře otevřely a vybatolili se tři muži, pohupující se ve zpomaleném pohybu, jako když chodí po měsíci. Pak se nápis na dveřích dramaticky přiblížil a záznam skončil.
„Jak jste mohli vidět, tenhle náhodně vybraný kus záznamu, který je naprosto typický pro miliony střel, které vystřelujeme proti ateistickým válečným štváčům eyerackémilitaristické vlády, jasně demonstruje přesnost našeho útoku a snahu, kterou věnujeme tomu, abychom neublížili žádnému z nevinných a utiskovaných občanů Eyeracku, kteří jsou milovanými Císařovými dětmi.
Tohle by mělo udělat konec všem pochybnostem a pomluvám, že se stávají nějaké nehody eyeracký civilistům, snad vyjma těch několika lidí, kteří byli vystrašeni hlukem.“
Maličký obraz generála Weisseprda se samolibě vznášel limuzínou, dokud Sam nevypnul holovideo.
„Ty mu věříš?“ zeptal se Billa.
„Je to důstojník,“ odpověděl Bill.
Sam vypadal zmateně. „To nechápu.“
„Nemáme s důstojníky moc zkušeností,“ vysvětlil Sid.
„Pravidlo pro všechny vojáky je, že cokoli důstojník řekne je přinejlepším lež, přinejhorším se vás chystá zabít.“
„Ach,“ řekli Sid a Sam.
„Máte se chlapci hodně co učit, co to je být s někým ve válce.“
„Myslím, že nám to dochází docela rychle,“ prohlásil Sam.
„Ale nedochází nám to tak rychle,“ doplnil Sid, „jak rychle se to na nás valí.“
Vznášezína zpomalila a zastavila u kraje.
„Jsme tu. Tady žádné autogramy, Bille.“
„Žádné autogramy?“
„Ne, Bille.“
„Žádné modelky?“
„Ne, Bille.“
„Žádné dívčí sbory?“
„Na téhle zastávce ne. Tady musíš jen položit věnec.“ Bill se zazubil. „Ne, tohle jsem nemyslel! Věnec, velké kolo z kytek. Místní starosta ti ho podá, až vystoupíš. Vezmeš si ho a odpochoduješ k památníku. Před památníkem se na chvilku zastavíš, jako by ti bylo smutno, a řekneš: „Na počest zemřelým.“ Pak opatrně položíš věnec k úpatí pomníku a pomalu se vrátíš zpátky. Chápeš?“
Bill se na minutku soustředil. „Jistě. „Na počest mrtvým.“ Žádný problém. Znám spoustu lidí, co jsou mrtví.“
Čekal tam velký dav, ale ne takový jako ostatní davy, které už Bill viděl. Tenhle byl tichý a stál za zábranami, aniž by do sebe strkali a natahovali se, aby se Billa dotkli. Předstoupil boubelatý muž v černém obleku, potřásl Billovi rukou a představil se jako starosta města. Bill nevěděl, co to je za město, a jeho jméno by pro něj stejně nic neznamenalo, takže jen zdvořile pokývl a převzal věnec.
Na věnci byla navázaná velká stuha a někdo na ni předvídavě napsal Billovo věnování. Začal si to strkat pod rameno, ale Sam mu zezadu zašeptal, že by ho měl držet v natažených rukou tak, aby ho všichni viděli. To bylo trochu nešikovné, ale věnec naštěstí nebyl moc těžký.
Nejtěžší část byla projít dlouhou, širokou uličkou mlčícím davem. Každá z těch tisíců tváří byla otočená k Billovi, mlčeli a čekali. Pro jeho nervy to bylo mnohem těžší než ty řvoucí tlačenice, které viděl před tím. To bylo spíš trošku jako boj a on věděl, jak si s tím poradit. Tohle ale bylo spíš jako ta chvíle před bitvou, kdy nevíte, co vlastně máte Čekat, až na to, že to určitě nebude nic dobrého.
Památník nebyl hned na konci uličky, ale trochu stranou nalevo. Na konci napravo byla velká hromada sutin. Bill se nemohl moc rozhlížet – pokaždé, když se pokusil pohnout hlavou, zašeptali Sid a Sam: „Přímo hleď!“ A protože byl zvyklý poslouchat rozkazy, koukal přímo před sebe. Ale z toho, co ze svého okolí mohl vidět, zaznamenal spoustu dalších velkých hromad sutin, domy, jejichž vršky byly rozstřílené, a na jedné straně uličky velký kráter, který už se zčásti zaplnil vodou. Vypadalo to, jako by tohle město někdo vybombardoval.
Bill se konečně dostal na konec ulice mezi barikádami. Velká hromada sutin bývala budovou a nebylo to ani tak dávno, jak se dalo soudit ze zachráněného osazenstva, které stálo vedle ní, pořád ještě zpocené a špinavé. Na zemi nedaleko ležela velká kovová deska. Byla zkroucená a uprostřed zela díra. Přesto ji mohl Bill snadno přečíst.

PROTILETECKÝ KRYT – MAXIMÁLNÍ KAPACITA 600 CIVILISTŮ, stálo na ní.
Bill udělal mírné vlevo v bok a popošel pár kroků k památníku tak pomalu, jak jen mohl. Věděl, kde už tuhle značku viděl. Mohla to být náhoda, že ji viděl znovu?
Památník byla zase jen hromada sutin, ale zformovaných tak, že tvořily malý sloupek. Do nosných trámů byl vyryt dlouhý seznam jmen.
Bill položil věnec jemně k základům památníku a řekl: „Na počest mrtvým.“ – tak, jak mu to řekli. Postavil se do pozoru a vzdal čest svým jedinečným dvourukým zasalutováním.
Po celou cestu k další zastávce jejich cesty z něho Sam a Sid nemohli dostat ani slovo.

KAPITOLA 13
BILL KLIČKOVAL PO PARKOVIŠTI, přeskočil několik malých kráterů a jeho instinkty mu přesně říkaly, kdy se má uhnout padající bombě a kdy se krýt v nějakém větším kráteru. Další velká exploze a hned vyskočil ven a zase zpátky. Ohlédl se zpět a zamával rukou, aby shromáždil své kamarády. „Za mnou,“ zakřičel.
Kryl se za převrženou vznášezínou a vykukoval dozadu, aby zjistil, jestli jdou za ním.
Sam a Sid v tom nebyli tak dobří jako Bill, ale rychle se cvičili. Císařští vojáci naštěstí nebyli v ofenzívě, dokonce ani vážně neútočili. Konečně se osobní strážci dostali až k němu, ale než mohli popadnout dech, vedl už je Bill na poslední úprk přes několik závěrečných yardů do jedné z mála budov, která ještě stála.
Oba Eyeračané se sesypali do nejbližších křesel, sotva popadajíce dech. Bill ale ještě nedosáhl svého cíle, a tak odpochodoval k pultu.
„Tři superburgry, tři tupláky piva. Rychle,“ řekl. „Tady.“ Otočil se na Sida a Sama. „Co ještě chcete, chlapci?“
Exploze zatřásla okny a dívka za pultem odskočila, aby se kryla. Než se znovu vynořila, dal Bill dohromady zbytek své objednávky. „Jedno chilly–chili, jeden horse dog, velkou Klid–Colu.“
Odnesl tácy k jejich stolu.
„Jejda, Bille, to jsme teda měli kliku.“
„To teda. Jen si to představte, najít otevřený Burger Barn. Neměl jsem burger už od…od…možná, že jsem nikdy žádný neměl. Ale viděl jsem na to reklamy!“ Bill spláchl první burger prvním pivem. Obojí vždy na jedno polknutí.
Dívka za pultem zapnula holovizi. Ve skříňce stála miniatura prezidenta Grotskeho, byl trošku hubenější, než když ho Bill viděl, a rozhodně byl mnohem podobnější Sidovi a Samovi než kdykoli před tím. „Válka pokračuje tak, jak se dá čekat,“ říkal „za daných okolností. Ztráty na obou stranách jsou poměrně vysoké a všude kolem padá z oblohy spousta odporného harampádí – rakety, bomby, šrapnely, kusy letadel a vesmírných lodí. Doporučuju vám, abyste radši opravdu zůstávali uvnitř. Podzemní města a tunelové vlaky jsou dobrý nápad. Já osobně se chystám zatím zůstat ve svém krytu.“
„Jejda, chudák starý Miliard, nezdá se, že by byl nějak mimořádně nápaditý, co, Side?“
„Ne, Same, to teda nezdá. Ale koneckonců je na něm obrovský tlak.“
„To je pravda, Side. Ale přinejmenším nemusí jíst v Burger Barnu.“ Sam s přemáháním dloubnul do svého horse dogu. „Myslím, že v téhle věci ani žádný opravdový kůň není.“
„A to musí být?“ řekl Bill a z brady mu odkapávaly umělé přísady. „Všechno tohle je vyrobené z dobře zpracovaných výživových produktů nápodob masa. V armádě byste nic tak dobrého nedostali.“
Sid přikývl. „To vysvětluje, proč jsou tak agresivní.“
Bill si strčil poslední kousek jídla do pusy, dvakrát nebo třikrát ho zkousl a polkl. „Uuuurrppp,“ krknul si. „To byla mňamka. Jaká je naše další zastávka?“
„Neutronový důl. Aspoň tam budeme v bezpečí. Všechno je tam v podzemí, včetně domů, kde budeme bydlet. Včera v noci byly některé bomby až nepohodlně blízko.“
„Děláš si z toho zbytečně moc starostí. Ani se nepřiblížily k hotelu.“ Po týdnu potloukání po oblastech, které byly neustále pod palbou, si to Bill navykl ignorovat. Protože nikdo nemířil přímo na něj, nebral to tak osobně, jako když byl na palubě Nebeského klidu. Ačkoli potají se také šťastně těšil na to, až se dostanou do hezkého, bezpečného, hlubokého dolu.
Sam posbíral tácy a odnesl je do recyklačního koše, kde se odpadky přetvoří na další burgery. U pultu se zastavil, aby se podíval na poslední tiskovou konferenci generála Weisseprda v holovizi.
Mladý důstojník ho představil. „A tady máme Bouřliváka!“
Vojenská kapela zahrála generálovu znělku, reportéři začali aplaudovat a Zatracenej bouřlivák Weisseprd prošel oponou na pódium. Nechal ještě chvilku znít potlesk a pak řekl: „Děkuju vám, děkuju.“ Když se dav ztišil, pokračoval: „Víte, kolik Eyeračanů je potřeba na zašroubování žárovky?“
Zástupci tisku nastoupení v jedné řadě volali unisono: „Kolik?“
„Jen dva, ale musí mít opravdu pořádnou křivici.“
Povinný výbuch smíchu přestal na generálův pokyn.
„V posledních dvaceti čtyřech hodinách vystřelily císařské síly na Eyerack přes dvanáct milionů střel a tím se celková bilance války doposud přiblížila sto padesáti milionům. Téměř celá eyeracká protivzdušná obrana byla zničena už před pěti dny, ale dnes bylo na císařské lodě vystřeleno šest střel z mobilních základen.
Naše dnešní přesné bombardování bylo zaměřeno na obranný průmysl. Máme náhodně vybraný a naprosto neupravovaný záznam, abychom vám mohli ukázat výsledek jednoho z těchto útoků.“
Generál Weisseprd byl na pultě nahrazen stejným obrázkem, který už Bill i oba strážci viděli. Střela, tentokrát popsaná jako chytrá střela řízená dálkovým ovládáním, se zavrtala do stejného červeného bodu. Ale nápis na budově byl jiný. Teď tam stálo „TOVÁRNA NA STŘELY: ZÁKONNÝ VOJENSKÝ CÍL.“

„Máme nepotvrzenou zprávu, že jedna mladá dívka byla zhmožděna padajícím smetím, které se nešťastnou náhodou uvolnilo z jednoho z našich bombardérů. Pokud se tato zpráva potvrdí, bude celková bilance eyerackých obětí na počtu dva, od počátku celého boje. Cokoli jste slyšeli jiného, byla jen nepřátelská propaganda.
Boj pokračuje přesně podle plánu. Cokoli jste slyšeli jiného, byla jen nepřátelská propaganda.“
Sam se k Sidovi a Billovi přidal ve dveřích.
Bill ukázal na nebe. „Čekáme jen, až se tam nahoře přestanou štěkat.“ Na to, co venku zbylo z dlažby, se snášel jemný deštík vystřelených nábojnic a trosek. Někde daleko nahoře se ozvala malá exploze. „Stíhačka,“ zamumlal Bill. „Vaše.“
Za chvíli přišla další malá exploze. „Zase vaše.“ V modři nahoře manévrovaly drobné body, zatemněné jen zlehka kouřem. Bill mohl díky svému cvičenému oku a naprosté jistotě, že ti dva toho nevědí tolik, aby mohli odporovat čemukoli, co řekne, přesně popsat situaci. Zvukové efekty k tomu sice nebyly nezbytně nutné, ale bylo zábavné je dělat. „Ra–ta–ta! Buuum! Buuml Cvak! Prásk! Prásk!“
Nakonec se ozvala další exploze, větší než ty ostatní. „Skupinový útočník,“ řekl Bill. „Císařský. Tím to končí. Jdeme.“
Proklusali těch několik set yardů přes parkoviště k obrněné vznášezíně, která se blíž k Burger Barnu nedostala. Auto neutrpělo mnoho škod, zatímco jedli –jen pár nových dolíků ve střeše, to pravé přední světlo se jim rozbilo už před pár dny.
Zbytek cesty do neutronových dolů proběhl bez výraznějších událostí. Bourali jen dvakrát, jednou je z cesty odhodil nedaleký výbuch bomby, museli dvakrát přebrodit řeku tam, kde kdysi existovaly mosty, a šestkrát museli jet přes pole a dvorky, což jejich cestu natáhlo asi o pět císařských mílí, ale silnice byla rozcupovaná jako ementál. Nakonec celou tu cestu, která byla dlouhá padesát mil, zvládli za míň než čtyři hodiny.
Většina dolů má nejvíc zařízení hned u vchodu, kde se zpracovává ruda, nebo cokoli, co z nich vychází na povrch. Ale u tohohle to tak nebylo. Neutrony jsou totiž strašně maličké a do jednoho docela malého balíku se jich vejde strašně, strašně moc. Takže neutronový důl (tedy aspoň tenhle a tenhle byl koneckonců jediný v celém vesmíru) vypadal zvenčí jako cesty do podzemních garáží. Do podzemních garáží s ozbrojenou stráží a neprůstřelnými pancéřovanými dveřmi.
Neprůstřelné dveře se otevřely do čisté, dobře osvětlené komory. Jediný důl, který Bill kdy viděl, byl ledkový důl, kde byl na exkurzi v rámci předběžného výcviku, když se měl stát technikem umělých hnojiv (jeho největší nehormonální sen, který se už teď ale bohužel nikdy nenaplní). Tenhle důl nevypadal ani trochu jako tamten. Především nebylo tohle místo pokryto ledkovým prachem. Přestože silně uznával hnojiva v jakýchkoli formách, tohle Bill musel uznat jako určitou výhodu.
Neutronový důl vlastně vypadal spíš jako továrna, aspoň ve svých horních podlažích. Opravdu tu byly garáže a po nich pokoj s recepční ve velice těsné uniformě. Snaživě návštěvníky ignorovala, ale Billovi dělalo problémy ignorovat ji. Byla trošičku baculatá, ale roztomilá a kolem hlavy měla záplavu kudrnatých blond vlasů. Ztělesňovala všechno, po čem Bill u ženy toužil, což bylo to, že byla žena.
Bill se usídlil na recepčním pultu a chystal se seznámit se s recepční, ale Sid ho odtáhl pryč. Vlastně tedy těsně před tím, než z toho byl Bill celý pryč.
„Sid a Sam, prezidentská stráž, s Billem, čestným válečným zajatcem přišli na návštěvu ředitele. Očekává nás.“
Recepční na chvíli zastavila romantický holoromán, který sledovala, vyndala si sluchátka, vyfoukla ze žvýkačky bublinu a celou trojku si prohlédla. „Ne v tomhle oblečení. Provozujeme tady solidní neutronový důl.“ Plácla do zvonku na stole před sebou a křikla: „Vpřed!“ Ze stěny se sesmekl malý robot a šinul se k nim. „Skafandry najdete na toaletě. Všichni tu nosí skafandry. Pořád je mějte zapnuté. Nepokoušejte se z dolu vynést žádný neutron. Rozuměli jste?“ Nečekala ani na odpověď a řekla robotovi: „Vem tyhle tři do apartmá pro hosty číslo 8, dohlédni, ať se převlečou, a pak je přiveď zpět sem. Volno.“ Znovu udělala bublinu a nandala si sluchátka.
„A co naše zavazadla?“ zeptal se Sam.
Recepční vzdychla, ještě jednou sundala sluchátka a podívala se na muže. „Nevidím tu žádná zavazadla.“
„Jsou ve voze.“
„O ty se můžete starat až po návštěvě u ředitele. Čeká vás za deset minut a právě jste z nich vyplýtvali třicet sekund.“
Nasadila si sluchátka na hlavu a znovu zapnula holoromán. Na desku stolu se položily drobné polosvlečené postavičky.
Robot už byl asi na polovině cesty halou a zrovna zacházel za roh. Dohonili ho těsně před tím, než nastoupil do výtahu, a pak ho následovali bludištěm chodeb až do malého apartmá.
Říkalo se tomu apartmá, ale s hotely to mělo společné jen to, že tu byly dvě ložnice a obývací pokoj. Celý prostor, včetně nábytku, byl očividně vytvořen z jednoho kusu. Bylo to celé lehké a útulné, jak jen může umělá hmota být, což není moc. Bylo to odolné a trvanlivé – na kteroukoli židli jste mohli vzít kladivo a nijak jste ji nepoškodili – a asi stejně tak pohodlné jako kámen.
„Máte dvě minuty a osmnáct vteřin na převlečení,“ vyslovoval robot. „Pak vás zavedu zpět k recepci. Důstojníku krátkého kopí Bille, váš pokoj je napravo.“ Nohy se mu zasunuly dovnitř a na displeji se objevilo odpočítávání, které ukazovalo, kolik času jim zbývá.
Bill si pospíšil do svého pokoje a cestou ze sebe strhával šaty. Výběr nového oblečení byl jednoduchý – mohl si vzít jeden z bílých skafandrů, nebo nějaký jiný. Všechny byly stejné. Ale ocenil znaky, které byly namalované na rukávu.
O trochu víc než za dvě minuty už Bill a jeho dva strážci poskakovali chodbou za robotem, ještě se soukali do obleků a snažili se přijít na to, jak je zapnout. Když se dostali znovu k recepci, drželi si na sobě skafandry oběma rukama.
Recepční se na ně podívala, zakoulela očima a začala je poučovat. „Podívejte,“ řekla a vstala, „je to jednoduché.“
Ukázala to sama na sobě, Bill dával dobrý pozor, i když ne tak úplně na to, co se je snažila naučit. „Prostě to tady a tady scvakněte, sem strčte ruku, tyhle dvě smotejte dohromady, tady scvakněte a za tohle zatáhněte. Pochopili?“ Sam a Sid

vypadali tupě. Bill vypadal vzrušeně. Ale nějak se jim podařilo se pozapínat.
Zvonek na stole zazvonil a v rohu se otevřely dveře. Recepční si znovu sedla. „Teď vás ředitel přijme.“ Další pozornost už zaměřila jen na holoromán.
Dveře za nimi zapadly a zavřeli celou trojku ve stejně malé místnosti, jako bylo jejich apartmá. Byl to zase umělohmotný výlisek, tentokrát s jednou lavicí. Zkusmo si posedali na lavici jako na bidýlko, tváří k jediné věci, která narušovala jednolitost pokoje. Byla to velká lesklá čtverhranná skvrna na zdi.
„DÍKY, DÍKY, DÍKY!“ Hlas bez těla přicházel odnikud. „Promiňte, hned ztiším hlasitost. Musím vám říct, že je pro nás skutečnou ctí vás tu uvítat.“
Bill se rozhlédl kolem. „Měl jsem ještě něco udělat?“ zeptal se šeptem.
„Nemyslím,“ odpověděl Sid.
„Ne. Nic,“ řekl Sam.
„Vy mě nevidíte?“ zeptal se hlas, „Jsem tady. Jejda, zapomněl jsem zapnout video, že?“ Velká lesklá plocha se zamihotala a objevil se na ní muž sedící za stolem. „To je lepší, co?“ Byl skoro holohlavý, jen na skráních měl malý věneček vlasů, a byl očividně dobře živený, ale jinak to byl další člen stejně vypadající skupiny prezidenta Miliarda Grotskeho, Samů, Sidů a všech ostatních. Všichni měli stejný knírek a stejné tmavé vlasy. Bill přemítal, jestli se před třiceti, čtyřiceti lety nevyskytla na klonovacím stroji Eyeracku mírná závada.
A taky říkal „Jejda“. Tentokrát už se Bill ani neobtěžoval se na to zeptat.
„Jejda, Bille, vy jste se vůbec nezměnil,“ řekl ředitel.
„My jsme se už setkali?“ zeptal se Bill.
„Och, ne. Myslím oproti fotkám ve zprávách. Jsem Snorri Yakamoto. Jsem šťasten, že vás poznávám.“
Bill se rozhlédl po pokoji, který byl spíš jako cela. To, co mohl z ředitelovy kanceláře vidět na obrazovce ve stěně, vypadalo jako pravý dřevěný nábytek, plastikové táflování stěn a okno. „To si myslím. Máte hezkou kancelář.“
„Díky. Jejda, nebudu se moci s vámi setkat osobně, ale řekl jsem Sylvii, že má udělat všechno pro to, abyste se tu cítili jako doma a aby bylo jisté, že vám po celou dobu vašeho pobytu bude poskytnuta nejlepší možná péče.“
„Sylvii?“
„Má recepční. To je fakt kus, co?“
Bill cítil, že s tím by mohl souhlasit.
„Máme pro vás připravenou večeři a zítra vás provedeme celým dolem. Jak to zní?“
„Napínavě,“ řekl Bill bez stopy napětí.

Večeře dopadla přesně, jak Bill očekával.
Výlisková jídelna vypadala úplně stejně, jako všechny ty jídelny, kde už Bill jedl. Jídlo nebylo vyrovnané na samoobslužných pultech, ale roznášeli ho roboti, i když taky na tácech, a všechny části jídla, o kterých by se dalo předpokládat, že budou jiné, byly šedé, nevýrazné a promíchané dohromady.
Ostatní hosté byli po celodenní práci unavení a uzavření. Billovi se podařilo sednout si vedle Sylvie, jediné ženy v místnosti, ale pokaždé, když se jeho ruka začala přesunovat směrem k jejímu kolenu, dostal od ní ze strany ránu pěstí do hlavy. A to byla jediná pozornost, kterou mu věnovala, protože byla ještě pořád zcela zaujata svou holoromancí.
Zkráceně by se dalo říct, že nejlepší okamžik večera pro Billa nastal, když se vraceli do auta pro zavazadla.
„Jejda, Bille,“ řekl Sam, „aspoň víš, že zítřek bude oddechový den.“

KAPITOLA 14
„TADÁÁÁ! TADÁÁÁ! TADÁÁA!“
Siréna vrněla Billovi jemně v uších.
„Chrrr! Chrr! Bzzzz!“
Vymrštil se, sedl si a natáhl se po ovladači své střílny ve věži, než si vůbec uvědomil, kde vlastně je. Pak se upamatoval, že ať se dá proti neutronovému dolu namítat cokoli, určitě se ho tu nikdo nepokouší zabít. Oddychl si a natáhl se zpátky s hlavou na výlisku plastikového polštáře.
„Tadáááá! Tadáááá! Tadáááá!“
Bill zvedl ruku a mohutně máchnul směrem k umělohmotné siréně. Odřel si při tom ruku, a tak neměl jinou možnost než vstát.
Siréna se automaticky vypnula.
Vešel do společného obývacího pokoje a ztěžka dopadl na gauč. „Jau!“ Začal se vrtět, aby si poškrabal zadek.
Sid nebo Sam vyšel ze svého pokoje. Měl už za sebou zvukovou sprchu a teď bojoval se skafandrem.
„Jejda, Bille, radši by sis měl pohnout, za chvíli tu bude ten robot a nebude na tebe čekat, až se oblečeš.“
„Vrrr.“
Sid nebo Sam popadl Billa za pravou ruku – tedy za pravou ruku na pravé straně – a zdvihl ho. „Mám tě zase strčit do sprchy?“
„Vrrrrr. Ne.“ Bill se odpotácel zpátky do své ložnice a ani ne za minutu se vrátil. Skafandr na něm visel. Sid (teď, když byli oba pohromadě, už je od sebe mohl rozeznat) ho do něj zapnul.
„Dnes si prohlédnete důl,“ řekl robot místo přivítání. „Následujte mě.“ Otočil se a odjel.
Sylvie na ně čekala pod velkým nápisem ADIT.
„Adit?“ zeptal se Bill.
„Snorriho velký přesmyčkový vtípek.“
„Ach,“ řekl Bill a zmatený byl pořád stejně.

„Tento neutronový důl je ve vesmíru jedinečný," začala Sylvie svou připravenou řeč. „Ačkoli všechny druhy zbraní mohou být vyrobeny bez neutronů, jsou naprosto nezbytné pro výrobu neutronových bomb. Proto je těžba neutronů pod vládní kontrolou, jako strategický průmysl. Nepovolené vynášení neutronů z těchto dolů je považováno za velezradu, trestanou doživotním vězením s těžkou prací v nejspodnějších podlažích tohoto dolu. Na závěr této exkurze dostane každý z vás jako suvenýr jeden neutron, ale pokus o přivlastnění si jakéhokoli dalšího bude hodnocen jako zločin."
Dveře s nápisem Adit se otevřely, a tak mohli vejít po rampě do vlastního dolu. Vypadalo to tam spíš jako na chodbě velice levného hotelu. Bylo to hodně podobné vyšším patrům, jen umělá hmota nebyla vylisovaná, ale jen nastříkaná na stěnách.
„Jak vidíte, nebyly zde vynaloženy žádné prostředky, aby tu byly nejlepší možné pracovní podmínky. Protože zásoby neutronů jsou vyčerpané, byly horní prostory přeměněny na rezidence, kanceláře a laboratoře."
Sylvie otevřela dveře a nechala návštěvníky nahlédnout dovnitř. Bill tak dlouho manévroval kolem, až se mu podařilo dostat se přímo za ni, a ona ho bez míření trefila pěstí do pravé ruky. „Zde pracují vědci na zlepšování metod, kterými se sledují neutronové žíly, procházející okolními skálami." Kolem stolu sedělo několik smutně se tvářících lidí v bílých pláštích oblečených přes skafandry. Sylvie zavřela dveře dřív, než si vůbec všimli její přítomnosti.
„Tyto výtahy dopravují horníky dolů do vlastních pracovních podloží. Jsou tu tři typy podlaží – průzkumné, v nejhlubších a nejnovějších částech dolu. Výrobní, v částech, kde už byl průzkum zcela ukončen, a renovační, kde byly žíly úplně vytěženy a podlaží jsou připravovány k jiným účelům. Půjdeme teď do hlavního výrobního podlaží, dvě míle pod povrchem."
Všichni stáli tiše v klesajícím výtahu. Bill zívl. Po něm Sam, pak Sid a nakonec se to přes Sylvii Billovi vrátilo. Tak to chvilku pokračovalo, až Bill řekl: „Víš, já jsem uznaná veličina. Kamkoli přijdu, jsou na mě lidi hodní." Silvie ho dloubla do boku. „Takhle jsem to nemyslel. Jak to, že nás ředitel nepřišel pozdravit osobně?"
„Ředitel se s nikým osobně nestýká." řekla Sylvie.
„Ani s prezidentem Grotskym," dodal přemýšlivě Sid. „A
přitom jsou to dobří přátelé. Prezident jmenoval Yakamota do téhle funkce, a nikdy ho neviděl jinak, než v holofonu."
„To je divné," komentoval to Bill.
„Snorri říká, že se bojí nemoci," vysvětlovala Sylvie.
„Já jsem čistý!" namítal Bill.
Sylvie se na něj podívala a popotáhla nosem.
„Ne skutečně! Pořád se sprchuju. Sid a Sam mi to mohou dosvědčit."
Sylvie zvedla obočí. „Skutečně? Takhle to tedy je."
Tak by to mohlo pokračovat do nekonečna, ale výtah nakonec dojel do požadovaného podlaží.
Když vstoupili, přepnula se Sylvie zase na průvodský program. Bill si nebyl jistý, jestli je to lepší.
„Protože jsou neutrony tak malé, mají v přirozeném stavu tendenci mísit se s jinými malými věcmi, jako je písek, prach a kamínky. Velká část prostoru ve výrobních podlažích je proto věnována zařízením, která oddělují neutrony od kamísku."
„Kamísku?" zeptal se Bill.
„Snorri má rád přesmyčky."
„Za touto zvukotěsnou stěnu po vaší levici je třídící místnost. Je to největší místnost v celém dole. Prosím, držte se blízko mě." Strčila do Billova ramene. „Takhle blízko ne."
Hluk, který se vyvalil z místnosti, když otevřela dveře, byl působivý. Přepravní pásy, jeřáby a nakladače, které se pohybovaly všude kolem byly dost hlučné, ale obrovský řidič je zdaleka překonával.
Třídič byl veliký stroj, který zabíral skoro celou délku místnosti, skoro půl míle. Na různých místech do něj nakládali a sypali různé množství rudy, od velkých balvanů na začátku, po písek téměř na konci. Kvůli hluku nemohla Sylvie nic vysvětlovat, ale naštěstí bylo všechno tak jasné, že stačilo, aby ukazovala přes oblaka písku a neutronového prachu na hlavní rysy stroje, a dokonce i Bill to pochopil.
Každá část pracovala v podstatě stejně. Ruda byla nasypána násypkou do velkého, těžkého síta. Síto se třáslo, dokud všechno, co mohlo, nepropadlo skrz. Co zůstalo nahoře bylo sesypáno, rozemleto a s další várkou šlo znova do násypky. Co propadalo, šlo další násypkou na jiné, menší síto. Všechno to bylo neuvěřitelně hlučné a stejně tak nudné. Bill cítil, jak se mu zavírají oči.
Třesení, nasypávání a rozemílání pokračovalo, dokud nebyl pudr tak jemný, že téměř tekl, a skrz poslední síto už propadly jen neutrony. Snášely se do průmyslových přepravních kontejnerů jako mlha. Dělníci pravidelně zastavovali déšť neutronů, zapečetili kontejner a na jeho místo přistavili prázdnou přepravku. Kontejnery hlídala stráž. Technici s neutronovými detektory a opravdu a opravdu velkými lupami hlídali všechny ostatní, zajišťovali, aby se žádné ztracené neutrony neodkutálely stranou, nezachytly se v záhybech skafandrů, nebo nebyly ukradeny.
„Teď se podíváme," oznámila Sylvie, když se zase dostali do chodby, „jak je získávána neutronová ruda."
Ale než se k tomu mohli dostat, ozvalo se hlášení z rozhlasu: „Desátník krátkého kopí Bill, prosíme zvedněte jakýkoli služební bílý telefon. Desátník krátkého kopí Bill, prosíme zvedněte jakýkoli služební bílý telefon."
„Já?" zeptal se Bill. „Kdo ví, že tu jsem?"
„Jejda, Bille, psali to ve všech novinách," podivoval se Sam.
„A jo. Vždyť's mi to říkal. Já čtu jen kreslenou přílohu vtipů."
Sylvie zavedla Billa k nejbližšímu telefonu a diskrétně poodstoupila.
„Haló, tady Bill."
„Jejda, Bille, kde jste."

„Prezident Grotsky? Jste to vy? Jsem v dole.“
„Ne, Bille. Tady je Snorri, ředitel. Pamatujete se? V které části dolu jste?“
Bill se rozhlédl kolem a snažil se upamatovat, co právě viděl. „Jsem před velkou místností se spoustou strojů.“
„To je řídící místnost. Hlavní výrobní podlaží. Dobře, takže máte asi pět minut, než vás přijdou zatknout vojáci. Nemůžete se dostat ven, ale možná, že se vám povede se tam někde schovat. Vemte s sebou Sida a Sama, dobře?“
„Schovat? Proč? Jsem veličina. Neschovávám se před lidmi.“
„Jejda, Bille, už žádná veličina nejste. Teď jste nepřátelský voják. Došlo tu k vojenskému převratu a nová vláda z vás chce udělat vězně. No, zrovna teď se mi snaží vyrazit dveře. Musím jít!“ a co-nevidět-bývalý ředitel Yakamoto zavěsil.
„Sylvie! Kde je tu zadní východ?“
Sylvie vyfoukla ze žvýkačky bublinu. „Nikde. Je tu jen jeden východ. Proč?“
„Vládu převzala armáda. Jdou sem pro mě, Sida a Sama. A myslím, že pro tebe taky. Musíme se schovat!“ Sylvie znova praskla bublinu. „Co myslíš tím my?“ zeptala se, bledá v tváři. „Já tu jen pracuju. Co je se Snorrim?“
„Když zavěsil, dobývali se mu zrovna do dveří.“
„Dobře, pokud se tam nedostali, pracuju pořád pro něj. Ale musím tě varovat, až se tu objeví ti noví hoši, tak pracuju pro ně. Nejlíp uděláme, když vsadíte na průzkumná podlaží. Nejsou ještě tak dobře zmapovaná.“
Bill popadl svou tělesnou stráž a cestou k výtahu jim vysvětlil situaci.
Dno dolu nebylo ani tak luxusní jako výrobní podlaží. Na stěnách ještě nebyl nástřik z umělé hmoty, klimatizace nebyla instalována, bylo tam málo světla a celé to místo vůbec vypadalo jako důl.
„Tudy,“ vybral Bill náhodně směr.
Za chvilku už se ztratil v temnotě.

KAPITOLA 15
„SAME?“
Žádná odpověď.
„Side?“
Zase žádná odpověď.
„Bille?“ řekl Bill.
„No?“
Dobře, pomyslel si Bill, přinejmenším já tu jsem.
Neměl nejmenší ponětí, kde to tu vlastně je, nebo jak dlouho tu je, nebo jak se odtud dostat, ale aspoň něco věděl. Taky věděl, že ho vojáci nenašli, a to něco znamenalo. Ale ne mnoho, protože vojáci by mu aspoň mohli dát něco k jídlu. Tady dole nic takového sám nenajde. Cestou už zapadl do spousty kaluží, takže voda nebyla žádný problém, ale začínal dostávat opravdový hlad. Byl už tak hladový, že začínal zvažovat, že se sám vzdá.
Vlastně už to ani tak nezvažoval, jako spíš na to pořád myslel. Podle toho, jak dlouhé měl vousy, mohl usoudit, že tady v temnotách bloudí už přinejmenším tři nebo čtyři dny. A poslední jídlo měl večer před tím. Nebylo tehdy moc dobré, ale s odstupem času se mu zdálo pořád lepší a lepší. Bill se skoro dobral bodu, kdy je i vojenská strava dobrá.
Klopýtal pomalu vpřed, ruce měl natažené před sebe, aby si příliš často nenarážel nos o zdi. Řach! Tady zrovna jedna byla. Jen tak pro formu se rozhlédl do stran. Už to bylo dlouho, co naposled něco viděl. Tohle místo bylo přiměřeně temné, jako dno dolu.
Doprava? Přesně jak očekával – nic. Doleva? Už asi slepne. Vyplul před ním světlý bod. Protřel si oči. Bod tam pořád byl. Ale počkat! Upamatovat se, že něco takového už viděl. Byla to věc, které se říkalo světlo!
Aniž na to myslel – což nebylo v Billově životě nic nového – potácel se směrem k záři.
Zpočátku klopýtal pomalu, ale důsledky jeho objevu se mu pomalu prodíraly do jeho zkamenělé mysli, a tak pomalu zrychloval. Když nebude sledovat to světlo a nedostane co nejdřív něco k jídlu, zemře. A kdyby byl mrtvý, neměl by z toho, že utekl vojákům, vůbec nic. V tom případě by stejně tak dobře mohl být vězen.
Být vězeň nemůže být přinejhorším o moc horší než být voják, ne? A přinejmenším je to o trochu lepší než pomalé umírání hlady v temnotách.
Potácel se, klopýtal a padal, ale pořád směrem vpřed, k úlomku světla. Bill začal nabírat rychlost. Nakonec bylo světlo tak jasné, že mohl rozeznat stěny chodby. Zrychlil na středně rychlé belhání.
Teď už viděl na podlahu. Aspoň tak, že se mohl vyhnout největším kamenům a dírám. Přidal a všechnu svou sílu dal do toho, aby dosáhl světla dřív, než zmizí, než ho nechá zhynout samotného v temnotách. Zoufalství ho vybudilo téměř k normální rychlosti chůze.
Světelná skvrna rostla, stal se z ní malý žlutý míč, lákal ho pořád dál, přinášel s sebou dráždivé halucinace vůní jídla: káva, pivo, fazole a slanina. Jak se přibližoval, byl si skoro jistý, že má nějakou tu psychickou příhodu, jak o tom mluvili v nemocnici. Bezpochyby jí způsobil stres, hlad a dezorientace. Buď tohle, anebo se úplně pomátl.
Ano, to musí být ono. Jak jinak by se dal vysvětlit táborák v dole? Možná by to Billovi moh! říct ten malý podmračený stařec utábořený u ohně. Nebo když ne, mohl by možná jeho kanárek pár věcí vědět.
Jak se Bill přibližoval, udivovala ho dokonalost halucinace. Oheň skutečně hřál, slanina prskala na pánvi a stařec smrděl tak, jako že slovo koupel neumí možná ani vyslovit.
Jen proto, že ten muž byl pouhá halucinace, nebyl to ještě důvod být nezdvořilý. „Promiňte, pane Halucinace,“ začal Bill, „mé jméno je Bill.“
„Ech?“ Staroch vzhlédl zpod široké krempy svého klobouku, zavěsil si palec za opasek svého overalu a zeptal se: „Co pro tebe můžu udělat, synku?“
„Vím, že jste jen výplod mé vyhladovělé představivosti, pane, ale nezbylo by vám tam trochu toho imaginárního jídla?

Byl bych vám velice vděčný.“
„Nejsem žádná halucinace, synku. Jsem prospektor. Copak‘sto nepoznal? Kanár, plnovous, overal, slanina s fazolemi, táborák? Heh heh heh,“ hehehtal se. „Tohle vždycky byly jasné znaky všech prospektorů v historii a to sem taky já, kopáč. Gabby Gormless, prospektor. Někde tu mam i unijní průkaz.“ Halucinace si marně prohledávala kapsy. „Ale přičapni si k ohni. Tady máš talíř a lžíci.“
Bill si ještě nikdy nepřičapával a v jeho oslabeném stavu to nebylo jednoduché dokázat, ale starosti mu to nedělalo. Koneckonců, i kdyby spadl tváří přímo do ohně, jen by se praštil do hlavy o kámen, protože to všechno byla jen halucinace. A v minulosti už schytal tolik ran do hlavy, že to pro něj bude důvěrně známá zkušenost.
Talíř ale vypadal velice opravdově a fazole na pánvi dělaly dokonce dojem, že by si o ně mohl spálit rty. Za celý život se nesetkal s halucinační zkušeností, která by byla tak obdivuhodně realistická. Ale mezi všemi možnými dovednostmi, které Bill získal v armádě, byla i schopnost naprosto ignorovat rozdíl mezi fantazií a realitou, která ve vojsku vlastně ani neexistovala, a tak si toho prostě jen užíval a nepřemýšlel o všech možných důsledcích.
Hlavní důsledek samozřejmě byl, že umíral. Vzhledem k tomu, kolik úsilí věnoval Bill tomu nezemřít, kdyby se nechal o tomhle přemýšlet, musel by to považovat za hrozně nespravedlivé. A radši se nezmiňovat o tom, jak to bylo depresivní. Takže na to nemyslel.
Prostě se jen usadil a užíval si halucinace. Bylo nádherné, jak ty iluzorní fazole dobře chutnaly a slanina se zdála být přesně na hranici mezi měkkostí a křupavostí a káva, káva vypadala úplně jako pravá káva, bez mletých žaludů nebo vedlejších ropných produktů nebo jiných recyklačních náhražek. A to pivo – jako skutečné pivní pivo. To byla část, která Billa přesvědčila, že to musí být halucinace. Ačkoli měl po druhé porci zjevný pocit nasycení a když skončil, zdálo se mu, že má víc energie, věděl, že to všechno je jen iluze.
Stejně jako obrovské krknutí, které následovalo.
„Musels být skutečně vyhladovělý, mladíče.“
Bill si srkal zuby a zvažoval. Právě snědl celé imaginární jídlo a teď chce jeho stejně imaginární hostitel začít konverzaci. Je to jasné – všechno ukazuje na to, že se úplně zcvoknul.
Ale jestli je šílený, tak se přece říká…
„Jo, dost hladový. Jste moje halucinace, že jo?“
„Sakra, synku, jako halucinace se teda necítím, ale předpokládám, že bych se tak necítil, i kdybych byl halucinace. Zajímavá epistomologická otázka, co? Jako ta, jestli jsem člověk, který se probudil ze snu, že je motýlem, nebo motýl, kterému se zdá o tom, že je člověk.“
„To neznám,“ řekl Bill. „Jak to dopadne?“
„Na tom nesejde. Stará zenová metafora. Ale co ty? Co tě přivádí sem dolů? Jak dlouho se tu motáš bez jídla a světla?“
„Jejda, já nevím.“
Iluzorní prospektor se na Billa pronikavě podíval. „Dyž na to tak myslim, znával sem chlápka, co říkal „jejda“ pořád. Ale byl mnohem menší, než seš ty. Ale na tom nesejde. Jak to příde, že nevíš, jak dlouho tu seš? Todle se mi zdá jako druh věcí, který by měl člověk vědět.“
Bill se cítil trochu hloupě, když se měl bavit s někým, kdo vlastně ani neexistuje, ale nic lepšího na práci stejně neměl.
„Tady dole jsem od převratu. Utekl jsem spolu se svýma dvěma přáteli Sidem a Samem, aby nás nezatkli, a ztratil jsem je – teda, nejdřív vojáky, ale pak i Sida a Sama. Od té doby je hledám a snažím se vyhnout pátracím skupinám.“
„Už jsi viděl nějaké pátrací skupiny?“
„Ne, vlastně ne, ale někde v dálce jsem slyšel nějaké lidi, kteří mě mohli hledat.“
„Aha. Tak proč jsi přišel k mému ohni?“
„Vy nejste skutečný,“ vysvětlil Bill.
„Sakra, myslím, že to dává smysl.“ Imaginární prospektor se uchechtl. „Tak tni řekni o tom zatracenym převratu. Kdy se to stalo a kdo převzal vládu? Jsem tady dole v tunelu už měsíc a úplně bez kontaktů. Přišel Snorri Yakamoto o práci?“
„Poslední, co jsem slyšel, bylo, jak se mu snaží vyrazit dveře u kanceláře. Ale převrat byl proti prezidentu Grotskemu.“
„Generálové dostali Miliarda!“ Gabby vypadal opravdu šokované. „Museli to bejt generálové. Ale jesli šli i po tobě, musíš bejt Millardův kámoš, co?“
„Svým způsobem. Dali jsme spolu pár piv.“
„Sakra, to mí úplně stačí. Udělám, co budu moct, abych ti ňák pomoh! Jen mi řekni, co chceš.“
To jsou věci, myslel si Bill. Nic se nemohlo stát, když to tomuhle chlapíkovi řekne. Co by mohl Billovi udělat, když není skutečný? Možná ho dostat z tohohle dolu. Jistě, proč se nezeptat?
„Hmmmm.“ Imaginární prospektor si mnul svůj imaginární, ale přesto špinavý plnovous. „OK.“
Bill si byl docela jistý, že když nic jiného, tak ten spánek byl skutečný.
Ale když se probudil, Gabby Gormless a jeho kanárek tu pořád byli i s popelem z ohně.
„Vy jste ale pořádně odolná představa,“ řekl mu Bill.
„Sakra, to si teda myslim. Chceš trochu studenýho kafe, než ho vyleju?“
Bill si vzal hrníček. Na halucinaci to bylo obdivuhodně silné. Kdyby bylo skutečné, vytrhlo by ho to z jakékoli halucinace. Protože ale pořád viděl i Gabbyho i jeho kanára, muselo i to kafe být imaginární.
Vydali se dolů tunelem a cestu jim osvětlovala lampa, kterou měl mezek zavěšenou na krku. Byla to elektrická lampa, ale byla vyrobená tak, aby vypadala jako starodávná petrolejka, i s tím blikajícím a nestálým plamenem. Gabby krátil čas vyprávěním neuvěřitelně nudných a opakovaných historek o svých dobrodružstvích a výzkumech. Bill zjistil, že by sám – nebo jeho podvědomí, což bylo v jeho případě skoro to samé – mohl takové historky vymýšlet, takže o nic nepřijde, když je bude ignorovat.
Tady dole na dně dolu nebyl žádný způsob, jak měřit čas jinak než pomocí hodinek. Bill si ani nebyl jistý, jestli v

halucinaci běží čas stejně rychle jako v realitě, ale zastavili se na další iluzorní jídlo. Na Billa mohutně zapůsobilo, jak dobře hoří imaginární polena (tady dole nebyl žádný zdroj dřeva, takže Gabby si musel palivo vozit s sebou) a všiml si, že se po každém jídle cítí jakoby silnější, ačkoli to bylo jasně nemožné. Káva na něj působila stejně – a to bylo ještě nemožnější, vzhledem k tomu, z čeho vlastně byla. A naučil se vyhýbat imaginárnímu mezčímu trusu, když si sedal.
Konec konců to bylo mnohem příjemnější, než se kodrcat ve tmě a čekat na smrt. Samozřejmě byl Bill stále ještě přesvědčen, že zrovna tohle dělá, ale dělat to tímhle způsobem bylo bezpochyby lepší. Billovi se ta představa líbila tak moc, že byl šokován a zůstal stát jako přimrazen, když najednou zjistil, že kráčí sám a v tichu. Když mu došlo, co to znamená, zalapal po dechu – teď už je pravděpodobně velice blízko smrti a bude odsud už muset jít sám. Vzlykl a uronil pár slz za své zmrhané mládí, za ztracený domov na Phigerinadonu IV, za své společníky Sama a Sida, které už nikdy neuvidí, a i za ztracenou společnost své představy.
Plakal hořce, až nakonec zaslechl hlas.
„Pssst.“
Bill se rozhlédl.
„Pssst.“
Před ním nebylo nic, jen další z křižovatek tunelů.
„Pssst.“
Bill se ohlédl.
Gabby! Tak nakonec přece jen nezmizel! Bill se k němu rozběhl a byl fantastickým prospektorem tak nadšen, že ho objal.
„Ksakru, Bille,“ šeptal Gabby, „se trochu kontroluj. A drž tlamu zavřenou. Za tim dalším rohem můžou bejt stráže. Počkej tady s mym mezkem, dokud to nezkontroluju.“
Stávala se z toho neobvykle složitá představa. Bill se pokusil protestovat, že nic z toho není nezbytně nutné, ale Gabby na něj znovu zasyčel, aby mlčel, a vydal se za roh na kontrolu. Bill se opřel o netečného, i když neexistujícího mezka. Bylo to pohodlné, protože mu to připomínalo jeho robomulu z farmy, jen téhle chyběl teplý, důvěrně známý zápach kovu a mazadla. Na místo toho smrdělo tohle zvíře jako stará špinavá mula.
Gabby se vrátil po době, která mohla, ale nemusela být dlouhá.
„Sákriš, mladíčku, měl sem pořádnou kliku. Jeden můj starej kámoš dělá v téhle partě kontrolora ryzosti a ten mi dá spojení na odboj. Pomůžou ti dostat se odsud. Bereš?“
„Všema čtyřma, pane. Takže teď se asi chystáte zmizet?“
„Ne přesně, synu. Nejdřív se musíš seznámit se svým kontaktem. Běž na křižovatku, zahni doleva, potom doprava, běž přesně sto kroků a tam počkej. Až ti někdo řekne: „Slepá liška spí na půlnočním rozcestí.“, odpovíš: „Ale ví půlnoční rozcestí, že tam slepá liška spí?“ To je tvoje rozpoznávací heslo. Pamatuješ si to?“
„Jistě,“ řekl Bill pohotově. Vyvodil si, že s čímkoli ho seznámí tahle představa, bude taky jen iluze. Jaký význam by přesnost hesla mohla mít pro halucinaci?
„Bezva. Hodně štěstí, Bille. Já i muj mezek teď dem zas pátrat po velkym mateřskym ložisku neutronů. Víš, mezci maj na neutrony nos. Jako prasata na lanýže. Snad se ještě někdy uvidíme!“
A Gabby i se svým naloženým zvířetem pomalu odkráčeli do tunelu, zanechávajíce Billa znovu ve tmě.
Otočil se tak, aby byl tváří ve směru tunelu, zdvihl ruce před sebe, aby věděl, když se dostane ke stěně, a vydal se na cestu za svou spojkou. Stěnu našel bez problémů. Pravou rukou ji sledoval, a tak našel jednoduše i správnou odbočku. Dostal se na svou pozici a čekal.
Po chvíli se na vzdáleném konci chodby vynořilo poskakující světlo. Pro případ, že by to nebyla jeho spojka, snažil se Bill vypadat nenucené. Naneštěstí byla jeho nabídka nenucených činností velice omezená, a když se světlo dostalo dost blízko, aby bylo vidět, co Bill dělá, zrovna si potřetí hvízdal stejnou melodii a leštil si nehty košilí.
„Slepá liška spí na půlnočním rozcestí,“ řekl hlas za světlem. Protože měl světlo v očích, neviděl Bill, kdo to mluví.
„Něco, nebo něco jiného něco dělá,“ řekl Bill slabě a přál si, aby byl věnoval trochu víc snahy na zapamatování.
„Tak to není. Ani podobně.“
„Ne? A co: „Rozcestí zlehka dříme v půlnočním slunci?“
„To není ani náhodou. Seš špión?“
„Nejsem Bill.“
Hlas vzdychl. „Gabby říkal, že se tak jmenuješ. Aspoň trochu ses mohl snažit si zapamatovat heslo.“
„Když je tma, tak se mi pamatuje špatně,“ chabě se vymlouval Bill.
„Tohle není zrovna nejlepší omluva. Podívej se, já jsem z Podzemí. Máš aspoň pojem, co to je?“
„Jsme v podzemí. Je to důl:“
„Pojď, Bille. Gabby mě poslal.“
„To je od něj hezké.“
„Zavři pusu. Pojď za mnou.“ Světlo se otočilo a začalo se znovu pohybovat.
A tak byl Bill zachráněn.

KAPITOLA 16
PROPAŠOVAT BILLA DO UBYTOVEN dělníků bylo překvapivě jednoduché. Koneckonců ale nikdo nepředpokládal, že by se do dolu mohl vetřít někdo z hlubin země. Pátrání po Billovi, které nikdy nebylo zrovna horké, už dávno utichlo. Vojáci už dávno odešli. Nechali po sobě rozkazy, aby ho popadli, když se objeví, skřípli ho a strčili na práci v dole. Takže když se trochu pomohlo několika náhodám, mohl se Bill bezstarostně toulat po ubytovnách, vyměnit svůj neuvěřitelně špinavý skafandr za čistý, s číslem vyznačeným na zádech a pak se zamíchat do davu.

Bývaly doby, než přišel do tohohle dolu, kdy by byli Billa poznali, kdy by ho lidé obklopili, žádali ho o autogramy a pozdravy a magický dotek slavné veličiny. Ale teď, se stylovým vzrostlým strništěm po celé tváři, ho nepoznal nikdo. Nikdo, kromě dvou jeho společníků na ubytovně.
Podzemní odboj se tady v neutronovém dole zorganizoval pěkně rychle. Horníci byli ostatně vždycky dobře organizováni, stejně jako jim dobře šlo umírání vyčerpáním a v závalech. Se všemi těmi novými politickými vězni, kteří se tu krátce po převratu objevili, nebylo těžké najít vůdčí postavy. Okamžitě rozpoznali důležitost toho, že tu mají skutečného živého nepřátelského kavaleristu, a vymysleli spoustu způsobů, jak by mohl být užitečný jejich věci. Takže aby ho chránili, tak trochu omezovali jeho přání.
Samozřejmě čistě jen pro jeho dobro.
Odboj dohlížel na to, aby nemluvil s nikým, koho před tím neprověřili, a tak se stalo, že nikdo, kdo nebyl součástí uzavřeného okruhu lidí, se na něj nemohl ani podívat.
Přesto tu byli ti dva chlapíci, kterých si Bill všiml a kteří ho pořád pozorovali přes celou ubytovnu. Jeden z nich na Billa ukázal a druhý chvíli mluvil. První se pak vydal směrem k Billovi, ale vůdce odboje, který měl Billa na starosti, velitel Luther Anastasius Lambert Hendricks Bavan Drosophila Melanogaster Farkleheimer je odřízl ještě dřív, než se dostali do konverzační vzdálenosti, a rozkázal jim odejít z pokoje. Varoval Billa, že musejí být opatrní kvůli atentátníkům.
(Velitel Luther Anastasius Lambert Hendricks Bavan Drosophila Melanogaster Farkleheimer bylo krycí jméno, vybrané pro to, aby zakrylo jeho pravou identitu, a také, aby nadělalo co nejvíc problémů úředníkům junty. Věděl, že všechny počítače jsou naprogramovány tak, že přijímají maximálně tři jména o celkovém rozsahu do třiceti písmen. Doufal, že uvedením svého nového jména způsobí zkrat celého systému. Jeho přítel mu ale říkal Ede, což bylo jeho pravé jméno.)
Bill nevěnoval mnoho pozornosti každodenním událostem, protože byl plně zaměstnán tím, jak se snažil dozvědět co nejvíc o dolování neutronů. Bylo důležité, aby na své další směně vypadal, jako že ví, co dělá, a nepřitahoval moc pozornosti. Velitel Luther Atd. taky nechtěl, aby Bill vypadal moc zkušeně, protože to by mohlo přitáhnout ještě víc pozornosti. Bill řekl veliteli, že se nemusí bát, protože byl vždycky pomalý a opatrný žák, který ale přesto zvládl všechna úskalí pyrotechniky. To znamenalo cpát pojistky dovnitř a ven.
Strážce, který měl službu na místě, kam chodil dolovat Bill, byl asi taky pomalý žák. Věřil všemu, co se mu řeklo, ať to znělo sebestupidněji, a horlivě kýval hlavou, když ho ujišťovali, že už tu Bill pracoval. Když pak Bill několik minut tiše stál před strojem, který mu byl přidělen a škrábal se na hlavě, vzal to strážce se stejným klidem.
Což bylo dobré. Bill stál a zíral na kontrolky, čekal, že si na něco vzpomene, na cokoli z toho, jak tahle věc funguje.
Byla tu dvě velká tlačítka a páka. Nic nebylo jasně označeno. Jedno tlačítko bylo červené a jedno zelené a vedle páky byl velký šíp se dvěma špicemi. Jedna špice ukazovala k Billovi a jedna od něj.
Bill je studoval. Jemně zatlačil páku ze střední polohy co nejdál od sebe. Zapadla na konec, ale nic jiného se nestalo. Zatáhl za ni až k sobě. Zase zapadla, ale to bylo všechno.
Takže takhle to tedy není.
Bill začal skutečně obdivovat všechnu tu technickou zručnost, která je součástí dolování. Bylo to úplně stejně těžké jako technik umělých hnojiv, což by byla Billova specializace, kdyby se mu podařilo uskutečnit svou kariéru v zemědělství.
Bill tvrdě přemýšlel a pak vrátil páku do střední polohy. Z nějakého důvodu ji tam tak museli nechat.
Znovu tvrdě zapřemýšlel. Ponořil se hluboko do své paměti, znovu se vrátil zpět k té epochální bitvě, ve které zachránil Christine Keeler tím, že pečlivě vedl svou zbraň pryč od zeleného světla a zamířil ji na červené. „Červená je to, co chceme zasáhnout," myslel si tehdy.
Zmáčkl červené tlačítko.
Nic se nestalo.
Už vyzkoušel skoro všechno. Začal si z toho skoro zoufat a strážce ho navíc podezřívavě pozoroval. V zoufalství zatlačil páku dopředu a zmáčkl zelený knoflík.
Stroj ožil, zařval a vrhl se vpřed. Udeřil do stěny před sebou stovkou kladívek, aby uvolnil neutronovou rudu. Velké ruce robota odhrnovaly rudu do stran a dozadu, kde za sebou nechával dost velkou hromadu pro četu sběračů, kteří to všechno museli smést a nasypat na přepravní pásy vedoucí do výrobních hal. Třetí skupina měla potom přijít s vakuovými vysavači, aby posbírali všechny zatoulané neutrony, které byly pečlivě spočítány a označeny, aby je tak chránili před případnou krádeží.
Bill se rozběhl za strojem, který už se protloukl o pěkný kus od něj, a popadl obě držadla. Tahal za ně a strkal je dopředu a tím mohl udržovat značku na videoobrazovce namířenou přesně na malý animovaný neutron, který se před ním snažil uniknout.
Nebylo to tak jednoduché jako používání joysticku u STŘELCE ZE ZADOVKY, ale bylo to přiměřené Billově mozkové kapacitě. Vlastně se to hodně podobalo řízení robomuly.
Protože si nevšímal vyrušování (zejména těmi dvěma chlapíky z ubytovny, kteří se neustále snažili upoutat Billovu pozornost, nebo spíš podle velitele spáchat na něj atentát) velitelem Atd. a jeho mužů, ztratil se Bill úplně ve své práci, jak se do ní zabral.
Přes rozruch, který se odehrával za ním („Ne, skutečně, chceme s ním jen mluvit. Musíme s ním mluvit. Jistě, že je to důležité, ale nemůžeme vám říct, o co jde."), se do toho Bill rychle dostal. Nebo aspoň natolik, že, jak myslel, nebude přitahovat žádnou pozornost po tu krátkou – doufejme – dobu, co tu bude.
Koneckonců se ho velitel Atd. a jeho muži chystali propašovat z dolu ven, aby tam mohl znovu shromáždit příznivce svého starého kámoše, prezidenta Miliarda Grotskeho.
Generálové oznámili, že prezident rezignoval kvůli svému zdraví, ale to byla tak očividná lež, že jí stěží kdo uvěřil.
Všechno, co by to potřebovalo, byla podle vůdce Odporu jedna Billova plamenná řeč, nejlépe z vršku tanku, a celý

převrat by tváří v tvář široké podpoře demokracie skončil. Pak by se z Billa znovu stal hrdina a veličina a možná by dostal i výnosné místo ve vládě. Doufal, že by se z něj stal předseda Rady pro kontrolu alkoholu, protože měl dojem, že by to nějak souviselo s testováním kvality.
Život tu byl docela dobrý. Postele byly nepohodlné, vzduch vydýchaný, jídlo mizerné, jediná žena pracovala o sedmnáct poschodí výš a stejně neměla Billa ráda, nebylo tu nic k pití, nemohl dělat nic bez povolení strážných, nebylo tu žádné volno a nic, co by se dalo dělat, kdyby nějaké bylo, a nikdo se ho tu nepokoušel zabít. Ano, život byl docela dobrý. V tom smyslu, že byl aspoň na chvíli mimo dosah armády.
Pravda byla taková, že se Bill vážně zabýval myšlenkou, že by se pokusil o kariéru jako neutronový horník. Přestože to byli prakticky otroci, měli neutronoví horníci dokonale propracovanou bezpečnost při práci – ve srovnání s císařskými vojáky, plus delší očekávanou délku života. Pracovní podmínky tady nebyly rozhodně o nic horší než na Nebeském klidu.
Takže se tu Bill usadil s nezvyklým fatalismem. Těžce pracoval na zacházení se svým strojem, dokud neodhalil všechny jeho jemnosti a záludnosti. (Když zatlačil páku dopředu, jel i stroj dopředu, když ji zatlačil dozadu, začal couvat. Někomu to možná připadá jednoduché, ale nekřič hop, dokud sis ani nezkusil skočit.) Své denní předepsané množství dosahoval snadno. Ačkoli Podzemí vydalo rozkaz, aby všichni pracovali co nejpomaleji mohou, jako protest proti převratu, rozhodl velitel Atd., že by Bill měl pracovat normální rychlostí, aby nepřitahoval pozornost.
Práce byla skoro tak zajímavá jako téměř všechny činnosti v armádě, ale už po pár dnech, které Bill strávil jako horník, pevně doufal, že se ti dva atentátníci k němu dostanou. Velitel Atd. a kruh jeho blízkých totiž všechen čas věnovali plkání a pření se o ideologii a Bill nerozuměl ani dokonalosti jejich plánů, ani složitostem jejich ideologie. K vlastnímu zabavení měl jen práci a možný rozhovor s těmi atentátníky, nebo jejich odstranění (a Bill nikdy nepochyboval, že by si trénovaný kavalerista neporadil se dvěma eyerackými zabijáky) by bylo vítanou změnou.
Jedno odpoledne, kdy Bill vedl svůj lamač neutronů do dalších úseků skály, přikradl se k němu znenadání velitel Atd… Bill to pečlivě pozoroval, protože nikdy před tím neviděl někoho se přikrádat.
„Předstírej, že tu nejsem," zamumlal vůdce Odporu.
„OK," řekl Bill a otočil se zpět ke svému stroji.
„Ee…ami…mu…ady," zaslechl Bill přes bušení kladiv. Přesně podle jeho instrukcí si toho nevšímal. Zaslechl ještě spoustu podobných zvuků a taky je ignoroval.
Někdo mu zaťukal na rameno. Byl to zase velitel.
„Pochopils?"
„Pochopil co?" zeptal se Bill. „Předstíral jsem, že tu nejste."
„Správně." Velitel tiše počítal do deseti. „Teď předstírej, že tu jsem."
„To je těžší," řekl Bill. „Protože tu opravdu jste, abych mohl předstírat, že tu jste, musím nejdřív přesvědčit sám sebe, že tu nejste, což není to samé, jako předstírat–"
„Dost!" Velitel zdvihl ruku a musel se dvakrát pokusit ji dát zas dolů, než se mu podařilo uvolnit sevřenou pěst a položit ji Billovi na rameno. „Jsem tu. Nepředstírej, že tu nejsem, nepředstírej, že tu jsem. Prostě jsem tu. OK?"
„No, jasně. To je jednoduché. Proč jste to neřekl hned na začátku?"
Tentokrát počítal velitel potichu do dvaceti. „Máme plán, jak tě odsud dostat."
Billa to rozrušilo, ale téměř okamžitě se začal strachovat. Venku to bylo dobré, jistě, znamenalo to superburgery a pivo a možná i ženské, ale taky to znamenalo bomby padající na všechna možná podivná místa, kde se zrovna mohl nacházet i Bill. Na druhou stranu měl velitel Atd. na tváři onen výraz nezměnitelnosti rozhodnutí, který Bill vídal na tvářích důstojníků. Výraz, který znamenal, že Bill stejně nemá na vybranou. Takže se jen zeptal: „Jaký je to plán?"
„Ve výrobním poschodí je jedna nehlídaná chodba, hned za místností s neutronovým mlýnem. Můžeš se se svým strojem odsud probourat rovnou do té chodby, pak tamtudy půjdeš asi tak míli a prokopeš se rovnou do výrobní místnosti. Tam si vlezeš pod strojovnu a proplazíš se až ke konci toho mlýnu, kde se neutrony plní do přepravek. Až do teď to chápeš?"
„Jistě," řekl Bill. „Viděl jsem to. Pod stroji je dost místa, aby se tam daly vymetat ztracené neutrony. Bude to těsné, ale půjde to."
„Zítra budeme mít u plniče dva naše lidi. Vlezeš si prostě do jednoho kontejneru a s dalším nákladem se dostaneš ven. Domů svobodný!" Velitel se usmál nad vlastní důvtipností.
Bill přikývl. „Docela dobré. Viděl jste nějakou tu přepravku?"
„Ne, na vlastní oči ne. Ale řekli mi, že jsou konstruovány tak, že se do každé vejde kvanta neutronů."
„Kvanta?"
„Biliony a biliony. Takže by tam mělo být dost místa pro jednoho člověka, ne?"
Bill poodstoupil a rukama naznačil rozměry jedné přepravky – asi dvě stopy široké. „Nemyslím si."
Velitel Atd. se zamračil. Roztáhl ruce do rozměrů krabice tak velké, aby se do ní Bill vešel, kdyby se pořádně zkroutil.
„Ne takhle velké?"
Bill zavrtěl hlavou.
„Zatraceně," řekl velitel. „Dobře. Žádný problém. Prostě musíme vymyslet nový plán. Možná větší přepravky." Celou cestu z tunelu si pro sebe něco mumlal.
Ale další plán velitele Atd., byť mohl být sebedokonalejší, prostě nebyl.
Příští ráno při nástupu prošel podél nastoupených dělníků předák s notýskem. Třikrát se zastavil a ukázal. Pokaždé řekl: „Ty." Když dokončil svůj výběr, řekl Billovi a dvěma předpokládaným atentátníkům: „Pojďte se mnou."
Tři muži předstoupili, dva netrpělivě, Bill spíš opatrně. Koneckonců už několikrát dobrovolníkem byl.
„Tihle tři muži," řekl předák shromážděným pracovníkům, „jsou jediní tři muži v celém dole, kteří překročili své denní

předepsané množství. Jako uznání dostávají dnes ráno volno, oběd s vedením dolu a trest se jim zkracuje o šest hodin.“
Velitel Atd. se snažil proklouznout k Billovi, aby mu předal nějakou bezpochyby životně důležitou zprávu, ale kolem tří privilegovaných mužů se seřadila jednotka stráží a odpochodovala s nimi k výtahu.
Jeden z atentátníků zašeptal koutkem úst: „Bille!“
Strážce ho šťouchnul zbraní do žeber. „Mlčet!“
Jízda výtahem vzhůru probíhala v tichosti, ale Bill viděl, jak se atentátníci snaží výrazem tváře říct něco jemu, nebo sobě mezi sebou, ale neměl ani tušení co.
Pochodovali bludištěm chodeb tiše, až na dozvuky nárazů bot stráží, které měly zabudovaná speciální hlučící zařízení, aby to znělo jako holínky na dláždění i v chodbě s kobercem. Po páté zatáčce přestal Bill dávat pozor a skoro prošel zavřenými dveřmi, když se celá skupina zastavila. Strčil ruku pod velkou 8 zrovna v pravou chvíli, aby se neuhodil do čela.
Předák otevřel dveře a stráže zavedly tři muže dovnitř. „Umyjte se a vemte si čisté skafandry. Pak jděte za robotem. Nepokoušejte se utéct. Budeme nablízku a stejně tu není žádná cesta ven. Uvidíme se po obědě.“
Četa odpochodovala a jen dva muži zůstali hlídat u dveří.
„Zdravím vás, dámy, nebo pánové, nebo jakéhokoli pohlaví jste,“ řekl robot. „Kdybyste si vy dva vzali pokoj nalevo a desátník krátkého kopí Bill ten napravo, budete mít šest minut a třicet sedm sekund před odchodem na oběd.“ Malý stroj zatáhl nohy a objevily se odpočítávací hodiny.
„Nemáme čas, Bille, ale musíme si promluvit,“ řekl jeden atentátník naléhavě.
Převlékli se a znovu se shromáždili v obývacím pokoji téměř půl minuty před koncem limitu. Bill vyšel a s mírným zmatením obdivoval elegantní znak nakreslený na rukávu svého skafandru. Oba atentátníci se k němu rovnou vrhli a on jednoho sejmul dřív, než ten druhý stačil říct: „Bille, to jsme my. Copak nás nepoznáváš?“
Bill neroztáhl svou pěst a ani nepovolil sevření na mužově krku. „Jasně, že vás poznávám. Vy dva jste se pokoušeli na mě spáchat atentát.“
Muž řekl něco hlubokým hlasem v přerývaném jazyce, kterému Bill nerozuměl. Ukázal si rukou na krk. Bill trochu uvolnil své sevření. „Ne, žádný atentát na tebe. Chtěli jsem se k tobě přidat. Bille, nevíš, kdo jsme?“
Bill se pozorně podíval na muže, kterého držel a pak na toho, který se pomalu sbíral z podlahy. Nevypadali jako nikdo, koho znal, a ani navzájem si nebyli podobní. „Ne,“ řekl, „neznám vás.“
„Já jsem Sid,“ řekl ten napravo.
„A já Sam,“ řekl ten nalevo.
„Donutili nás oholit si kníry.“
Bill se díval střídavě z jednoho na druhého. „Ne, to nemůže být pravda. Vůbec si nejste podobní.“ Zvedli prsty a přikryli si rty. Bill začal vidět podobnost. „Ale stejně nemůžete být oni. Vím to, protože Sid je ten nalevo a Sam ten napravo.“
Sid a Sam se na sebe podívali a opatrně se před Billem vyměnili. „Je to tak lepší?“ zeptal se Sam.
„Zatraceně, jste to vy!“ řekl Bill. „Mí drahý parťáci!“

KAPITOLA 17
BILL A JEHO DVA DŮVĚRNÍCI pochodovali svižně za robotem – následováni dvěma strážnými s prsty na spouštích jejich zbraní – složitými chodbami k výtahu a do oblasti, kterou už Bill poznal.
Vlastně to nebyla sama oblast, kterou Bill poznal, protože v dole jsou všechny oblasti stejné, ale poznal osobu, která v ní seděla. Dokonce i malé holografické postavičky muže a ženy, svíjející se na desce jejího stolu, se Billovi zdály jako dotek domova po pustině dolu.
„Nazdar, Sylvie!“ řekl radostně.
„Zas ty,“ zaznamenala ho. „Takže nejsi mrtvý.“ Vzhlédla na něj, aby se ujistila. „Snorri vás čeká za osm sekund. Jděte dovnitř.“ Ukázala do rohu, kde se otvíraly dveře.
„Jsem rád, že tě zas vidím,“ zašveholil Bill.
Sylvie si odfrkla a ignorovala ho. Sam a Sid ho odtáhli do pokoje s lavicí.
„Snorri?“ řekl Sam podezřívavě.
„Jistě,“ sykl Sid. „Snadno mění názory. Nebo je to možná zrádce.“
„Je to důstojník,“ řekl Bill. „A důstojníci jsou nepřátelé. Copak to chlapci nevíte?“
„JEJDA, BILLE, MYSLÍM, ŽE TO OD TEBE NENÍ SPRAVEDLIVÉ!“ Obrovitý obraz Snorriho Yakamoty se na obrazovce ve stěně naklonil dopředu, aby ubral na hlasitosti. „Možná v armádě, ale tady máme přeci demokracii. Nebo jsme aspoň donedávna měli, což je podobné.“
„Zrádče!“ zakřičel Sam.
„Kolaborante!“ ušklíbal se Sid.
„Kde je náš oběd?“ ptal se Bill. „Měli jsme tu dostat oběd.“
„Bill má pravdu,“ řekl ředitel. „Měli byste, chlapci, skutečně dostat něco výživného k jídlu. Budete potřebovat sílu pro svůj útěk.“
Ve zdi se objevila malá dvířka a z nich vyjely tři tácy horkých burgerů. Bill je popadl a začal je hltat a žužlat a až po nějaké době odhalil, že jíst znamená taky žvýkat. Na Samovi a Sidovi nechal, aby pochopili, co Snorri myslel tím, co řekl.
Ve chvíli, kdy se na chvíli zastavil, aby se nadechl, vypadalo to, že všechno je v nejlepším pořádku. „Nepředpokládám, že byste tu měli nějaké pivo?“

„Ne, Bille," řekl Snorriho obraz. „Tak, a teď nezapomeňte, že opravdu nejsem žádný zrádce. Vážně ne! Prostě jsem si jen uvědomil, že prezidentu Grotskemu budu moci pomoct nejlépe, když zůstanu u své práce. A teď jste tu vy! Jejda, jde to nejlépe, jak může, co?"
„Vypadá to tak," zamumlal Sam mrzutý souhlas.
„Takže chlapci, můžete se vydat na cestu za pár minut. Mám tajný zadní východ do garáží. Vaše auto tam pořád ještě stojí a na předním skle má ještě pořád propustku. Klidně dojezte. Mezitím, Bille, protože jsi už svoje jídlo zfutroval, mohl bys jen nakouknout za dveře, na malý soukromý rozhovor?"
Otevřely se další dveře a vytvořily díru v obrazovce na stěně. Za nimi byla tma, ale Bill měl silný pocit, že pokud tam nevstoupí, nic dalšího se nestane – žádný útěk, žádné další burgery, nic. Vstoupil. Dveře se za ním zavřely. Byl ponechán v temnotě, jako na dně dolu.
„Jejda, Bille, dlouho jsme se neviděli, huh?"
Světlo se pomalu rozjasňovalo a odhalovalo maličkou kancelář vytesanou ve stěně. Kdyby měla normální rozměry, byla by to dobrá kancelář pro obvyklého lidského tvora, ale tohle mělo rozměry pro někoho, kdo byl vysoký sedm palců, a nebylo pochyb, že za stolem sedí někdo zrovna takový. Od kamery před stolem vedlo spojení k dodatkovému počítači na vytváření obrazů, který byl označen PROGRAM KONVERZE CHINGERA V ČLOVĚKA.
„Bgr!" krknul Bill. „Co ty tu děláš?"
„Jejda, Bille, víš jak je těžké zbavit se dobrého Chingera. Nechceš se na chvíli posadit a trochu si zavzpomínat na ty skvělé časy, co jsme spolu strávili na výcviku v táboře Leon Trotsky, kde jsem byl v přestrojení za patolízalského Eager Beagra?"
„Ne," nenápadně odmítl Bill.
„Dobře," řekl s ulehčením Bgr. „Abych ti řekl pravdu, vojsko jsem opravdu nesnášel. Všechna ta lidská havěť kolem, po celou tu dobu. Ale myslel jsem si, že aspoň ty bys mohl předpokládat, že my, Chingerové, musíme být tady v tom nějak zapojeni. Byl jsem poslán na Eyerack, abych se pokusil rozvrátit zbrojení a posílit tady mírové hnutí.
Ale jejda, nepokračuje to zrovna tak, jak jsem očekával. My Chingeři se ještě máme o válce tolik co učit. Zabíjet svůj vlastní druh – to by mě nikdy ani nenapadlo."
„To poslední jídlo, cos mi dal–" začal Bill.
„O to se teď nestarej," řekl Bgr. „Byl jsi pro nás v CIA, Chinger Intelligence Agency, skutečným zklamáním. Myslím, že si nemůžeme dovolit dát ti nějaké nové nohy, pokud z tebe nebudeme mít nějaký skutečný užitek. Kromě toho, ta, co máš teď, vypadá, že je docela dobrá."
Bgr chvilku přežvykoval, pak se opřel dozadu a zahleděl se na Billa sžíravým pohledem. „Copak's nepochopil, že celý náš projekt tady je v tvých rukou? Ty jsi jediný, kdo může zvrátit tenhle puč a nastolit na Eyeracku znovu demokracii. Jejda, Bille, myslel jsem, že se ti můj kámo Miliard líbil. Tak to udělej pro něj, když bys to neudělal pro mě."
Bill o tom dlouho a těžce přemýšlel.
„Mohl bych dostat další burger – a pivo?"
„Máš ho."
„Pak teda dojednáno." O minutu později, když si otřel bradu a ocucal prsty, si krknul: „Znamená to, že jdu odsud ven?"
„Jdeš ven."
„Dobře. Kde jsou zadní dveře?"

Vypadalo to, že na povrchu Eyeracku se od převratu nic nezměnilo. Bomby stále čistě náhodně padaly víceméně všude. Cesty byly pořád ve špatném stavu. Všechen obyčejný život, který přetrval tváří v tvář demonstraci císařova milujícího odpuštění, byl omezen na podzemní nákupní centra.
Vzduch byl poměrně hodně zakouřený a slunce mělo s ozařováním celé scény tak trochu problémy, ale přesto to tady nahoře bylo o moc radostnější – vyjma těch bomb – než v dole.
Sam, Sid a Bill jeli ve svém obrněném voze s otevřenou střechou, užívali si větru a vyžívali se v neuvěřitelně chytré léčce, díky které se jim podařilo projet kolem stráží u východu z dolu.
„Rozhodně to byla neuvěřitelně chytrá léčka, Same," řekl Bill. „Mohl bys mi ji ještě jednou vysvětlit?"
„Jejda, Bille, myslím že ne," řekl Sam, který vykukoval zpoza obrovské hromady popsaného počítačového papíru. „Bylo to stejně neuvěřitelně složité, jako to bylo neuvěřitelně chytré – a tys to nepochopil už osmkrát, co jsem ti to vysvětloval. Nech to být. Dej si přestávku. Užívej si čistého vzduchu a slunce."
Bill pokrčil rameny a postavil se do střechy. Zhluboka se nadechl začouzeného vzduchu; rozkašlal se a vzdychl. Už za pár hodin se dostanou do města, které Sam, Sid a Bgr (o kterém si ti dva stále mysleli, že je jen Snorri) vybrali pro Billovu dramatickou řeč proti převratu. Najdou tank, Bill vyleze na vršek a strhne davy k demokratickému šílenství. Generálové budou svrženi, zavládne mír a Bill dostane výnosné zaměstnání.
Tenhle plán byl pro Billa dostatečně jednoduchý a považoval ho za dobrý plán, který má jen jeden problém. Nebyl zrovna dobrý v řečnění.
Ta dramatická část by neměla být těžká. Myslel si, že si s tím poradí. Hrál divadlo, když chodil do mateřské školky, a jeho výkon ve Zvířeti s deseti prsty byl ve školních novinách ohodnocen jako „digitálně dramatický". Hrál jeden z deseti prstů.
Role využila Billova talentu téměř beze zbytku, ale neměl v ní příliš replik. Ačkoli v ní bylo hodně drbání. Dokonce i v době, kdy byl eyerackou veličinou, si neužil mnoho něčeho, co by nebylo jen předváděním. Nanejvýš občas jedna dvě repliky.
A teď měl přednést celou řeč. Bgr už s Billem pracoval a věděl, že nechat Billa improvizovat podněcující řeč bylo, máme-li být zdvořilí, přinejmenším riskantní, takže pro Billa řeč napsal. Řeč, u které se dalo prakticky zaručit, že bude mít

požadovaný účinek. Všechno, co musel Bill udělat, bylo naučit se ji.
„Naučit se to!“ prskal Bill a odhodil tisk stranou. „Nestihnu to ani přečíst, než se tam dostaneme!“
Ale neměli tolik času, aby mohli dát dohromady novou řeč nebo nový plán. Jejich jediná šance byla, že Sam zkrátí řeč asi na jednu dvě hodiny – zredukuje ji na slova s jednou nebo méně slabikami – během jejich cesty a pak naráz shrne Billovi hlavní myšlenky. Pak už zbude jen doufat v nejlepší.
Takže Billovo rozjímání bylo pravidelně přerušováno, když mu Sam shrnoval další stránku. Bill jich většinu četl, pár jich ve větru ztratil a nepamatoval si prakticky nic. Tímhle způsobem víceméně řeč k vlastní spokojenosti zvládl ve chvíli, kdy se dostali k centrálnímu náměstí Centrálního Náměstí, místu svého určení.
Centrální Náměstí bylo středně velké město se středně velkou univerzitou. Bgreho studie mu řekly, že tohle by mohlo být semeniště neklidu a odporu, které by mohlo vzplát jiskrou z Billovy řeči a rozšířit se po povrchu Eyeracku, vypaluje přitom nákazu převratu a šíře slávu do všech konců.
Sid zajel s jejich obrněným vozem přímo do středu náměstí. Byl večer. Na jednom konci sedělo pár lidí v předzahrádce kavárny (protože generál Weisseprd musel vést každou vlnu císařského útoku, podařilo se Eyeračanům vypracovat rozvrh. Během doby, kdy bomby nepadaly, bylo módou večeřet venku.) a několik jich korzovalo kolem sochy Gar Ganchua, zakladatele města. Většina lidí byla ale shromážděna poblíž tanku, který byl postaven před něčím, co vypadalo jako městská radnice.
„Bezva,“ řekl Sam. „Čekají tam na nás diváci. Možná už tam nějaký protest probíhá.“
„Jejda, Same, mně to nepřipadá jako protest.“ Bill zatřásl hlavou, aby si ji pročistil. Jejda? Opravdu to řekl? Už se moc dlouho pohybuje ve špatné společnosti. „Vypadá to spíš, že něco pozorují.“
„Ne, to musí být tichý odpor proti juntě, jsem si jistý. Vidíš, jak mezi sebou vůbec nemluví? Vidíš, jak se soustředí na přední stranu té budovy? Používají morálního nátlaku, aniž by provokovali násilnou odpověď. Nádherná strategie.“
„Nejsem si tím úplně jistý,“ řekl Sid přemýšlivě. „Neměly by tam být nějaké transparenty nebo něco, kdyby to bylo protestní shromáždění?“
„Jistě.“ Sam ukázal přes dav. „Támhle je nějaký nápis. Přečtete ho?“
Mžourali do dálky na nápis, ale byl pro ně moc daleko, aby ho mohli přečíst.
Snažili se být tak nenápadní, jak to šlo, a propracovali se kolem davu před budovu. Drželi se při zdi a přibližovali se k tanku. Bill se vyhoupl na jeden z pásů a vyškrabal se nahoru. Sam mu podal poslední upravenou verzi řeči.
Bill udělal svůj vstup na scénu tak dramatický, jak to jen šlo. Náhle se postavil na poklop, tváří ztichlému davu, ruce doširoka roztažené v pozdravu.
Z davu shromážděných lidí začal zaznívat bouřlivý hluk, dravý zvuk, zaměřený na Billa. Těšil se ze vzruchu, který jeho příchod vyvolal.
Ale jen chvíli, dokud nerozpoznal, co to lidé volají.
„Dolů tam vepředu!“
Ale nemohli ho zastavit. V jeho nitru hořel nezdolný plamen boje.
„Jdi z cesty!“
„Přátelé, Eyeračané–“ začal Bill. Cítil škubání za nohavici svých kalhot, ale pokračoval.
„Pohni svym zatracenym tělem!“ zaječel někdo a několik lidí teď hrozilo pěstmi.
Sid škubal Biflovi nohou. Byl čas věnovat mu pozornost.
„Bille! Pojď dolů!“ Sam křičel, aby ho bylo slyšet přes rozzuřující se dav, a mával na Billa, aby slezl z tanku.
„Ne, teď mi věnují pozornost! Nechte mě pronést tu řeč!“
Sidovi se konečně podařilo popadnout Billovu nohu natolik, aby ho mohl strhnout dolů. Oba jeho strážci ho chytli před tím, než mohl narazit hlavou o dláždění. Někdo z davu zajásal a někteří pískali.
„Nemyslím, že tahle banda bude zrovna vstřícná, Bille. Podívej.“ Sam ukázal na nápis, který už viděli.
Teď byli dost blízko, aby ho mohli přečíst. Venkovní dvourozměrná noc starého filmu, stálo tam. Bill se podíval za místo, kde stál. Na stěně blikaly šedé matné postavy. Sid mu ukázal, že všichni z diváků mají na hlavách zařízení, které bezpochyby přenášelo zvuk „filmu“, ať už to bylo cokoli.
Bill kopl do kamínku. „OK,“ řekl. Pak se uhodil do hlavy a zvedl prst. „Mám nápad.“ Tohle byla póza, kterou vždycky viděl v komiksech, když měl někdo nápad, a používal ji, aby zvýšil svou dramatičnost.
„Ne, Bille, nemyslím, že bys nějaký měl mít,“ zavrtěl Sam hlavou.
„Pravděpodobně špatný nápad,“ souhlasil Sid. Začali cpát Billa zpátky do obrněného auta.
Bill se zapřel svou Nohou švýcarské armády. Když to postrkování přestalo, pokračoval: „Ale ještě jste ho neslyšeli.“
„No, technicky ještě ne.“
„Ale slyšeli jsme několik tvých jiných nápadů, a jestli je tenhle stejně dobrý, tak na něj snad ani nejsme moc zvědaví.“
„Ale mohli bysme jít na univerzitu!“ prosil Bill.
Sam a Sid přestali tlačit. Podívali se jeden na druhého.
Sam řekl: „Hmm.“
Sid řekl: „Jistě.“
„Šlo by to?“
„Právo průměrných.“
„Správně. Musíme to promyslet. To je opravdu dobrý nápad, Bille. Pojďme.“
Čtvercové nádvoří univerzity bylo plné lidí, kteří něco dělali. Byli tak zaměstnaní, že si vjíždějícího obrněného auta stěží někdo všiml. Byl tam taky tank a kolem něj dav lidí. Ale tenhle dav tam jenom tak nestál. Křičeli, řvali, ječeli a mluvili nahlas a někteří i hrozili pěstmi. Tohle bylo slibnější než centrální náměstí.
„Jak to tam nahoře vypadá?“ ptal se zrovna jeden student, když se Bill se svými strážci přiblížil k tanku.

„Myslím, že tak ještě jeden," odpověděl dutě znějící hlas. Mohl být z vnitřku tanku?
Bill se vyškrábal na věž tanku, ale nemohl se postavit na střechu. Poklop byl otevřený. Aby si připravil prostor, začal ho Bill zavírat, ale z vnitřku vykoukla hlava.
„Ani omylem, člověče, jsi moc velký. Potřebujem někoho menšího. Možná nějakou holku?"
„Cože?" snažil se pochopit Bill.
„Dovnitř se nemůžeš vejít. Potřebujem někoho malého. Pokud sem dostaneme ještě jednu osobu, zlomíme rekord v počtu studentů v tanku."
Bill se podíval dovnitř. Bylo to tam docela nacpané, to jo. Bylo to dokonce horší než ve vojenské lodi. „Ne, já se nechci cpát dovnitř. Jsem tu jen, abych tu promluvil."
„Och. V tom případě, než začneš, mohl bys sem přinést zezdola nějakou holku?"
Bill vytáhl nahoru na věž nejmenší studentku, kterou se mu podařilo najít, a spustil ji nohama do otvoru ve střeše. Nějaký student mu podal pivo a Bill ho vypil, než zařval, aby si zjednal pozornost. Začal svou řeč.

KAPITOLA 18
„UŽ TEĎ MŮŽETE BÝT VÍTĚZI!"
Začátek projevu neměl přesně ten dopad, který Bill očekával. Bgr mu řekl, že za tu řeč od začátku do konce ručí. Byla pečlivě sestavená chingerským počítačovým programem na psaní projevů. Ale zatím žádný šok pochopení dav nezelektrizoval.
„Přátelé, lidé, Eyeračané, můžete se mi třeba smát. Přišel jsem si vypůjčit Grotskeho, ne ho vychovávat!"
Několik dalších lidí začalo dávat pozor, ale nezdáli se nějak zvlášť rozrušení. Ačkoli jeden z nich se přesně podle instrukcí zasmál. Udělat na ně dojem asi bude pořádná práce.
„Násilí při obraně svobody není žádným extremismem!"
Tohle měla být řeč, která nadchne k činům, ale jen pár studentů na nádvoří vypadalo nadšeně – a to ještě ti, kteří věnovali víc pozornosti studentům opačného pohlaví než Billlovi.
Bill tomu vlastně ani moc nerozuměl, ale stejně tak nerozuměl většině ostatních projevů. Vzhledem k podmínkám to nebylo žádné překvapení, ale nemohl kvůli tomu podat dokonalý výkon při vlastním předvádění, o kterém věděl, že v něm dřímá.
Nemohlo to být tím, že by řeč byla nějak vadná. Bgr jim to vysvětlil do nejmenších podrobností.
„Víš, Bille, ta řeč je výsledkem výjimečných výzkumů a geniální práce některých nejlepších chingerských myslí. MA–5, naše nárazová vojenská archeologická jednotka, prohrabala banku starověkých lidských pamětí a rekonstruovala velký slovník citátů. Jestli si chceš udělat představu, jak staré citáty to byly, byly tam použitelné zmínky o volnosti a svobodě a zahrnovalo to i citáty lidí, kteří nebyli příbuzní Císaře."
Bill hvízdl úctou před tak nepředstavitelným stářím.
„Jsme si poměrně jistí, že máme správné znění těch citátů. Takže než jsem nechal svůj počítač tu řeč napsat, zadal jsem mu klíčová slova a subjekty vyhledávání v citátech obsahujících vítězství, svobodu, volnost, demokracii a tak podobně a výsledky zařadil k vstupním datům projevu. To znamená, že mnoho z toho, co budeš pronášet ve svém projevu, bylo napsáno největšími lidskými politiky, mysliteli a řečníky. Budeš působit na nejhlubší archetypy, které vedou lidi k altruistickému chování. Rozumíš?"
Bill sebejistě přikývl. „Ne," řekl.
Bgr hlasitě vzdychl.
„Nevadí. Prostě mi jen věř. Nemůžeme neuspět!!"
Bill už měl nějaké srovnatelné zkušenosti s lidskými vojenskými génii a tyhle zkušenosti mu napovídaly, že když říkali: „Prostě mi jen věř. Nemůžeme neuspět!", bylo nejchytřejší reakcí držet celou dobu hlavu co nejníž to šlo, aby vám ji někde náhodou neustřelili. Jeho zkušenosti s chingerovskými vojenskými génii byly mnohem omezenější. Vlastně jediným možným chingerovským vojenským géniem, kterého kdy znal, byl Bgr; a to nebyl zrovna vzorek, ze kterého by se daly vyvodit všeobecné závěry. Ale Bgr občas vypadal, že ví, o čem mluví. To samo o sobě ho vyvyšovalo o hlavu a ramena nad všechny lidské vojenské génie.
Takže Bill bral všechno, co Bgr řekl, jako dané.
Teď se prodíral textem, příležitostně se odmlčoval jen na tak dlouhou dobu, aby si urovnal stránky do správného pořadí, nebo si vzal další pivo. Některé pasáže křičel. Některé části šeptal. Získal si publikum a předával mu své nadšení. Byl výmluvný a mluvil jasně. Odhalil jim celé své nitro.
Ale přesto se studenti jeden po druhém ztráceli.
Poslední z nich zrovna slézali z tanku, když Bill jednoho člověka popadl.
„Co se děje!" dožadoval se a třásl s ním.
„Ee–ee–ee–sta–aa–aa–ňň–áá–áá–áá–st," řekla ta dívka.
Přestal s ní třást. „Cože?"
„Řekla jsem," odpověděla, když ji postavil na zem, „přestaň se mnou třást." Urovnala si šaty a Bill na ní oceňujícně hleděl. „Tak je to lepší."
„Určitě lepší než většina. Ale co se děje?"
„Och," řekla, „v bazéně v tělocvičně probíhá přednáška s ukázkami o polykání zlatých rybek jako dekonstrukce zápasů aligátorů."
„A co můj projev?"
„Starý. Unavující. Nedůležitý. Co jiného?"
Sid a Sam pomohli Billovi a tmavovlasé dívce z tanku.

„Nedůležitý?“ zeptal se Sam zděšeně.
„Jo. Jako že se současnou situací stejně nemá co dělat, chápete?“
„Ale bylo to volání po vyšších principech, svobodě, demokracii a všem tom podobném.“
„Jo. A co?“ Vydala se k tělocvičně a muži ji následovali.
Sam byl úplně mimo. Vložil se do toho Sid. „Copak nevěříte v demokracii? Nevěříte prezidentu Grotskemu?“
„Je pravděpodobně mrtvý. Co by na tom záleželo, kdybych mu věřila?“
Na řadě byl Bill: „Copak nechcete bojovat s tyranií junty?“ Tahle fráze byla z jeho projevu. „Chcete, aby armáda řídila všechno?“ Tahle fráze a nefalšovaná hrůza, která v ní byla obsažená, byla z Billových vlastních zkušeností.
Dívka se zastavila. Počkala, až ji ti tři muži dojdou, a řekla: „Podívejte, za Císařství byl mír. Možná prohnilý, ale mír. Pak přišel Grotsky a vojáci – chlapi jako ty, střelče,“ a šťouchla Billa do břicha neuvěřitelně silným prstem, „na nás začali shazovat bomby. Studenty začali odvádět do armády. Takže za Grotskeho jsme měli bombardování a odvody a za junty máme bombardování a odvody. Kde je rozdíl?“
„Takhle to cítí všichni?“ zeptal se Sam.
„Většina,“ řekla.
„Všichni studenti?“ Přikývla.
„Mluvili jste o tom spolu?“
„Samozřejmě. To je to, co děláme. Jsme studenti. Kvůli čemu myslíte, že jsme na kolejích?“
Bill o tom přemýšlel. „Kvůli mejdanům?“
„OK, jo, ale mezi mejdanama spolu mluvíme.“
To byla možnost, kterou ani Sid ani Sam ani Bill nikdy nezvažovali. Pro Billa se objevila nová myšlenka, že lidé dělají také něco jiného, než že si na kolejích užívají heterosexuality a alkoholu. Bylo to pochopitelné, protože všechny jeho vědomosti o vyšším vzdělání pocházely z komiksů. Ale Sam a Sid byli zděšeni, protože se zdálo, že se nikdo nezajímá o to, že jejich milovaný prezident Grotsky je držen v zajetí vysokým vojenským vedením. Strážci si o tom mezi sebou temně mumlali a celá skupina zatím dorazila na demonstrativní přednášku.
Bill se mezitím snažil přesvědčit Calyfigii, což bylo jméno oné studentky, že je morálně rovnocenný studentům, a proto vhodný pro potřeby mejdanů, které jsou spojené s pobytem na koleji. Nebrala Billa ani trochu, ale to ho v nejmenším neodradilo.
Plně se soustředil na svůj plán, když ho jeden z jeho osobních strážců přerušil.
„Bille, udělali jsme rozhodnutí.“
„Jistě, chlapci. Cokoli. Jen mi dejte pár minut, dobře?“
„Bille, odcházíme.“
„Proč?“
„Dlužíme Millardovi příliš, než abychom ho nechali hnít v nějakém vězení. Vezmeme naše obrněné auto, najdeme ho a zachráníme ho, abychom mohli znovunastolit demokracii.“
„Jistě, výborně. Hodně štěstí,“ odtušil Bill s naprostým nezájmem, s očima zaměřenýma na Calyfigiin velice přitažlivý zadek.
Sid šoupal nohou tam a zpátky po dláždění. „Neodporovali bychom, kdyby ses rozhodl jet s námi.“
Bill se na ně podíval, pak na Calyfigii a zase zpátky. Na jedné straně, velké morální dobrodružství. Na druhé straně, vzdálená šance na nemorální chování. Na jedné straně jistota dobré společnosti a dobrodružství a možná i sláva. Na druhé straně téměř jisté ponížení a prohra.
Bylo to to „téměř“, které rozhodlo.
„Jestli vám to nevadí, chlapci, myslím, že zůstanu tady. Je čas, abych získal nějaké vzdělání, přemýšlel o budoucnosti…“
Proud neupřímností byl přerušen zvukem explodujících bomb. Odpolední útok začal.
Některé z nich vybuchovaly poměrně blízko Billa a Calyfigie, kteří mávali na rozloučenou utíkajícímu Samovi a Sidovi.
Křááách!
„To byla budova matematiky,“ řekla Calyfigie. Podívala se na hodinky. „Teď by ani útok neměl být! Ti tvoji zatracení kámoši z kavalerie zase změnili rozvrh.“
Bill se snažil vysvětlit, že přes svou uniformu nebyli ani kavaleristi a natož pak lidé, kteří vymýšleli plány útoků, žádní jeho kamarádi. Snad jen v technickém slova smyslu. Ale Calyfigie stejně neposlouchala.
„Musíme jít do krytu. Ten pod budovou matematiky by asi ale nebyl nejlepší.“ Rozhlédla se, který bude nejblíž.
Křááách!
„Atletický stadión,“ řekla Calyfigie nepřítomně.
Bill si všiml, že atletický stadión byl mnohem blíž místu, kde stáli, než budova matematiky.
„Budova geologie!“ řekla Calyfigie procítěně.
„Neslyšel jsem křachnutí,“ řekl Bill.
„Ne, tam je nejbližší kryt. Pojď za mnou.“
Calyfigie už rozuměla kličkování, které musel Bill naučit Sida a Sama, a užívala ho, i když z oblohy nepadalo nic přímo na ně. Bill obdivoval její profesionalitu. Následoval ji v těsné blízkosti.
Následoval ji tak těsně, že slyšel padající bombu, a strhl Calyfigii na zem těsně před tím, než budova geologie vylétla do vzduchu.
Budovy, i takové, co měly kryty, se nezdály být pro přežití jako nejlepší sázka.
Bill a Calyfigie zůstali chvíli tam, kde byli, a snažili se splynout se zemí. Bill se také párkrát zkusmo snažil splynout s Calyfigii, ale se všemi těmi kusy země, bomb a budov, které kolem létaly, do toho nemohl dát celé srdce.

Nakonec se útok přehnal, bomby přestaly padat a země se přestala třást. Nedlouho potom se přestal třást i Bill, postavil se a zjistil, že Calyfigie už se opražuje.
„Myslím, že semestr skončil," řekla.
„Huh?"
„Podívej se kolem."
Bill to udělal. Měla pravdu. Škola už neexistovala, pokud tedy nechtěli konat hodiny venku. A žít ve stanech. Části několika budov ještě stály a taky většina stadiónu, ale zejména hlavní areál byl připraven na osetí. Za hlavním areálem byly další trosky a dokonce i pár stojících budov. Lidé už se probírali zbořeništěm, hledali přátele, nebo svůj majetek, nebo cokoli, co by mohlo být ještě v použitelném stavu.
Přes hlavní areál se vinula řada lidí, mířících k tomu, co zbylo z hlavní cesty vedoucí do krajiny.
Centrální Náměstí bylo opuštěno.

KAPITOLA 19
NEŽ ZACHRÁNILI, CO MOHLI, Z CALYFIGIINA majetku v jejím bývalém pokoji (tužku, krajkovou noční košilku, tři páry ponožek a obušek s olověným hrotem) a přidali se k proudu uprchlíků, byla už cesta tak přeplněná, že i ti, co měli fungující vozidla, jeli jen krokem.
Bill nabídl Calyfigii, že jí pomůže nést její věci, ale ona ho správně podezřívala, že chce jen dostat do ruky její prádlo – a kromě toho se jí to všechno pohodlně vešlo do kapes. Všechen Billův majetek zůstal v obrněném autě se Samem a Sidem, ale byl zvyklý cestovat nalehko.
Taky byl zvyklý pochodovat, a když to mohl dělat bez obvyklých císařských stolibrových zavazadel (v každých kasárnách byla zásoba kamenů pro případ, že by někomu dělalo problémy zabalit si tak těžké zavazadlo), bylo to skoro příjemné.
Vlastně když už se dostal do rytmu, začal si ten pochod užívat. Po svém boku měl atraktivní ženu, a i když ho neměla zrovna ráda, ještě ho neuhodila svým obuškem. Počasí bylo dobré – slunečno s mírným kouřem a občasnými šrapnely, k večeru přecházejícími v sedmdesátiprocentní pravděpodobnost těžkého bombardování – a botu (eyerackou repliku kavaleristického vybavení, vyrobenou podle jeho popisu) měl pohodlnou.
Takže ho trochu překvapila Calyfigiina špatná nálada. Jistě, její domov vylétl do vzduchu, její škola přestala existovat, všechno, co jí patřilo, bylo zničeno a hodně jejích přátel bylo mrtvých nebo pohřešovaných, ale Bill věděl, že na všechny tyhle věci se dá zvyknout. Staly se mu už mockrát. Pokoušel se jí trochu zdvihnout náladu tím, že jí zdůrazňoval, že za a/ jsou stále ještě na živu a za b/ zůstanou naživu zřejmě přinejmenším několik dalších hodin. Ale zdálo se, že ani to na ni moc nezabírá.
Nakonec vybuchla. „Všechno je to tvoje chyba!"
Billa to zaskočilo. „Moje? Co jsem udělal?" odskakoval zase.
Calyfigie ho dloubla prstem do žaludku. „Tohle je uniforma, ne? Jsi snad voják, ne?"
„Jistě, ale nejsem váš voják."
Podívala se na něj i na jeho uniformu pozorněji. „Už jsem tě někdy před tím viděla, že?"
Trpělivě vysvětloval: „Byl jsem ten chlápek, co stál na tanku tam na nádvoří, když tam ještě nádvoří bylo. Měl jsem řeč. Pamatuješ si to, ne?"
„Tohle jsem nemyslela, ty vojenský tupče, před tím. Nejsi jeden z našich. To je uniforma císařské kavalerie, že?"
S určitým odporem připustil, že to tak je (i když byla trochu upravená, protože ji eyerační krejčí ušili podle jeho popisu ze skutečné látky a ne z recyklovaného papíru).
Podívala se blíž na jeho Nohu švýcarské armády, která byla i v tomhle davu poněkud výrazná.
„Ty jsi Bill, že?"
„Jistě. Já jsem se nepředstavil?" Podal jí ruku.
Ignorovala to. „Ty jsi ten slavný válečný zajatec, je to tak?"
Bill se nervózně rozhlédl. „Vlastně, teď zrovna jsem slavný uprchlý válečný zajatec. Proto mám tenhle plnovous."
„Takže je to všechno tvoje chyba!" Hleděla na něj a udělala všeobjímající gesto, které zahrnovalo uprchlíky, bombardování, válku, převrat i její bývalou sbírku holonahrávek.
Bill chvilku zvažoval, jestli to má na sebe vzít, ale pak pochopil, že nejen že by mu to nedělalo žádnou čest, ale začínal mít i plíživé podezření, že by to na Calyfigii neudělalo zrovna dojem. „No vlastně, nic z toho nebyl můj nápad," pofňukával a přitom si hověl v sebelítosti. „Klidně by se dalo říct, že jsem byl proti tomu, ačkoli ne před důstojníky. To není vojenský způsob."
„A ty jsi voják skrz naskrz. Jsi zoubek kolečka ve válečném stroji!"
„To je špatné?"
Teď bylo na Calyfigii, aby byla zaskočená. Byla tak rozčilená, že víc než míli nemohla mluvit.
Bill tak docela nerozuměl tomu, co jí vlastně žere, ačkoli se mu v její společnosti z určitého hlediska líbilo mnohem víc, když nemluvila. Byl vojákem už tak dlouho a celou tu ideologii už měl tak zažitou, že ačkoli nesnášel být vojákem, nemohl si sám sebe představit v jakémkoli jiném způsobu života. Byl Bill, voják. Byla to spíš rovnice než jméno: Bill = voják.
Ale později, když pomáhal staré ženě vytáhnout její nákupní vozík z kráteru po bombě, promluvila Calyfigie znovu. „Jsi jen najatý zabiják!" řekla.
Stařena se na něj zděšeně podívala. „Ale ne na vás," vysvětlil. „Tím chci říct, že lidé, kteří mě najali naposled, si neobjednali žádné zabíjení. Zatím."
„Aha!" řekla Calyfigie.

„Ne, skutečně," fňukal Bill. „Zabíjet lidi není zábava." Chvilku přemýšlel. „Myslím tím, že v tom není žádné uspokojení, zvlášť když oni se snaží zabít mě. Až na důstojníky. Ale ani toho jsem žádného nezabil pro zábavu, ale vždycky v sebeobraně."
„Mohl ses tomu bránit."
„Bránit?" Byla to šokující myšlenka, která Billa před tím ani nenapadla. „Jak?"
„Nemusel ses dát zapsat."
„Odvedli mě." To nebyla tak úplně pravda, ačkoli z morálního hlediska to Bill za pravdu považoval. Technicky nebyly v Císařství žádné odvody a Bill podepsal papíry s dobrovolným přihlášením. Samozřejmě byl ale v té době pod vlivem hypnózy a drog potlačujících sebekontrolu a na vlastní podpis těch papírů neměl žádné vzpomínky. Později je ale viděl a jeho podpis na nich byl. Ale celé to nebyl jeho nápad, takže to pro něj bylo stejné, jako být odveden.
Všechno to pro Calyfigii nic neznamenalo, i když jí to vysvětlil. „To je chabá výmluva," ušklíbala se. „Mohl jsi utéct. V noci překročit hranice, aby tě neodvedli."
„Jaké hranice? Celá planeta patří Císaři."
„Pak jsi mohl klást odpor uvnitř armády. Ale, och ne. Jsi přece galaktický hrdina, ne? Ty jsi měl pracovat pro mír. Snažit se ukončit války, místo abys je rozdmýchával. Jak můžeš být věrný lidem, kteří ti nechali takovouhle nohu a tyhle směšné tesáky?"
Bill se zastavil a podíval se na svou nohu. Tuhle měl obzvlášť rád. Byla o hodně lepší než některé nohy, které měl na své pravé noze. Byla stejně dobrá jako pravá lidská noha, ale uměla spoustu věcí, které lidská noha nedokáže. A podstoupil spousty problémů, aby získal ty tesáky. Vůbec si nemyslel, že by byly směšné. Ta dívka byla opravdu strašně nerozumná.
Pokusil se vysvětlit, jak se snažil spolupracovat s Chingerem Bgr na podpoře míru, ale nedařilo se mu, aby kterýkoli z jeho nezdařených polovičatých hrdinských činů zněl dobře, a měl trochu problémy chlubit se tím, co byla koneckonců zrada.
Naštěstí byl přerušen novým útokem z nebe.
Generál Weisseprd se musel dívat na staré válečné holosnímky, protože tenhle útok začal prudkým náletem do středu cesty. Vzhledem k rychlostí císařské stíhačky dopadaly kulky vždycky tak jedna po padesáti yardech, takže skoro nic nezasáhly, ale dav byl opravdu vyplašený vším tím hlukem. Rozprchli se do všech stran.
Bill se rychle podíval na nebe a viděl, že první stíhačka už přeletěla – ale ostatní mířily jejich směrem. Přepnul se na program výcvikového instruktora.
„Z CESTY A K ZEMI!" Jeho hlas se rozlehl nad hlukem davu a lidé začali poslouchat jako nováčci – bez otázek. Musel rozkaz párkrát zopakovat, ale ve chvíli, kdy začala nálet druhá stíhačka, nestál už v prostřed cesty nikdo, kromě Billa a Calyfigie.
Sledoval nebe, aby viděl, jak se útok vyvine. Ona ho kritizovala, že nařídil lidem, aby se rozptýlili kolem.
Ale stíhačka se vracela. Strčil ji do strany a vrhl se za ní. Udělala pár kotrmelců, než přistála v jednom vhodně umístěném kráteru po bombě. Bill dorazil o chvilku později. Místem, kde před tím stála proletěla dávka olova.
Bill se vyškrabal zpátky na silnici a varoval všechny, aby zůstali skrytí tak nízko, jak to jen jde. Třetí stíhačka začínala nálet.
Podíval se nahoru a dolů po cestě. Pár set yardů od něj ležela dvě těla. Doběhl k nejbližšímu. Byl to malý chlapec. Nebyl zraněný, ale tak strašně vyplašený, že se nedokázal pohnout. Bill ho zvedl a hodil ho do davu v nejbližší kráteru.
„Chytejte!" zařval na ně.
Pak pospíchal po rozbité silnici k druhému tělu. Přitom se ohlížel přes rameno, aby měl stíhačku pod kontrolou. Měl nanejvýš pár sekund. Když viděl toho muže, řekly mu jeho trénované reflexy, že má zavolat lékaře. Ale pak si uvědomil, že tu žádný lékař není. Nebyl tu nikdo, jen on sám. Bylo to jen otevřené zranění na noze, ale pro toho chlapíka to muselo být bolestivé, když ho Bill popadl a spolu s ním se odvalil z cesty. Třetí stíhačka přeletěla a Billovi dalo chvilku práce, než utrhl jeden rukáv mužovi košile a převázal mu zranění. Zanesl ho do bezpečí a vrátil se ke Calyfigii.
Zrovna se škrábala ze svého kráteru. A taky se zrovna začínala rozehřívat. „Za tohle teda dostaneš, takhle se mnou zacházet–"
Bill ji strčil zpátky a skočil za ní. Bylo tam málo místa a tak dopadl přímo na ni. Vyrazil jí dech, takže přišla o čtvrtý a poslední nálet. Vyskočil z kráteru, než ho mohla zase začít peskovat.
Tři stíhačky odletěly k zajímavějším cílům s vyšším bodovým ohodnocením, ale jedna ještě kroužila kolem a připravovala se na další útok.
Bill se rozhlédl po tom, co zůstalo ze silnice. Nezbyly tu žádné cíle pro přímý útok, až na pár vznášedel, která nebyla odklizena z cesty. Věděl, že kdyby on byl pilot té stíhačky, nestálo by mu pár bodů, co by dostal za opuštěná vozidla za to, aby na ně podnikal nálet. V STŘELCI ZE ZADOVKY by za ně nedostal vůbec žádné body.
Ten pilot musí mít za lubem něco jiného.
„VŠICHNI ZŮSTAŇTE, KDE JSTE! JEŠTĚ NESKONČILI!" volal.
Calyfigie se samozřejmě škrábala z kráteru. Zaslechl, co říká. Bylo to něco o nevzdělaném rvavém blbci.
Bill neměl mnoho vzdělání a vůči všem poučkám byl většinou imunní, ale přes to všechno se během svého života v armádě naučil něco o systémech zbraní. Snažil se přijít na to, kterou z nich pilot použije proti rozptýlené skupině lidí.
„Žhavé tělo," řekl.
„No, ano, lidi mi to taky říkali, ale do toho ti nic není a neměň téma rozhovoru. Musíš pěstovat své politické uvědomění a pochopit své místo v soustrojí války–"
„Žhavé tělo," přerušil ji, „je válečná multihlavicová samonaváděcí teplovyhledávající střela. To bych použil, kdybych byl on."

„Kdybych byl jím, si chtěl říct," opravila ho Calyfigie. Význam toho, co řekl, jí nedošel. „Cos tím myslel?"
Bill se začal rozhlížet po něčem, co by mohl použít k obraně. „Myslel jsem tím, že je to hejno malých střel, které jsou přitahovány teplem lidského těla."
Nebylo tu nic, kromě těch vznášedel – mohl by použít jejich motory? ne, všechno to bylo na elektřinu – a několik dřevěných vozíků. „Když nepůjdeš dolů a nezůstaneš tam, jseš vyřízená." Podíval se na ni zpříma, zavrčel a vycenil tesáky. „Chápeš?" Vyvalila oči a přikývla. „Teď to nech odborníkovi."
Podíval se na stíhačku. Ještě nezačala střílet. Rozběhl se k nejbližšímu vozíku a odvlekl ho do prostřed cesty. Pak běžel pro další.
Billovi se podařilo shromáždit tři vozíky, než se z většího bodu stíhačky oddělily dva menší body. Prohledal si všechny kapsy, ale protože nikdy nekouřil, neměl sirky, a to dokonce ani v žádné z tajných přihrádek své Nohy švýcarské armády.
Bingo! Zvedl nohu, namířil na dřevo laser a zmáčkl aktivační tlačítko. Z přihrádky vyskočil kondom. Bill ho nepřítomně sebral a strčil do kapsy u košile. Zmáčkl tlačítko na plamenometu. Vylezl otvírák na lahve. Zastrčil ho zpátky. Zatáhl páčku pro zapalování táboráku. Vyskočila malá lupa.
Bill popadl lupu a podržel ji pár palců od kousku dřeva. Podařilo se mu vypálit horký bod a začal na něj foukat.
Dva malé body na obloze se zatím zvětšovaly a začaly se rozplývat do dvou mraků.
Dřevo začalo doutnat. Pořád držel lupu a začal se nadechovat a foukat jako o život, aby získal plamen.
A konečně se to podařilo!
Měl závrať, takže nemohl jít. Plazil se tedy směrem, který byl, jak doufal, pryč od ohně. Podařilo se mu dostat pár yardů od něj ve chvíli, kdy se oba oblaky střel srazily v ohni a vybuchly. Pak ztratil vědomí.
Bill se vzbudil a ležel na něčem měkkém. S tím před tím neměl mnoho zkušeností, takže zůstal ležet s očima zavřenýma. Vzdychl a jemně ohýbal všechny části těla, které mohly být při explozi zničeny. Zdálo se, že je má všechny – a většinou nezničené. Trochu pohnul ze strany na stranu hlavou. Byla tam taky a celá, jako vždycky byla.
Ale odpočívala na něčem měkkém, pevném a teplém. Na něčem, co pravděpodobně nebyl polštář.
„Jsi vzhůru?" Znělo to jako Calyfigiin hlas, ale byl měkký, přátelský a teplý. Jako ta věc, co pravděpodobně nebyla polštář.
Probudil se ještě o trošku víc.
Přesto, že se mohlo zdát, že Billovy intelektuální schopnosti jsou trošku omezené, byly tu dva druhy podmínek, za kterých byl Bill vždy zcela při vědomí. V boji Billa hypnózou vytrénovali dělat všechno, co bylo potřeba, aby zůstal naživu.
Nebyl zas takový odborník v tom druhém druhu podmínek, ale vždycky tomu věnoval tolik pozornosti, že z toho byl taky úplně při vědomí.
„Jsem vzhůru," řekl.
Těmi druhými podmínkami byla samozřejmě vyhlídka na intimní kontakt s osobou ženského pohlaví.
Otevřel oči. Byl na zadním sedadle luxusního vznášedla.
„Ostatní mi vysvětlili, cos udělal. Chtěla bych se ti omluvit za to, co jsem ti řekla. Zmýlila jsem se v tobě."
Podíval se nahoru. Ano, ty tmavé vlasy rámující bledou tvář, to byla Calyfigie. V pořádku. Přemítal, jestli má pořád tu krajkovou noční košilku.
„Je tu něco, co můžu udělat," pokračovala, „abych to nějak odčinila?"
Bill otevřel pusu, začal mluvit, ale ona mu vtiskla na rty teplý a něžný prstík.
„Ne," vpadla mu do toho. „Podíváme se, jestli uhádnu, co by to mohlo být."

KAPITOLA 20

BILL SE OPŘEL DO SEDADLA VZNÁŠEDLA. Byl to jediný typ vozu, který si mohl poradit se silnicemi v tom stavu, v jakém teď byly. Solární panely na střeše zaručovaly, že se nemusí starat o to, kde najdou nějaké palivo. Až na mírné problémy s jízdou do kopce – neustálý kouřový opar na obloze jim trošku ubíral síly – to byla rozhodně nádherná jízda. Dokonce ani ty kopce nebyly takový problém, protože nemířili na nějaké určité místo.
Vděčný dav na cestě trval na tom, že si Bill a Calyfigie musí to vznášedlo vzít, a jeho vlastník nakonec, s rukama dobře svázanýma, souhlasil taky, i když nerad.
Vůz byl skutečně dobře vybaven. Sedadla se dala sklopit, takže tvořila nádherné letiště, byla tu klimatizace, autopilot, stereo a holovize, mikrovlnná trouba, autobar, toalety a miniaturní hry Super Nintari.
Kdyby se jen Billovi podařilo zaparkovat někde stranou od ostatních – a najít páku na sklápění sedadel – byl by v nebi. Zatím tedy utápěl své frustrace v luxusu a udržoval pomalé tempo s ostatními uprchlíky.
Bill usrkl svého pití. Alkohol došel v autobaru už první večer – původní majitel a jeho přítel ho pořádně vydrancovali – a teď se tedy Bill snažil přijít na chuť řepné limonádě, zatímco prohlížel další nabídku baru. Řepná limonáda rozhodně nebyla to, co bývala, zvlášť když byla bez rumu, a tak nedělal Bill žádné pokroky v tom, přijít jí na chuť.
Ve skutečnosti se nudil. Nejdřív si toho pocitu užíval. Od chvíle, co se stal vojákem, neměl moc času se nudit, takže to pro něj bylo z určitého pohledu zábavné. Ale brzy ho to začalo nudit.
A Calyfigie mu moc nepomohla. Byla studentka, a proto si myslel, že by to mohlo být vzrušující, ale ve skutečnosti to znamenalo, že dokud tu budou ostatní, musí držet ambice svého libida na uzdě. Takže bez alkoholu a sexu, který by je mohl zabavit, sklouzla ke třetí obvyklé zábavě studentů. Mluvila o mluvení o idejích.
Billovi se hlavou honilo spousta idejí. Většina z nich se týkala toho, jak zůstat naživu, nebo sehnat pití, nebo ženskou.
Ale Calyfigiiny ideje byly úplně jiné. Calyfigiina idea dobré ideje byla: „Jen zvaž ideu Antonia Artauda, že divadlo je karze behainího libismu." nebo tak nějak to aspoň znělo Billovi, který se naučil přestat poslouchat, když se v

konverzaci objevila určitá jména.
Takže se opřel dozadu, usrkl své bezalkoholové řepné limonády a rychle se naučil, jak říkat: „Velmi zajímavé.“ ze spaní. Pořád se ho ale nikdo nesnažil zabít a vždycky tu byla naděje, že najdou místo na zaparkování, a v lednici bylo pořád spousta nakládaných fazolí a růžičkové kapusty, takže nezemřou hlady. A pak ho přemohl spánek.
Zdálo se mu o jeho mládí na farmě, o těch bezstarostných dnech, kdy mohl pracovat od svítání do setmění, rozhazovat hnůj, nebo chodit za svou robomulou brázdami, rozbíjet hroudy a sbírat kameny. Znovu slyšel hlas své drahé milované matky, jak ho volá, cítil znovu mateřské dloubnutí do boku, kterým ho vždycky budila. „Vstávej, chrápale.“
„Zíív, mami, musím?“
„Nudím tě snad, ty slaboduchý lotře?“
„Zíív, ma–“ Proč s ním matka mluví takhle? Bill se s leknutím probudil. Eyerack. Calyfigie. Správně. Podíval se z okna a viděl vstup do podzemního nákupního střediska. Protáhl se, pak otevřel dveře a vystoupil. Zapátral po obloze po válečných lodích. Bylo jich tam jen pár a nemířily jeho směrem.
Než zavřel dveře, Calyfigie ho zastavila. „Bille, ty se nudíš?“ Připustil to. „Tak moc, jako se nudím já?“
„Pravděpodobně víc.“
„Pak to pochopíš.“ Stáhla ho dolů a dala mu polibek na rozloučenou. „Jedu navštívit své lidi.“
Zabouchla dveře a auto zmizelo v oblaku prachu.
Bill se rozhlédl.
Byl docela sám na opuštěném parkovišti, před vstupem do nákupního střediska, které mu nebylo na nic dobré, protože neměl žádné peníze. Od východu vedla silnice. Vydal se po ní.
Snažil se jít po cestě volným krokem, ale byl příliš dobře vytrénovaný. Pochodování měl v krvi, i kdyby si oddělal hypnospirálky z bot. A musel uznat, že při pochodu ubíhala cesta rychleji než při procházení se. Nešel na žádné určité místo, ale rozhodně se tam dostane dřív, když bude pochodovat.
Pochod měl ještě jednu výhodu. Doteď už si to nacvičil tolikrát, že mohl docela bez problémů pochodovat i ve spánku. Pokud byla cesta dostatečně rovná. Tahle cesta byla naprosto rovná, kam až dohlédl, což bylo pár mil dopředu, až tam kde mizela mezi stromy.
Naneštěstí vždycky, když Bill spal při pochodování, zdálo se mu, že pochoduje, takže z toho neměl takový odpočinek, jaký mohl mít. Zdálo se mu, že pochoduje beztvarou krajinou k malé skupině stromů. Sen byl stejně beztvarý jako krajina, dokud se nedostal ke skupině stromů, a pak mu hlas z nebes rozkázal zastavit.
Bill se probudil a zjistil, že stojí uprostřed malé skupiny stromů. Byl pořád na cestě, cesta byla pořád rovná, ale něco ho zastavilo.
Asi tak míli daleko byla kouřící hromada trosek, od pohledu to byl zbytek jednomístné císařské průzkumné lodi, ale to by ho nepřimělo zastavit. Už před tím několikrát ve spánku prošel bojištěm. Pouhý náraz letadla by na něj neměl žádný vliv.
„Vzhůru hleď!“ přišel rozkaz z nebe. Bill poslechl.
Asi dvacet stop vysoko visel na stromě císařský kavalerista.
„Nazdar, ty tam,“ řekl Bill.
„To teda nazdar,“ řekl kavalerista.
Bill se podíval z kavaleristy na vrak a zpátky. „To byl tvůj průzkumník?“
„Jo. Pokoušel jsem se to uřídit, ale na poslední chvíli jsem se musel katapultovat.“
„Je na palubě něco, co stojí za záchranu?“
„To bych pochyboval,“ řekl pilot. „Narazilo to dost tvrdě.“
„Och. To je špatné.“ Bill se vydal na další pochod.
„Hej! Počkej!“
Bill se zase zastavil. „Kvůli čemu?“
„Jsem přišpendlený tady nahoře.“
„No a?“
„Nepomůžeš mi dostat se dolů?“
Bill o tom popřemýšlel. „Ne.“
„Není to uniforma kavalerie, co máš na sobě?“
„Jo. A co?“
„Tak bys mi měl pomoct.“
Bill se té myšlence zasmál.
„Co to znamená,“ zeptal se pilot, „to je jako ten týden, kdy může každý z tvých kámošů zařvat?“
Bill pokrčil rameny. „U kavalerie může každý týden někdo z tvých kámošů zařvat.“
„To je pravda,“ připustil pilot. „Předpokládejme, že bych ti zaplatil?“
„To je jiná řeč. Kolik máš?“
Pilot si vyprázdnil kapsy. „Čtyřicet sedm kreditů.“
„Císařských kreditů?“
„Samozřejmě!“
„Ty tady nejsou k ničemu dobré. Co máš dál?“
Pilot chvilku přemýšlel. „Svoji výstroj pro přežití.“
„Přežívám i bez ní. Ne, díky.“
„Počkej! Piloti nedostávají výstroj jako vojíni. Piloti mají speciální vybavení. Skoro jako důstojníci.“
Billa to začalo zajímat. „Co v ní je?“

„Podíváme se. Příděl jídla, miska na jídlo, kompas, signální pistole, sebevražedná pilulka, léčivé brandy, toaletní papír, sladkosti, skateboard, punčochy, kondomy–“
„Počkej chvilku.“ Na kondomy bylo moc pozdě, i kdyby je nebyli dodávali v nerozdělatelných fóliových obalech, ale na tom seznamu bylo ještě něco. „Jak velká je ta láhev brandy?“
„Půl litru. Plná láhev.“
Bill se posunul pod pilota. „Hoď ji dolu.“
Celá torna s výstrojí pro přežití spadla dolů, ale Bill ji odložil a nechal si jen láhev brandy. Po chvilce přemýšlení si vzal i skateboard. Pak prozkoumal situaci.
Pilot visel za dva svazky parašutistických lan. Mohl je přeříznout, ale při pádu by si asi zlomil nohy. Potřeboval něco, co by ztlumilo jeho pád.
„Seženu pár větví,“ řekl Bill. „Naskládám je na hromadu, ty se pak odřízneš a spadneš do nich.“

KAPITOLA 21

AŽ DO TEĎ TO BYL SKORO UKLIDŇUJÍCÍ pocit. Nebylo to poprvé, co se Bill zvolna probíral z temnot nevědomí po tupém úderu.
Znovu přezkoušel všechny důležité části svého těla. Zjistil, že žádná z nich není zlomená, ačkoli měl několik nových modřin. Vzhledem k okolnostem to nebylo špatné.
Znovu se pokusil, před tím než otevře oči, zjistit, kde vlastně je, a znovu to vypadalo tak, že jeho hlava určitě leží v něčím klíně. Pokud se nemýlí, má ten někdo útlý pas, dlouhé nohy a dlouhé rusé vlasy.
Nedopadlo to přesně tak, jak si plánoval, ale líp by to nevymyslel. Teď nejenže by mohl být užitečný, ale ještě si získal sympatie. Možná by mohl den dva strávit v posteli, než začne pracovat. Bylo by nádherné, nechat o sebe pečovat tohohle anděla.
Žena ucítila jeho lehké pohyby a zeptala se: „Jste vzhůru? Jste v pořádku?“ Hlas měla muzikální. Dokonalý hlas pro dokonalou ženu.
„Och, je mi dobře,“ řekl Bill a jeho plán hrát invalidu se rozplynul v řídkém vzduchu. Tomuhle hlasu by nikdy nemohl lhát.
„Jste si jistý?“
„Ano, jsem si jistý. Jen pár modřin. Nic vážného.“
Chvilku ho jemně hladila po vlasech. „Co jste tam dělal. V těhle končinách jsem vás nikdy neviděla.“
„Vlastně jsem hledal práci. Na farmě už jsem kdysi pracoval.“
„Báječné!“ Obdiv v jejím hlase byl pro Billa jako chlazené pivo v létě. „Tolik našich mužů odešlo do armády, dobří pomocníci jsou vždycky vítáni. Nechtěl byste pracovat pro mě? Nemůžu vám moc zaplatit, ale dám vám dost jídla a pokoj. Ten nad schodištěm, vedle mého, ten je pohodlný. Líbilo by se vám to?“
Bill se usmál. „To by se mi líbilo moc,“ řekl.
„Slíbíte, že se nenecháte zlákat na nějakou jinou farmu?“
„Slibuju.“
Bill otevřel oči, aby se podíval do tváře, které se právě zaslíbil. Něco s ní nebylo v pořádku. Částečně to skutečně byl anděl. S hlavou v jejím klíně ji viděl vzhůru nohama. Ale bylo tu něco jiného. Tvář mu připomínala někoho, koho znával, a nebyl to přesně ten odstín rudé, kterou viděl ze silnice. Vlastně to spíš byla taková myší hnědá. A pak si upamatoval, jako kdo ta žena vypadá: jako jeho nejdůvěrnější společník z dětství, jeho spojenec, jeho přítel, jeho robomula.
Něco se strašně pokazilo. Pomyslel si.
Posadil se rovně, aby se mohl na ženu podívat ze správného úhlu. Nevypadala o moc líp.
„Jestli se cítíte líp,“ řekla tím nádherným hlasem, „měla bych se představit. Jsem paní Augeasová. Ale myslím, že budeme přátelé. Můžete mi říkat Eunice.“ Podala mu ruku, Bill se představil, potřásl jí pravicí a tak tak, že se vyhnul vážnému zranění. Byla to silná žena. „Tak pojď nahoru a ubytuj se, Bille.“ Usmívala se vstřícně.
Když už oba stáli a zvlášť když šel Bill za Eunicí do schodů, měl dost příležitostí, aby zvážil svou situaci. Eunice nebyla starší než on o víc než deset let. Byla asi stejně veliká, a protože v ramenou nebyla tak široká jako Bill, dohánělo to v bocích. Určitě to byla příjemná žena, ale ne ten výtvor romantické fantazie, který viděl ze silnice. Kromě toho se mu představila jako paní, což bylo podle Billových zkušeností poměrně jasné znamení, že je vdaná.
„Myslím, že oblečení mého manžela ti padne, Bille,“ řekla a otevřela skříň v Billově novém pokoji. A měla pravdu; potom co si párkrát přehrnul konce rukávů.
No, tohle všechno nebylo přesně to, co si Bill naplánoval. Ale byla to farmářská práce, nepadaly tu žádné bomby, z kuchyně voněl koláč a to mu připomínalo domov (jeho maminka používala stejný osvěžovač vzduchu s vůní čerstvého jablečného koláče, který byl cítit, i když připravovala játra Limburger se sardelovou pastou, což bylo ve středu). S neochotným vzdechem se pustil do čištění prasečího chlívku. Bill odhadoval, že se tu nekydalo dlouhou dobu – roky. Přemýšlel o tom, že by to místo prostě vyplavil vodou, ale v hadici nebyl dostatečný tlak. Musel to naložit na kolečko a vyvézt.
Ale těžká práce nebyla pro Billa nic nového, ani zjitřený zápach prasečího hnoje. Pustil se do toho s vervou a v době večeře se už jeden roh chlívku blýskal čistotou.
Při nakládání hromad prasečích splašků a pomyjí se Bill nemohl ubránit, aby nesrovnával Eunice s tou rusovláskou. Obě to byly ženy, ale jedna byla mladoučká a na té druhé už byly jasně vidět stopy únavy a stáří. Eunice prostě tvrdě pracovala, aby udržela svou farmu v chodu, ale ta rusovláska vypadala, že má dost času na to, aby se starala o to, jak

vypadá. Bude se na ní muset zeptat.
„Och, to je moje sousedka, Melissa Nafka. Na svém skateboardu jsi musel jet rovnou kolem jejího domu. Poctivý chlapec jako ty by pro ni nechtěl pracovat, ne, ne.“
„Skutečně?“ Bill neukázal nic víc než jen zdvořilý zájem. „Vypadala tak…příjemně.“
„No, řeknu ti to takhle. Na svém majetku nehne ani prstem. Je to pořádný skandál, to teda.“
„Vypadalo to tam docela udržovaně.“
„Och, to ano. Ale ona na tom zásluhu nemá. Jezdí tam všichni muži z údolí, aby jí pomáhali. Ne, pro ni by se ti pracovat nechtělo. Za všechnu tu práci nezaplatí nikomu ani zlámanou grešli. Čestný chlapec jako ty by se s takovou neměl vůbec zahazovat.“
Bill to chvíli zvažoval, zatímco skládal další fůru hnoje. „Tak proč to potom dělají, když jim neplatí?“
Eunice se naklonila dopředu, jakoby ji někdo kolem mohl slyšet. „Nerada mluvím o někom špatně za jeho zády, ale tohle ti řeknu.“ Začala šeptat. „Spí s nima,“ tiše pokývla hlavou, pak se zas narovnala a hlas se jí vrátil do normálu. „Se všema. Není to hrozné?“
„Naprosto,“ řekl Bill prázdně.
Billovi se nějak podařilo udržet konverzaci i během jídla, ale rozhodně mu to nešlo od srdce. Ani se na to moc nesoustředil, ale naštěstí už na Eunici udělal dostatečný dojem, takže neočekávala žádnou dokonalost. Ale Bill se pokoušel vyřešit problém.
Na jednu stranu Eunici slíbil, že pro ní bude pracovat, a slib je slib. Ale na druhou stranu, kdyby se mu zítra dopoledne podařilo vyčistit ten chlívek, mohl by se odpoledne vyplížit druhými dveřmi. Na třetí stranu to ale bude trvat týdny, než ten prasečák vyčistí. A na poslední stranu tolik stran ani není.
Problém ho zaměstnával i v noci, když šel spát, i ráno, když se probudil. Oholil se a vzal si čisté oblečení pro případ, že by se řešení problému znenadání nějak samo objevilo. Ale i když se to snažil rozluštit celé ráno – za přátelské pomoci prasat – nepodařilo se mu to. Nic se nestalo do chvíle, než uslyšel dunění.
Byl to zvuk, který určitě nepatřil do tohohle tichého, starodávného údolí, kde bylo nejsložitějším zájmem, jak se dostat do kontaktu s vyhlédnutou rusovláskou. Bill vyšel před prasečí chlívek, aby se podíval, co ten hluk způsobuje, a na dvorek se dostal zrovna ve chvíli, kdy slyšel to fučení, které následovalo.
Sníh? To není možné. V téhle části Eyeracku na to teď není správná doba. Ale z oblohy něco rozhodně padalo. Něco, co padalo příliš pomalu, aby to byl déšť, nebo kroupy, nebo šrapnely, nebo jiný normální druh počasí. A ačkoli to padalo po celém údolí, padalo to z pěti, nebo šesti jednotlivých bodů.
Propagační bomby, pochopil Bill, když ze vzduchu chytil jeden lísteček a přečetl si ho. VÁŠ CÍSAŘ VÁS MILUJE!, začínalo to. Skoro všechny tak začínaly.
VÁŠ CÍSAŘ VÁS MILUJE!
„Ano, opravdu vás miluju!“– Císař.

Od samého počátku našeho Císařství představovali farmáři to nejlepší, co mohlo Císařství nabídnout – silné, oddané, produktivní občany, kteří milují svého císaře, stejně jako on miluje je. Každý Císař zůstával vždy v úzkém kontaktu se zemí a s těmi, kdo na ní pracují. Každý Císař byl vždy pánem mnoha farmářů a dobře se o ně staral.
Bez farmářů bychom neměli většinu našeho jídla a najít několik oficiálních císařských zásobovacích skupin by bylo velice těžké. Farmáři jsou pro zdraví lidu Císařství velice důležití, a to je další důvod, proč má Císař všechny farmáře tak rád.
Farmáři jsou zvlášť důležití pro armádu, protože armáda sní hodně jídla a stěží nějaké vyrobí. Váš Císař má armádu rád, a to je pro něj dalším důvodem, aby měl farmáře ještě raději.
Bohužel má ale láska vašeho Císaře také své meze. Právě proto, že vás tak miluje, musí vás přivést zpět do své milující náruče. A aby to mohl udělat, musí porazit hloupě pomýlené armády, které ve své tvrdošíjné hlouposti odporují jeho lásce. A jídlo, které vy ve své oddané poslušnosti své tradiční roli zajišťujete ozbrojeným silám Eyeracku je dýkou zadírající se do srdce vašeho Císaře. Čím déle budou ozbrojené síly Eyeracku odolávat, tím větší zkázu musí váš Císař bohužel seslat na vás a vaše města.
Proto, přes nekonečnou lásku vašeho Císaře k vám, jsou tu určité meze. Proto se jeho Císařská kavalerie nerada a neochotně chystá zničit vaše domovy a farmy, aby vás uchránila ještě větší zhouby, do které by vás strhli vaši vůdci. Máte dvacet minut, abyste to tu opustili.“
A pamatujte:
VÁŠ CÍSAŘ VÁS MILUJE!

„Utíkejte! Utíkejte pryč!“ Bill běžel kolem domu a křičel: „Pryč odsud!“
Eunice už lístek četla, popadla pár věcí a běžela varovat Billa. Spolu vyběhli na cestu a přidali se k rozrůstajícímu se davu.
Běželi po cestě ven z údolí. „Utíkejte! Utíkejte!“
Dostali se až k domu Melissy Nafky. „Utíkejte!“ Byla uvnitř a neviděla lístky, ale slyšela křik. Bill zahlédl její ohnivě rudé vlasy v okně nad schodištěm. Hned zase zmizely a o chvilku později vyběhla celá žena z předních dveří.
Bill se na chvíli zastavil, aby si ten zázrak prohlédl. Její tělo naplňovalo všechny sliby, které dělalo její domácí oblečení. To mohl Bill vidět v té sekundě, než si pevně stáhla své roucho, sestávající z několika kožených pásů a vysokých kožených bot z lakované kůže. Za ní vyšli tři muži. Jeden příliš starý, aby mohl jít do armády, další dva zase příliš mladí. Možná to byl otec a jeho dva skoro dospělí synové. Všichni si natahovali kalhoty a zastrkávali si do nich zmateně konce košilí na zádech.

Bill vzdychl. Zase další ztracená příležitost. Snad by se mohl vrátit, až císařské válečné lodě skončí vyhlazování téhle malé komunity, vrátit se a najít tuhle ženu svých snů. Ale prozatím měl důležitější záležitosti na práci.
„Vypadněte zatraceně odsud!“

KAPITOLA 22
BILL STÁLE JEŠTĚ SLYŠEL DOZVUKY explozí bomb, když uviděl starou kamennou stodolu. Už dřív ji mírně zasáhli, takže mohl předpokládat, že aspoň na chvíli bude bezpečná. Skutečně nevypadala na to, že by někomu měla stát za dvojí bombardování. Rozběhl se přes pole, do jejího ochranného náručí.
Dveře byly překvapivě zamčené. Bylo to tak neobvyklé, že to Bill zkusil znovu, a pak do nich narazil ramenem. Nepovolily ani dveře, ani zámek a rameno ho bolelo.
Nebylo jiné volby. Bill chvilku intenzivně přemýšlel a pak problém vyřešil. Šel za roh a vstoupil do stodoly obrovskou dírou ve stěně.
Ve skutečnosti už většina té budovy dávno neexistovala.
Část střechy držela pohromadě a na vzdálenějším konci se zbortila a vytvořila jakýsi přístavek, protože tam byly zbytky zdí. Jediná zeď, která se zdála být celá a úplně v pořádku, byla ta s dveřmi. Střecha byla úplně pryč, až na ten přístavek v rohu, kam se sesunula. Ze zápachu a zbytků mohl Bill usoudit, že cokoli bývalo vevnitř, bylo výbuchem rozmetáno na kousky, nebo podniklo spěšný odchod. Jestli tam ještě bylo něco živého, bylo to v tom zborceném rohu. A pravděpodobně to bylo vyplašené a nebezpečné.
Byl to ale jediný možný úkryt.
A Bill ho chtěl.
Říká se, že většina zvířat je opravdu nebezpečná, jen když jsou zahnaná do rohu, nebo brání svá mláďata. V absolutním smyslu je to většinou pravda. Ale v relativním smyslu může být jen velice málo zvířat považováno za nebezpečná v situaci, kdy jsou postavena mezi podrážděného císařského kavaleristu a zlepšení jeho šancí na přežití. A Bill už teď byl rozhodně podrážděný.
Jedna z prvních bomb zasáhla dům Melissy Nafky. Pravděpodobně se vůbec nevrátí. Jedno z prvních aut, které projelo davem, ji nabralo, takže ji Bill při masovém útěku nemohl sledovat.
Na vlastní oči viděl, jak jedna z dalších bomb zasáhla místní obchod s likéry. Teď už opravdu neměl nejmenší důvod se tu zdržovat.
Na druhou stranu, přesnost útoku byla jedinečná. Došlo jen k několika nehodám (jednou z nich byl ten starší muž, který vyběhl z domu Nafky, přišlápl si kalhoty a rozrazil si koleno), zatímco celá oblast byla zničena natolik, že nemohla být lidskému životu jakkoli užitečná. Bill se nemohl ubránit obdivu nad dobře odvedenou prací.
Ale raději by ji obdivoval z určitého odstupu, a aby to mohl udělat, potřeboval nějaký úkryt.
Prošel dvorem, který býval stodolou, a zabušil na to, co bývalo střechou. Mezitím nahlas křičel, aby ohlásil svou přítomnost.
Nic se neobjevilo.
To bylo dobré znamení.
Pokud to, co bylo vevnitř, ať už to bylo cokoli, nebylo příliš vyplašené, aby se to objevovalo.
Bill se připravil na všechno, co ho mohlo čekat, a vstoupil do kůlny ze spadlé střechy.
Byla tam tma, ale ne taková, aby Bill neviděl ty spousty párů očí, které odrážely matné světlo přicházející ze stran. Všechny byly v tom nejtemnějším koutě a ať to bylo cokoli, bylo toho tam dost na to, aby způsobili Billovi pořádné problémy, kdyby se rozhodli zaútočit. Odstoupil od otvoru, aby měly blýskavé oči výhled do oslňujícího světla a sám aby si mohl přivyknout na temnotu.
Oči v rohu se začaly pohybovat. Snažily se od něj stáhnout, jak nejdál to šlo.
Pak uslyšel zvuky. Bylo to téměř jako lidské šeptání. Skoro z toho mohl sestavit slova, něco jako „uniforma“, „schovejte“ a „ticho“.
Nakonec si Bill zvykl na tmu, dřív než potřeboval útočit, nebo se bránit. Viděl, co mu stojí tváří v tvář.
„Nazdar, chlapi,“ řekl.
„Kdo jsi?“ zeptal se ho jeden z mužů.
„Bill.“ Popošel dopředu a natáhl k nim ruku.
„Pro koho pracuješ?“
„Pro Eunici Augeasovou.“ Billovi začala dřevěnět ruka.
„Eunice je taky v komisi pro zálohy?“
Než mohl Bill odpovědět – což bylo jeho štěstí, protože neměl nejmenší tušení, o čem to mluví – řekl jiný hlas: „Ne, nebo přinejmenším nebývala.“
„Nemyslím, že by ještě existovala nějaká komise pro zálohy,“ vložil se do toho Bill. „Ledaže by tam teď zrovna nějakou zakládali. Celé údolí vyletělo do vzduchu. Ale o čem to vlastně mluvíte?“
„Copak nečteš noviny?“ zeptal se první muž.
Bill to chvilku zvažoval a pak zavrtěl hlavou. „Ne.“
„Ale o převratu jsi slyšel?“
„To teda. Vlastně jsem na útěku před juntou.“
„To je v pořádku. To jsou oni taky. Myslím, že o tom druhém převratu jsi neslyšel?“
Bill zamrkal. „O druhém převratu?“
„Jo,“ ozval se ze zadu ze stodoly další hlas. „Dva chlápci, jmenovali se Sid a Sam, před pár dny. Osvobodili prezidenta Grotskeho, shromáždili davy, dostali na svou stranu armádu a převzali kontrolu nad vládou. Předvedli parádní řeč z

vršku tanku.“
Bill znovu zamrkal. To byla jediná možná odpověď.
„No a když se Grotsky vrátil, prohlásil, že mu zhoršení situace nedává na výběr – musí vyhlásit stanné právo. A suspendovat ústavu. Ale přinejmenším máme zpátky demokracii.“
„To je hezké,“ podařilo se říct Billovi. „Ale co je s tím Sidem a Samem? Co se s nimi stalo?“
„Oh, ty uklidili do nějakého doživotního zaměstnání v jakési Komisi pro kontrolu alkoholických nápojů. Pěkná vděčnost, co?“
„Jejda.“ Bylo jediné, co dokázal Bill vymyslet jako odpověď. Posadil se k mužům na udusanou zem zbořeniště.
„Takže, Bille, co tu děláš? Taky se skrýváš před odvody?“
Bill zachrochtal jednoslabičnou odpověď a zašilhal na nebe. „Možná. Ale můžu říct, že mnohem víc se zajímám o déšť.“
„O déšť. Vždyť neprší.“
„No, ale každopádně z oblohy padají různé věci a já bych byl radši, kdyby nespadly na mě.“
Teď se najednou muži kolem Billa shromáždili, začali mu třást rukou a poklepávat na rameno a vůbec různě projevovali chlapské kamarádství. „Takže jsi jeden z nás, co?“
Bill už se jednou nebo dvakrát dostal do jiných situací, kdy se ho spousta lidí dotýkala a ptala, jestli je jeden z nich. Obvykle to bylo v barech a ti lidé byli obvykle dost špatní. Ale nechtěl tady dělat nějaké ukvapené falešné závěry, protože se skutečně necítil na boj s těmi nechtěnými projevy soudržnosti, ale ani se mu nechtělo tenhle rozpadající se kryt opouštět. Takže se zeptal: „Jeden z koho?“
„Jeden z těch, kdo se vyhýbají odvodu!“
Bill si byl poměrně jistý, že by to někdo – třeba aspoň Betty, nebo někdo takový – zmínil už dřív, kdyby byla na Eyeracku všeobecná branná povinnost. „To je něco nového?“
„Další z reforem prezidenta Grotskeho,“ vysvětlil ten, který se zdál být vůdcem celé skupiny. „Protože demokracie byla zachráněna, je důležité, abychom se všichni pilně podíleli na budování naší základní svobody. Takže všichni mezi osmnácti a třiceti pěti lety budou shromážděni a cvičeni v bezvýhradné poslušnosti. Je to jediný způsob, jak chránit naši svobodu a volnost.“
„Jistě,“ souhlasil Bill. „To dává smysl naprosto dokonale.“
„A ačkoli naše vůdce ve všech směrech podporujeme, máme mírně odchylné filozofické názory v záležitostech týkajících se toho, být ve velkém počtu rozmetáni na malé kousky.“
„Tomu úplně rozumím.“
Teď už se mohli všichni v klidu vydechnout, protože věděli, že se nikdo z nich neobrátí na nějaké vyšší autority a že žádná autorita s největší pravděpodobností neprojde silným bombardováním, které dopadalo na okolní pole obilí, jahod a květáku a měnilo je na jednolité hnědé bahno, aby je dostala.
Byli relativně v bezpečí a v klidu, takže se z mohutných hromů občasných explozí stala podivně uklidňující zvuková kulisa jejich lenošivé konverzace.
Pak se v otvoru přístřešku objevil muž. Světlo měl přímo za zády, a proto působil mohutně. Dokonce i Bill zjistil, že kvůli tomu zjevení vyplašeně ztichl.
„Ahoj!“ řekl cizinec.
Po určité odmlce, kdy Bill čekal, že promluví někdo jiný se zeptal: „Jak jste se sem skrz to bombardování dostal?“
„Profesionální dovednost.“
Bill vyskočil a rozběhl se. Povalil cizince na zem a snažil se dostat k zborceným stěnám.
Dostal se zhruba do prostředku stodoly, když mu cestu zastoupil kruh ozbrojených mužů. Zvedli své zbraně a s klapnutím je odjistili.
Bill se zastavil.
Odpírači vojenské služby, kteří běželi přímo za ním, se taky zastavili, ale ne dost brzo, aby nesrazili Billa do bahna a hnoje.
Cizinec se sebral ze země a oprášil se z nejhorší špíny. Z kapsy u košile vytáhl malou plastikovou kartičku a četl: „Zdravím vás!“ Odpírači zasténali. „Váš demokratický prezident a loajální členové výboru generálů vás vítají ve velkém dobrodružství svobody a demokracie. Abyste mohli plně chránit lidské svobody, jste tímto odvedeni do ozbrojených sil Eyeracku.“
Odložil kartičku. „Nějaké otázky?“
Vzadu v davu někdo zvedl ruku. Jeden ze strážců do ní prostřelil čistou díru.
„Zavažte si to zranění. Nějaké další otázky?“
Žádné nebyly.
Základní výcvik v táboře Hynline byl pro Billa vlastně dovolenou. Ačkoli tentokrát probíhal v podzemním nákupním středisku přeměněném na vojenský tábor, už tím vším prošel. 1 jako nováček i jako instruktor. Mohl to dělat i ve spánku.
Vlastně toho většinu opravdu ve spánku dělal. Na důstojníky udělal dojem hlavně tím, jak dokázal pochodovat a plnit všechny rozkazy, aniž se vůbec vzbudil. Bylo jasné, že ví, co dělá.
Velitelé se kvůli tomu dokonce sešli a dohodli se, že je tu muž, jehož talent a také jehož tesáky nesmí být promarněny. Měl by být povýšen na poddůstojníka.
Bill se stal seržantem eyerackě armády.
Tahle změna se mu rozhodně líbila. V každé vojenské síle mají poddůstojníci většinou dozírat na plnění nejrůznějších aktivit, což je mnohem příjemnější než aktivity samotné. Nikdo nemá míň práce než poddůstojníci, vyjma důstojníků. Také mají přístup do poddůstojnických klubů. Eyerack byl ve vojenské kultuře ještě natolik primitivní, že tu v

poddůstojnických klubech ještě čepovali pravé pivo místo recyklovaných náhražek piva, jako v opravdových vojenských putykách. Takže to Bill v souladu se svou optimistickou povahou považoval za příznivý vývoj.
Ale něco ho trápilo. Možná to byl záblesk vědomí, nebo pravá morální kuriozita, nebo snad vedlejší účinek škeblí, které jedl minulou noc.
Ale Bill přemítal, jestli není konfliktem zájmů být členem dvou nepřátelských armád. Dlužil eyerácké armádě víc loajality, protože tady dosáhl vyšší hodnosti než u kavalerie? Nebo dlužil víc loajality kavalerii, protože tam občas měl i vyšší hodnosti? Nebo dlužil víc eyerácké armádě, protože už si vybral zálohy na sedmnáct měsíců dopředu?
Nevolnost po škeblích ho nakonec přešla, ale nechala ho s nerozřešenou otázkou. Byl naprosto připraven ji nechat nerozřešenou, a dokonce na ni i úplně zapomenout, vyjma snad, že si ji bude pamatovat jen jako malou připomínku toho, aby už nikdy nejedl škeble. Ale jak už to tak v románech na pokračování bývá, zasáhl osud.
Protože na povrchu planety už nezbyly žádné pozorovatelné znaky lidského života, rozhodl se Zatracenej bouřlivák Weisseprd, že je čas odvážit se efektního pozemního útoku.
Prezident Grotsky nařídil totální mobilizaci k zastavení nepřítelovy převahy. Přispět musí všichni vojáci eyerácké armády, kteří mají zkušenosti.
Velitel tábora Hynline poznal talent, když ho viděl. Ani ne hodinu po rozkazu měl Bill vlastní jednotku a byl na cestě na frontu.

KAPITOLA 23
TO, ŽE POSLALI BILLA NA FRONTU, mělo víc než zajímavý dopad na jeho morálku. Normálně by ho něco takového na dlouho uvrhlo do strašlivé deprese. Teď mu to ale nabídlo řešení jeho morálního dilematu, které neměl čas ani vyřešit, ani ho dostat ze svého vědomí. Teď už věděl, že nezáleží na tom, ve které armádě je. Všechny chtěly jeho smrt. Posílali ho s jeho jednotkou navrčených, nevycvičených, znechucených, unavených a sexuálně frustrovaných branců od důstojníka k důstojníkovi a tím si propracovávali cestu od plukovníka k poručíkovi stejně jistě, jako se posunovali ze vzdálených zadních linií do předních linií boje.
Nakonec se nahlásili druhému poručíku Harounovi al–Rosenblattovi. Bill dělal všechno pro to, aby se nikde nepředstavil jako desátník krátkého kopí Bill. Přece jenom zastával v téhle armádě místo seržanta a asi by se jim nelíbilo, že má hodnost i v té druhé armádě. Přinejmenším by mu asi potom zastavili plat, do záznamů by mu dali černou známku a zastřelili by ho. Opravdu si přál mít čisté záznamy aspoň v jedné armádě. Stejně jako zůstat na živu.
V civilním životě – což bylo do poloviny odpoledne minulého úterý – byl Rosenblatt umělcem. Většinou maloval květiny a specializoval se na nástěnné malby ve velkých venkovských domech. To byl pravděpodobně důvod toho, proč ho okamžitě poté, co byl povolán, zařadili mezi bojovou inteligenci a jmenovali důstojníkem. Billova jednotka byla Rosenblattovi přivelena, aby nahradila jednotku, kterou poručík ztratil den před tím. Skutečně ji ztratil – odvelel je někam blízko k císařským liniím a sám se zastavil, aby obdivoval zvlášť elegantní a teď už řídký případ rozkvetlé louky. Ačkoli na ně pak čekal, už se nikdy neobjevili.
„Dobře, seržante….?“ Rosenblatt se zamračil a mumlal si pro sebe.
„Bille,“ ochotně pomáhal Bill.
„Och, ano. Je to tady ve vašich rozkazech, že? Seržant Bill. Na tom nezáleží. Stejně si nezapamatuju žádné z vašich jmen. Všichni mě opustíte, jako ti ostatní…“ nešťastně zasténal a zpod řas se mu skutálela slza.
„Ne, pane!“ Bill velice vojensky zasalutoval. „Zůstaneme s vámi v dobrém i zlém! Jsme věrní vojáci–“ Ne, Císařství ne. Tohle je ta druhá armáda. Co to tu vlastně je? Ach, ano. „– republiky.“ Šťouchl do svých mužů, aby sborově souhlasili.
„Ne, ne,“ zakňučel důstojník. „Žádný z vojáků, které mi posílají, tu nezůstane dlouho. Zajmou je, nebo utečou, nebo je zabijí, ale z hlídky se nikdo z nich nikdy nevrátil. Ani si nezasloužím být v armádě…“
„To si nezaslouží nikdo z nás, pane,“ ujistil ho Bill. „Ale tak už to na světě chodí. Takže tu všichni jsme a musíme pracovat společně, ne?“ Položil ruku kolem Rosenblattových chvějících se ramen. „To víte, že se vrátíme. Jsme výborně trénovaní profesionální vojáci. Tihle chlapci byli ve výcvikovém táboře celý týden. Půjdeme tam a přineseme vám všechny zprávy, které potřebujete.“ Obrátil se k jednotce, ale ta dokazovala svou dychtivost pomoci tím, že začali pomalu narušovat nastoupenou řadu a dali si pohov. Musel se tedy uchýlit k jazyku, kterému důstojník určitě porozumí. „Věřte mi,“ vnucoval se.
Poručík Rosenblatt si váhavě setřel další slzu z koutku oka. „Dobře. Tak tedy… Když to říkáte…“ Rozhlédl se po svých jednotkách. „Musím říct, že jste hezká skupinka mládenců. Dobře, jdeme do toho…“
Bill položil jednu ruku na hrudník svého velitele a skoro úplně ho zakryl. „Co kdybyste nám řekl, co je to za misi?“ navrhl něžně.
„Och. Myslím, že je to dobrý nápad. Měli bychom jít tamhle…“ Neurčitě mávl rukou směrem k linii nepřátel, „…a zjistit, co se tam děje, kde je nepřítel a všechno možné…“
„Můžu vám dát návrh, pane?“
„Co? Snad ano…“
„Jste příliš cenný, než abyste riskoval v rutinním průzkumu. S těmihle věcmi mám mnohem víc zkušeností. Myslím, že byste měl zůstat tady a plánovat naši strategii, a my tam prostě půjdem a podíváme se tady kolem. A za chviličku budeme zpátky s informacemi. Tím budete mít spoustu času, abyste popřemýšlel o našich dalších rozkazech. Dobře?“
„No, nejsem si úplně jistý, že je to dobrý nápad…“
„Pane, můžete nás sledovat dalekohledem.“ Bill znehybněl Rosenblatta uhrančivým pohledem. „Věřte mi.“ Obnažil své tesáky.
Občasná dělostřelecká palba z obou stran vytvořila na zemi nikoho mezi liniemi důvěrně známý zemědělský povrch. Byl

tak důkladný, že se z něj stal největší problém, kterému se museli postavit. Kvůli tomu museli muži z Billovy jednotky neustále klopýtat přes hroudy a kamení. Ačkoli díky tomu začínali vypadat jako správně ošuntělí veteráni, žádnou skutečnou akci ještě neviděli.
Normálně se Bill ozbrojeným konfliktům raději vyhýbal, ale tentokrát potřeboval, aby jeho muži viděli nějakou akci, a tak vypracoval poněkud pochybný plán. Z toho důvodu se pokoušel dostat co nejblíž k císařským liniím a v jednom náhlém záchvatu dokonce zamával na několik kavaleristů, ale nikdo po něm nestřílel. Ani nezamával v odpověď.
Nemohl si dovolit střílet na ně. Mohli by to vzít vážně a začít se snažit opravdu ho zabít. Místo aby prostě jen stříleli ze svých zbraní a ukazovali tím důstojníkům, že jsou vzhůru. Ale možná by mohl něco rozhýbat, kdyby zavolal eyerackédělostřelectvo.
„Poručíku," zašeptal do kapesní vysílačky, kterou mu dal Rosenblatt.
Žádná odpověď.
Zkusil to znova, normální silou hlasu.
Pořád nic.
„Hej! Zatraceně!" zařval. V dálce viděl, jak poručík nadskočil. „Pane?" zašeptal.
„Ano, seržante? Potřebujete mě, nebo něco…?"
„Dostali jsme se teď tak blízko k nepřátelským liniím, jak to jen jde, ale je tu něco, na co bych se rád lépe podíval. Možná bych dokázal identifikovat jednotky, kterým čelíme, kdybych se mohl dostat ještě blíž."
„No, nevím, v čem bych vám mohl pomoct…"
„Potřebuju krytí dělostřelectvem, pane."
„Krytí dělostřelectvem, seržante? O tom nic nevím…"
Krok za krokem vysvětlil Bill poručíkovi, jak dát povel k dělostřeleckému útoku. Pečlivě mu nadiktoval svou vlastní pozici a řekl Rosenblattovi: „Ujistěte se, že zamíří přesně na tyhle kóty. Jestli zamíří přesně tam, jsme v bezpečí."
Za pár minut už všude kolem nich dopadaly šrapnely. Všude kromě místa, kde jim Bill řekl, že mají zůstat, aby se kryli. Bill se začal propracovávat tou vřavou vpřed. Jedním okem sledoval útočící dělostřelectvo a druhým linie nepřátel. Brzy to bylo na jednoho člověka, který nešilhá, příliš, takže jen sledoval přilétající šrapnely.
Jakmile viděl jeden, který vypadal, jako že se chystá spadnout přímo před něj, rozběhl se dopředu tak rychle, jak jen mohl. V posledním okamžiku se vrhl k zemi, ale tlaková vlna ho zvedla a smýkla s ním do řad císařských vojsk, kde přistál v náručí několika velice překvapených kavaleristů.
„Nazdar kluci," řekl. „Tak jsem doma."
Nikdo nevěděl, co dělat s cizím vojákem, který se objevil v předních liniích. Měl na sobě označení eyerackéarmády, takže by to mohl být válečný zajatec nebo zběh. Ale taky měl na sobě něco, co vypadalo jako uniforma císařské kavalerie, a tak by to tedy mohl být dezertér. Ale uniforma byla jasný padělek, protože byla příliš pevná a příliš dobře ušitá, takže by to mohl být špión. Aby si byli jistí, dali ho do želez a poslali do týlu. Celou cestu se usmíval.
Bill se jim to snažil vysvětlit, skutečně. Říkal: „Jsem válečný zajatec." A oni mu na to odpovídali: „Samozřejmě, že jsi, právě jsme tě zajali." A on jim vysvětloval, že ho nezajali, že přišel dobrovolně, a oni na to, že na tom nezáleží, a on na to, že byl zajatec – a celé se to pořád dokola opakovalo.
Co bylo ale pro Billa mnohem důležitější, dostával se pořád dál a dál od bojiště a tím samozřejmě což bylo možná ještě důležitější, pořád blíž a blíž své skříni s nohama.
To byl v závěrečném zhodnocení rozhodující prvek, který ho přiměl konečně se rozhodnout. Nosil už Nohu švýcarské armády strašně dlouho bez přestávky a na Eyeracku za ni ani nebyla žádná náhrada. Jestli si ještě někdy chce vyměnit nohu, musí se nějak dostat zpátky do tábora Buboe. A k tomu bylo prvním krokem dostat se zpátky do kavalerie.
Kromě toho, jestli už má jít do boje, radši by snížil šanci, že bude nešťastnou náhodou zabit na své vlastní straně a tahle šance se v eyerackých silách rýsovala více než reálně.
Takže Bill šťastně bojoval ve svých okovech, vytvářel další a další administrativní problémy, dokud ho každý důstojník neposlal zase zpátky do želez a k svému veliteli, pořád směrem do týla.
Samozřejmě, že každý důstojník trval na tom, aby mu přidali další pouta, aby nemohl být obviněn, že se vzniklou situací nic neudělal. V době, kdy ho vojenská policie vyváděla z plukovníkovi kanceláře, museli ho už tlačit na příručním vozíku.
Nakonec ho dostrkali na mechanickém vozíku na velitelství úplně znehybnělého a vyjma části tváře taky úplně neviditelného. Pořád se ale usmíval jako sluníčko.
„Nazdar, pane! Jsem doma!"
Generál Weisseprd se pomalu otočil a zadíval se na hromadu chromované oceli před sebou.
„Jako že je Bůh nade mnou, ten hlas znám!"
Generál se pokusil odmotat pár řetězů, aby viděl lépe Billovu tvář, ale bylo jich tam moc.
„Odstraňte pouta tomu muži, okamžitě!"
Pobočníci, pomocníci, stráže a všichni, kdo byli v pokoji přiskočili, aby vykonali generálův rozkaz. Po Billově levici vypukl pěstní souboj, jak dva důstojníci a poddůstojník soupeřili o to, kdo mu bude moct osvobodit nohu.
Poddůstojník sejmul kapitána jednou ranou, ale složil se, když ho poručík nakopl na solar plexus. Většina celé akce byly nejrůznější zápasnické variace a Bill se celým tím zápasením zmítal sem a tam.
Řetězy byly jeden po druhém odemykány a odkládány stranou a postupně odhalovaly božího střelce ze zadovky.
Aspoň Bill doufal, že v něm sám božský generál pozná božského střelce ze zadovky.
A nezklamal se.
„Ty!" řekl generál Weisseprd.
Bill otevřel náruč do široka. „Vrátil jsem se!"

„Spoutejte toho muže!“ rozkázal generál.
Dát všechny ty řetězy zpátky bylo ještě složitější, než je sundat, a tentokrát Bill ani moc nespolupracoval. Ale výsledek byl skoro stejný. Brzo byl Bill opět úplně zabalený v poutech.
„Máte mi co říct na svou obranu?“
„Mmrrgm ffmrff hmmff. Mm nrrrf ffrrm mrrffm. Mrggnff!“
„Jakým jazykem to ten člověk mluví? Přiveďte překladatele!“ rozkázal generál.
Téměř všichni v pokoji, kdo měli nižší hodnost než plukovník, se vrhli ke dveřím. Všichni tvrdili, že vědí, jaký jazyk to byl, a že znají někoho, kdo by mohl překládat.
Poddůstojník, kterého předtím omráčili a zrovna se sbíral ze země, neměl v té soutěži pravděpodobně šanci na úspěch, protože už by se nestihl dostat ke dveřím, ale měl jiný nápad. „Má plnou pusu oceli. Dejte dolů ty řetězy, co má kolem hlavy.“
Generál Weisseprd zařval: „Stát!“ Úprk ke dveřím se zastavil. „Proč mu prostě nesundáte z hlavy ty řetězy?“
„Skvělá myšlenka, generále,“ řekl plukovník.
„Výborná myšlenka, pane,“ řekl major.
„Brilantní úmysl, generále,“ řekl kapitán.
„Naháníte mi posvátnou bázeň, pane,“ řekl poručík.
„Můj zatracenej nápad,“ zamumlal seržant.
„Seržante, sundejte mu ty řetězy!“ prohlásil generál Weisseprd.
Rychle to udělal a kroutil při tom konci řetězů tak svižně, že jemně nakleply zadní stranu Billovy lebky.
„Teď tedy, Bille, máš co říct na svou obranu?“
Bill se zlehka kolébal a pokoušel se vybrat, který z těch generálů, co před sebou vidí, je ten pravý. Weisseprd vypadal vždycky tak trošku jako halucinace, takže to nebyla snadná volba, ale naštěstí stáli všichni dost blízko sebe, takže nebylo tak důležité, kterého si vybere.
„Desátník krátkého kopí Bill se hlásí do služby, pane!“ Bill se pokusil zasalutovat, ale povedlo se mu jen lehce zaharašit řetězy. Pohybovat se jinak vůbec nemohl.
„Ha ha! Tak tohle tedy říkáš! Ale řekni nám, dezertére Bille, zrádce Bille, proč máš na své uniformě znaky eyerácké armády? A kde je tvá pravá uniforma? Tohle je očividně padělek.“
„Vypadá úplně stejně,“ protestoval Bill.
„To je ale sprostá lež. Tahle uniforma je vyrobená ze skutečné látky, ne z recyklovaného papíru.“
„Nemoh jsem si pomoct,“ kňoural Bill. „Vzali mi ji v nemocnici.“
„Aha! Takže jsi taky přijímal pomoc a pohodlí od nepřítele! Vrchol dezerce.“ Generál se otočil a ukázal na tři důstojníky, kteří byli v pokoji. „Vy, vy a vy. Co tomu říkáte?“
Všichni tři se na sebe podívali v náhlé hrůze a modlili se, aby někdo z nich odpověděl první. Nakonec se jeden z nich rozhodl, že špatná odpověď bude přece jen méně nebezpečná než žádná odpověď.
„Odstranit!“ řekl.
„Odstranit?“ nechápal generál. „Co je to za rozsudek? Chci slyšet vinen, nebo nevinen!“
„Vinen!“
„Vinen!“
„Vinen!“
„Och, ano pane, opravdu vinen.“
„Hodně vinen.“
„Extrémně moc vinen!“
„Dost!“ generál Weisseprd se otočil zpátky k Billovi. „Tak, Bille, poskytli jsme ti spravedlivý proces a byl jsi shledán vinným z dezerce a spousty jiných věcí, které doplníme později, až budeme zařizovat papírování. Máš něco, co bys mohl říct na svou obranu?“
O tom Bill ještě nepřemýšlel. „Jsem na smrt příliš mladý!“ zasténal.
„Synu,“ řekl generál otcovsky a zlehka mu položil hlavu na hlavu (pod všemi těmi řetězy nemohl rameno najít), „smrt si nevybírá. Žehnej ti Bůh, chlapče. Dobře, vojáci, vemte ho ven a zastřelte ho.“
Vojenská policie začala Billa zase strkat na vozík.
Pak se objevil hubený šedý muž v šedém plášti. Pravděpodobně vyšel z kabinetu, protože před tím ho Bill neviděl a teď si ho všiml jen proto, že i když se do zápasení před tím nezapojoval, šel ke generálovi a zašeptal mu do ucha pár slov. Generál vypadal, že mu opravdu naslouchá. Pár minut si mezi sebou šeptali.
Bill měl dost času to všechno sledovat, protože policisté měli spoustu starostí s tím ho na vozíku vyvážit. Neustále přepadával a jen tlustá vrstva řetězů ho pokaždé ochránila před vážným zraněním, což by mohl ocenit mnohem lépe, kdyby se zrovna nechystal zemřít. Ale nakonec ho pevně usadili a začali ho tlačit pryč.
„Počkat!“ promluvil generál. „Bille, chtěl bys dostat šanci vykoupit se?“
Shromážděné velitelství zalapalo překvapením po dechu.
„Jistě,“ řekl Bill. „Zůstanu pak na živu?“
„Ne.“
„Zůstanu na živu o trošku déle?“
„Ano.“
To byla další snadná volba. „Co musím udělat?“

KAPITOLA 24

ZATÍMCO ČEKAL NA SVÉ ZÁVĚREČNÉ odpočítávání, procházel si Bill ještě jednou seznam svého vybavení.

Sebevražedná pilulka – zkontrolováno.

Miniaturní vysílačka zamaskovaná jako šváb – zkontrolováno.

Tak, má to všechno.

Teď mu zbývalo jedině čekat.

Nevěděl přesně, na co čeká. Katapultem nikdy před tím necestoval. Bylo to něco velice staromódního, což znamenalo, že to snad kdysi používala jenom šlechta, ale přesto se mu to nezdálo příliš pohodlné.

Policisté mu sundali řetězy, což bylo mnohem pohodlnější, než se s nimi tahat, a určitě bude díky tomu mnohem jednodušší úspěšně ukončit svou sebevražednou misi. Ale vojenská policie tam pořád stála na stupínku nad ním a zbraně měli namířené na některé jeho oblíbené části těla.

Let katapultem, ať už to bylo cokoli, zahrnoval čekání ve veliké misce. Tam teď ležel. Také se zdálo, že je to do určité míry riskantní. Na zádech měl jakýsi vak, který byl zřejmě nějaké automatické zařízení. Muž v šedém kabátě mu řekl, že rozhodně vůbec nepotřebuje vědět, jak to funguje.

Takže tam Bill jen tak ležel a čekal, dokud důstojník nevystrčil hlavu přes okraj misky a neřekl: „Připraven?“

„Připraven na závěrečné odpočítávání, pane!“

„Odpočítávání? Och, dobře. Pět, čtyři, tři, dva, jedna, teď!“ zastrčil hlavu zpátky a dal znamení někomu pod sebou. Bill zaslechl zvuk sekyry, která se do něčeho zatnula, a vyletěl do vzduchu.

Odhlédnuto od toho, že ho to překvapilo, bylo vystřelení z katapultu poměrně zajímavé, ne-li příjemné. Mezi Billem a čistým zážitkem z letu nestálo vůbec nic. Žádný stroj, ani žádný ochranný oblek jako u výsadku. Byl tu jen Bill a povětří, kterým prolétával spolu s přeživšími ptáky nad bitevním polem.

A pak, po krátké chvilce od okamžiku, kdy vylétl, dosáhl nejvyššího bodu oblouku a začal padat.

Doporučení pro budoucnost. Bill si všiml, že mávat rukama jako pták křídly není vůbec k užitku. Ani modlení. Už věděl, že ani svíjení se není k ničemu dobré.

Začal přemýšlet, jestli to zařízení na jeho zádech není něco jako bomba. Ale zdálo se mu, že by to byl příliš komplikovaný způsob, jak ho usmrtit. Možná ale, že je to experimentální způsob popravy, pokud armáda nějaký nový potřebuje.

Řekli mu, že až ucítí, jak klesá, má se sbalit do klubíčka, a na to si taky vzpomněl, poté co vyčerpal všechny ostatní možnosti. Bylo to snad prý kvůli tomu, aby zmenšil svůj radarový profil a tím vypadal prostě jako ostatní střely kolem něj. Bill si nemyslel, že by to nějak zvýšilo jeho šance na přežití, ale ty už beztak byly skoro nulové, takže na tom vůbec nezáleželo. Protože se v nebezpečí do téhle prenatální pozice stejně stáčel, strčil si ještě k tomu do pusy palec pro připomenutí dávno zašlých časů. Bývalo to uklidňující.

Tentokrát ho to málem stálo přední zuby.

Pár stop od země (pokud to mohl přes své pevně zamhouřené oči odhadnout) ucítil najednou na zádech nepříjemný trhavě drtivý pocit. Náhle se zastavil.

V několika zlomcích vteřiny zastavil antigravitační generátor na Billových zádech jeho pád. Ohňostroj odpálil zadní část celého zavazadla, takže celá ohňostrojová sprška simulovala dopad skutečné střely. V ten samý okamžik se popruhy zavazadla uvolnily a spustily Billa posledních deset stop k zemi. Poslání přístroje bylo úspěšně ukončeno, a tak se jemně položil na pole a vysunul malé automatické lopatičky, které ho rychle skryly do hlíny.

Bill se zvedl, oprášil ze sebe nejhorší bahno a rozhlédl se. Vypadalo to, že si jeho příchodu nikdo nevšiml. Vyhodil sebevražednou pilulku a zkontroloval štěnici. Pořád ještě vypadala jako šváb. Malé nožičky a anténky měl schované stranou, ve skleněné trubičce.

Teď musel zjistit, kde je. Malý šedý muž Billa ujistil, že přistane někde poblíž eyeráckého vedení, kde měl uvést do provozu nepatrného robota vysílacího zařízení.

Pečlivě se rozhlédl. Nedaleko odsud byl v zemi otvor, který mu připomněl vstup do neutronového dolu. Byl asi stejně velký, ale mnohem vytíženější. Tudy projížděl téměř bez přerušení proud vznášedel, aut a lidí. Velké dveře měly stěží šanci se zavřít. Protože to byla jediná viditelná stavba v okolí, vyjma několika zákopů a pár bývalých domů, rozhodl se Bill, že je to nejlepší kandidát na velitelství nepřítele. A pokud se tam dostane, nabídnou mu tam určitě úkryt, kdyby se kavalerie rozhodla k zakrytí jeho příchodu zorganizovat nějaké vážné ostřelování.

Bill se připojil na konec kolony vojáků, kteří pochodovali dovnitř. Důstojník v čele musel říct heslo, ale zbytek mužů byl vpuštěn rovnou. Procházeli přímo pod nápisem nad vchodem: OPRAVDOVĚ DEMOKRATICKÁ A SVOBODNÁ ARMÁDA SKUTEČNĚ DEMOKRATICKÉ A REPUBLIKÁNSKÉ PLANETY EYERACK – Tajné vojenské velitelství.

Takže je to ono, bezva!

Kolona se zastavila ve velkém pokoji a důstojník vydal rozkaz, aby se přepočítali. Bill rychle přemýšlel. Důstojník má určitě záznamy, kolik vojáků s ním mělo přijít. Tohle číslo by mělo odpovídat poslednímu nahlášenému číslu, které bude odpočítáno. Takže aby ta čísla souhlasila, bude muset Bill buď mlčet – ale toho by si osoba, která stojí ve formaci před ním mohla všimnout – nebo nahlásit stejné číslo, jako osoba před ním, což považoval za nenápadnější.

Bill byl předpisovým vojákem, pohled upřený přímo před sebe, takže nemohl registrovat mnoho z toho, co se děje kolem. Všiml si, že voják před ním by potřeboval holiče. Eyerácká armáda už musí být pěkně rozvrácená, pomyslel si, když ani nedokáží každého brance pořádně oholit. Taky si všiml, že hodně hlasů, které se ozývaly, bylo posazených poměrně vysoko, a tak si pomyslel, že je ostuda, že už začali odvádět takhle mladé chlapce.

Pak už byl skoro na řadě. Voják před ním pípnul: „Čtyřicet pět!“

Ve svém nejlepším vojenském stylu Bill zaburácel: „Čtyřicet pět!“ To by je mělo ošálit.

V tu chvíli se rozhostilo naprosté ticho. Pak zaslechl Bill boty důstojníka, který pomalu procházel přes pokoj kolem řady

k němu. Pohled držel stále upřený v před.
„Vpravo vbok," rozkaz přišel hodně z blízka.
Bill udělal dokonalou otočku a pohnul při tom jen nohama. Ve výhledu teď měl vršek důstojníkova klobouku.
„Co ty tady děláš?" tázal se důstojník.
„Seržant Bill se hlásí do služby, pane!"
„Vím kdo jsi, ty přitroublý buřte. Jak si můžeš myslet, že by ses mohl vydávat za jednoho z mých vojáků? Udělals to, jen abys mě našel? Jak sladké!"
Tenhle člověk nemluvil jako žádný důstojník, kterého Bill zatím poznal. Dovolil si podívat se dolů. „Calyfigie!"
Ukázala si na rameno. „Pro tebe major Calyfigie, hastroši. Přinejmenším dokud jsme ve službě."
Bill se rozhlédl po pokoji. Nejen, že tu byl s náskokem přinejmenším půl stopy nejvyšším vojákem, ale byl tu taky jediným mužem.
„Co je tohle za jednotku?" zeptal se.
„Třetí dobrovolné komando žen v domácnosti," řekla major Calyfigie pyšně. „Připravené bránit své krby a domovy tím, že povraždí všechny nepřátele. Infiltrujeme se k nim v převlečení za uklízečky a pak klademe pivní pasti a bomby. Ale já tady tlachám a přitom vím, že prezident Grotsky umírá touhou tě vidět."
Celou cestu chodbami velitelství mu Calyfigie neskutečně dlouze líčila, jak invaze změnila celý její pohled na válku. Shrnout by se to dalo tak, že se z ní stal krvežíznivý rváč, žhavý po pomstě. Chraplavým hlasem se přiznávala, že se teď Bill stal jedním z jejích hrdinů. „Jestli pak budeš mít čas, ráda bych s tebou prodiskutovala různé formy boje holýma rukama," řekla mu s významným mrknutím, když ho nechávala u dveří poradní místnosti.
Naštěstí byl Bill na pocit zmatení zvyklý. Neobtěžoval se Calyfigii vysvětlovat, že pak má v plánu být mrtvý. Podle plánu se stejně nikdy nic nedělo, takže možná, že se přece jen potom sejdou.
Když otevřel dveře, vyvalil se z poradní místnosti hluk. Lidé křičeli nejnovější informace, volali po nejrůznějších dokumentech, probírali vývoj, řvali rozkazy do telefonů a hádali se o strategii, zatímco v jednom rohu vyhrával malý swing band. Bill vstoupil do místnosti a najednou všechno ztichlo. Dokonce i kapela přestala v polovině Boogie Woogie synthesizer boy. Všichni zírali na Billa.
„Nazdar kluci," řekl. „Jsem doma!"
Zpoza stolu zvolna vstal Miliard Grotsky v uniformě polního maršála a zíral na Billa. „Řekli nám, že jsi mrtvý."
„Kecali," řekl Bill s úsměvem. „Skoro, ale ne úplně."
„To je dobře," řekl Grotsky. „Velmi dobře. To znamená, že tě můžeme postavit před soud za dezerci!"
Na to neměl Bill připravenou žádnou odpověď, protože z čistě technického pohledu to, co udělal – utekl během boje z téhle strany, aby se přidal k druhé straně – mohlo být považováno za dezerci.
„Potřebuju tři dobrovolníky!" Prohlásil Grotsky. Nikdo se ani nepohnul. „Aby byli soudci, nic jiného." Zvedl se les rukou.
Během minuty bylo uprostřed poradní místnosti vyčištěno místo. Na jedné straně stál prezidentův stůl a na druhé křeslo pro Billa. Tři soudci seděli po straně.
Prezident Grotsky povstal. „Důstojníci soudu, dámy a pánové. Rád bych vás všechny přivítal na našem úplně prvním vojenském soudu zde v svobodomilovné, demokratické a právní republice Eyerack. Pokud mohu, rád bych jednání zahájil krátkým prohlášením."
Ukázal prstem na Billa. „Tento muž dezertoval z armády. Měl by být zastřelen. Děkuji vám. Jaký je rozsudek?"
Soudci se podívali jeden na druhého. Prostřední pokrčil rameny a řekl: „Mně to zní dobře."
„Dobře."
„Jo."
„Můžeme se teď vrátit ke své práci?" zeptal se ten první.
„Námitka!" namítal Bill.
„Proč namítáš něco proti tomu, že se vrátíme ke své práci?" zeptal se druhý soudce.
„Ne, já namítám proti tomu procesu."
Třetí soudce řekl: „Soud proběhl. Co bys chtěl víc?"
„Nedostanu šanci se hájit?"
Soudci se otočili na prezidenta Grotskeho o radu.
„Jejda, Bille, my jsme tu nikdy před tím vojenský soud neměli. Měl bys snad dostat nějakého advokáta nebo tak něco?"
„Samozřejmě. Když jsem byl před vojenským soudem kavalerie, tak mi dokonce i oni poskytli obhájce, abych se mohl hájit."
„Hmm." Grotsky to projednal s několika svými pobočníky. „Ne, nemáme po ruce žádného právníka. Všechny jsme je poslali k bojovým jednotkám, protože všichni souhlasili, že nebudou nikomu scházet. Ale myslím, že bysme tě mohli nechat, abys mluvil sám za sebe. Mluv." Zaklonil se do křesla a poslouchal.
„Nejsem vinen, tím jsem si jistý." Bill potřeboval rychle myslet a v tom nebyl nikdy příliš silný. Ale tohle byla bezpochyby otázka života a smrti, a tak to jeho mozkové buňky pořádně rozpumpovalo. „Nejdřív ze všeho, nejsem občanem Eyeracku. Ve skutečnosti jsem občanem Císařství, takže abych se mohl stát členem vaší armády, musel bych se vrátit do Císařství a tam se vzdát svého občanství. Pak se hned vrátím. Co tomu říkáte?"
„Na rychlou improvizaci to není špatné," řekl Grotsky. „Soudci?"
Jeden ze soudců dělal něco s počítačem. Počítač hlasitě hučel. „Je mi líto. Abyste mohl být odveden, musíte opravdu být občanem, ale podle našich záznamů jste se přihlásil dobrovolně. Vidíte?" Otočil obrazovkou, takže Bill i ostatní mohli vidět kopii Billových záznamů, kde bylo „odveden" škrtnuto silnou čarou a změněno na „dobrovolník".
„Radši to zkusím jinak." Bill mučil svůj mozek, dokud se neupamatoval na něco z toho prvního procesu. „Vyhlásili jste

stanné právo, ne?“ Prezident Grotsky to potvrdil. „Takže celá planeta je jako vojenská základna a já jsem planetu nikdy neopustil, takže jsem nemohl ani dezertovat. Je to tak?“
Třetí soudce zvedl ruku. „Můžu si to vzít?“ Prezident souhlasně kývl. „Naposled jste byl viděn poručíkem Rosenblattem, když vás exploze vymrštila do vzduchu. Pokud můžeme říct, dopadl jste o chvíli později poblíž velitelství. Rozhodně jste ale po určitou dobu nebyl přítomen na povrchu planety Eyerack. Pořád vinen.“
„To je falešné obvinění,“ kňučel Bill. „Nemůžu být dezertér, protože jsem pořád člen císařské kavalerie, takže jsem se jen hlásil ke své jednotce do služby.“ Opatrně se rozhlédl kolem. Když mu nikdo okamžitě neodpověděl, začal se omluvně usmívat.
„Tohle se mi líbí,“ pronesl prezident. „Moc se mi to líbí.“
„U svatého Jiří, myslím, že na to přišel,“ řekl první soudce po tom, co to krátce prodiskutovali.
„Určitě. Dokázal to,“ řekl druhý.
„Rozhodně,“ řekl třetí. „Není vinen dezercí.“ Ozval se potlesk. „Není to dezertér. Je to špión. Vinen!“
„Nádherné,“ nadchl se Grotsky. „Odveďte ho a zastřelte!“
Dva vojenští policisté popadli Billa a začali ho postrkovat ke dveřím. Podařilo se jim dostat asi do půlky cesty, když prezident zavelel: „Stop!“
Grotsky mluvil s šedou postavou, která se objevila na holoobrazovce za ním.
„Snorri!“ křičel Bill. „Snorri! Zachraň mě!“
„Příliš pozdě, Bille,“ ozval se Grotsky. „Ukázalo se, že Snorri Yakamoto byl chytře zamaskovaný chingerský špión. Zmizel dřív, než jsme ho mohli zastřelit. Tohle je Bodger Portcullis, můj nový poradce ve vnitřních záležitostech. Řekni ahoj, Bodgere.“
„Jejda Bille,“ řekl Bodger, „vypadá to, že ti pořádně teče do bot, co?“
Bill nemohl mluvit, protože měl přes pusu ruku jednoho policisty.
„Předpokládejme, že bysme tě místo zastřelení nechali jít na sebevražednou misi? Líbilo by se ti to?“
Grotsky přikývl, jako by chtěl Billa povzbudit k souhlasu. Protože Bill už sebevražednou misi podnikl – a na jedné vlastně byl i zrovna teď– rozhodl se, že se klidně může zapojit i do téhle. Přikývl taky.

KAPITOLA 25
BODGER BYL MOŽNÁ NOVÝM přírůstkem do Grotskeho informační služby (Bill zaslechl, jak si nějaký jiný špión stěžuje: „Nepotřebujeme tu žádného vlezlého Bodgera!“), ale jeho nápad byl milý.
Posledních několik minut strávil Bill přivazováním ke kuši. Narozdíl od katapultu, což byl neforemný obrovský stroj, byla kuš ukázkou vysoce vyspělé technologie. Sestávala z obrovského luku a to, na čem měl Bill letět, byl oštěp, který to vystřelovalo. Cílem bylo, že bude díky tomu pro radary vypadat jako normální náboj dělostřelectva. Měl přistát poblíž velení kavalerie a umístit tam malou vysílačku, chytře zamaskovanou za vypotřebovanou roli toaletního papíru, která bude vysílat naváděcí signály pro eyerackés střely.
„Jak to bude s odpočítáváním?“ zeptal se Bill technika, který nabíjel kuš.
„S jakým odpočítáváním?“ řekl technik a zatáhl za páku.
Vžžžuum!
Bill zatím nikdy příliš podrobně neuvažoval o nábojích. Většina zbraní, které používal, byly buď energetické, třeba plamenomety, nebo řízené střely, jako chytré střely ve STŘELCI ZE ZADOVKY. Nikdy nepřemýšlel o problémech spojených se zasažením cíle něčím, co je vymrštěno a letí vzduchem. Možná by se sám od sebe ani nedostal k principu gyroskopické stabilizace, kdyby si ji nevyzkoušel na vlastní kůži.
Gyroskopická stabilizace znamená, že pokud se něco otáčí kolem své nejdelší osy, letí to rovně. Čím rychleji se to otáčí, tím přesněji to letí. Tenhle oštěp se očividně chystal, být velice přesný.
Výsledek nemohl Bill dost dobře posoudit, protože když dopadl a řemeny, které ho poutaly, se uvolnily, dokázal se jen pozvracet na zem. A málem se netrefil.
Nebe nad ním se točilo, a tak se radši převalil. Pak se točila země, a tak zavřel oči. Točily se taky, ale myšlenky, že by je měl zase otevřít, se děsil.
Ale nakonec uzavřel vesmír s Billem smír a za vzájemného respektu se mohl konečně pokusit zjistit, kde je. Bylo to těsně za císařskými liniemi, nedaleko velení.
Bill věděl, co musí udělat.
Prohlédl několik liščích nor, aby našel ty nejčerstvější brance, kteří se tam dali najít. Tamhle! Tihle by se hodili – mladoučcí holobrádci, všichni obyčejní vojíni, všichni vyplašení k smrti. Všichni zelení strachem.
Bill skočil doprostřed skupiny, popadl pušku a svým nejdokonalejším hlasem vojenského cvičiště řekl: „Neříkejte mi zatraceně, že vás to tu vystrašilo? Dem do toho – tady to, to je válka a určitě potřebuje nějakej boj!“
Vyskočil a přískoky přes zákopy začal útok na eyerackés linie. Jak přeskakoval jednotlivé zákopy, křičel další povzbuzení. „Nebuďte srabi! Do útoku! Do útoku! Udělejte to pro Císaře – a taky pro své matky!“
Postavil se na vršek posledního zákopu, zaujal hrdinskou pózu, zamával puškou nad hlavou a zařval: „SMRT NEBO SLÁVU!“ A sám zaútočil do bojového pole.
Když odhadl, že je asi tak v polovině, začal se pozorně rozhlížet. Kolem začaly stoupat do vzduchu malé obláčky špinavé mlhy. Kdyby se mu podařilo se dostat trochu do leva, asi padesát stop–
Křřach! Bill spadl po hlavě do hluboké jámy po střele. Dokud tu zůstane a bude držet hlavu dole, nemůžou ho vidět ani z jedné strany. To bude jednoduché, když sem tak hezky zapadl. Bylo to přesně to, o čem Bill vždycky snil – bezpečí.
Teď měl spousty klidu i času, aby popřemýšlel o tom, co by měl udělat dál.
Ať už vymyslel cokoli, co by mohl dál dělat, mýlil se. Za ním se začínal vzmáhat podivný hluk. Znělo to skoro jako…

Ne, to není možné. Ale znělo to úplně jako tisíce vojáků útočících přes bojiště.
A ukázalo se, že je to přesně tak. Obrovská vlna, která rozdrtila řady nepřátel a do bahna zadupala všechno, co jí stálo v cestě.
Když se Bill probudil v nemocnici, byl zabalený v obvazech tak dobře jako tehdy v poutech. Nebyl si jistý, co je lepší. V obou případech se ale nemohl hýbat a mohl stěží mluvit. Na některých osobnějších částech těla ještě pořád cítil otisky vojenských bot i chodidel nohou. Copak po něm přepochodovala celá armáda? Od okamžiku, kdy se vlna útoku dostala k jeho jámě po střele, si už nepamatoval vůbec nic. Nebyl si ani jistý, čí je ta nemocnice, ve které leží. A ptát se někoho bylo nevhodné, protože obě strany ho přece odsoudily k smrti za dezerci k té druhé.
Chvilku tam ležel a zíral na strop. Kdyby se mohl hýbat, zapnul by si holovizi, ale zatím nemohl ani pootočit hlavou, aby si zkontroloval, jestli tu vůbec nějaká je. Kolem a kolem to bylo jen o trošičku lepší než být mrtvý.
Nakonec přišla sestra, aby mu vyměnila kapačku. Bylo to obzvlášť bolestivé a to ho úplně probudilo. V záležitostech, jako byla tahle, Bill věřil, že bolest, která nakonec přejde, je mnohem lepší než necitlivost, která přejít nemusí.
Taky se mu podařilo zahlédnout tu sestru. Vypadala tak moc jako generál Weisseprd, že ji Bill nejdřív podezříval, že je to on v přestrojení. Ale měla větší knír než generál a hlavně byla mnohem mužnější. Taky měla na rameni označení císařské kavalerie s důvěrně známým sloganem: „Ošetřuj, až to bolí!“. Takže teď už věděl, kde je. Zaplavila ho únava a temnota.
Podruhé, když zahlédl sestru, začal sténat, jako každý dobrý voják, aby naznačil, že stěží potlačuje křik agónie. Podle legend to prý dělá dojem na ženský personál a někdy to vede k předepsání masáží nebo psychoaktivních léků. (Bill za svou vojenskou kariéru strávil v nemocnicích hodně času a tahle finta zatím ještě nikdy nefungovala. Mýty jsou ale v lidské představivosti zakořeněny natolik, že to pokaždé zkoušel znovu.)
Představte si jeho překvapení, když k němu sestra skutečně přišla! Zkontrolovala záznam a část těla, která nebyla příliš těžce zraněna, pak ho pohladila něžně po čele a řekla: „No tak, no tak. Nedá se ta bolest vydržet?“ Bill přikývl, aby jí dal najevo, že to bolí tak strašně, že nemůže ani mluvit. „No, nemůžeme vás nechat takhle sténat. Máte tu návštěvu! Tady, tohle skousněte.“
Strčila mu něco mezi rty a odešla. Bill to něco zkoumal jazykem a zuby. Nemělo to přesně tvar prášku. Jeden konec to mělo kulatý, ale druhý plochý. Jemně se toho dotkl zuby. Bylo to tvrdé.
Kulka. Dala mu kulku, aby ji skousnul. A on byl příliš zavázaný v obvazech, aby si ji mohl vyndat z pusy.
Ale sestra říkala něco o návštěvě, ne? To bylo trochu matoucí. Bill neznal v celé císařské armádě nikoho, pokud nepočítáme generále Weisseprda, a ten kdyby věděl, že tu Bill je, tak by sem rovnou poslal popravčí četu.
Hned se ale ukázalo, jak hluboce se mýlil. Bill rozpoznal zvuky generálových patolízalských zaměstnanců v pokoji dlouho před tím, než sám generál došel k jeho posteli.
„Tak tady máme našeho hrdinu, co? Bůh ti musí být obzvlášť milostiv, synu, že jsi přežil ten skvělý útok, který jsi vedl. Ví tu někdo, jak se tenhle muž jmenuje? Přes všechny ty obvazy z něj nevidím ani kousíček.“
Bill si přesunul kulku mezi zuby a rozhodl se, že se nenechá poznat. Trochu zasténal, aby ukázal své hrdinství.
„Nevadí. Jsi pro nás všechny obrovskou inspirací, chlapče. Jednoduše jsi dokázal naše muže přimět, aby mysleli na vítězství – pro změnu. Nejen pořád na smrt. Pak jsi je vedl do beznadějného útoku, bez myšlenky na vlastní bezpečí, bojující blázen, který inspiroval všechny vojáky, aby ho následovali do čelistí smrti! To, že při tom většina z nich zemřela, nijak nezmenšuje tvůj úspěch.
Abychom uctili tvou odvahu a velitelský duch a taky na počest Císaři, rád bych tě vyznamenal – jakou medaili tu máme po ruce?“
Pobočník přiskočil s malou skříňkou a generál se v ní chvilku přehraboval.
„Ano, tahleta je hezká. Rád bych tě vyznamenal Řádem galaktického spodka. Měl bys vědět, že tě to taky opravňuje k jednomu nápoji zdarma v důstojnickém klubu podle tvého výběru, pokud se někdy staneš důstojníkem. Což je velice nepravděpodobné.“
Generál osobně Billovi medaili připnul. Naštěstí měl Bill tu kulku, do které se mohl zakousnout, když mu špendlík zajel do masa.
„Teď, synu, je tu ještě něco, co bychom pro tebe mohli udělat?“
Bill spolkl kulku, aby mohl jasně promluvit. „Ano, pane. Chtěl bych novou nohu!“ Zvedl pro ilustraci pravou nohu.
„Jako by se stalo!“ řekl Weisseprd. „Doktore, dohlédněte na to, ať je na konci téhle nohy hned teď náhradní lidská noha!“
Bill vzdychl. Jeho sen se co nevidět naplní.
Během několika minut ho zřízenci začali připravovat na operaci a odváželi ho na sál. Zdálo se to jen jako okamžik – pravděpodobně proto, že většinu času strávil v bezvědomí – a už byl zpátky ve své posteli v nemocničním pokoji. Pomalu se probouzel, probíral se z anestezie, protáhl si nohy, zahýbal chodidly. To ho úplně probudilo. Zahýbal pravou nohou. Cítil ji úplně jako nohu! Ohnul prsty pravé nohy. Cítil je úplně jako prsty u nohy!
„Sestro! Sestro!“
Sestra hned přiběhla, za zády s doktorem. „Něco není v pořádku? Bolí vás to?“
„Moje noha! Moje noha!“ Billa to rozrušilo tak, že nebyl schopen souvisle mluvit.
„Bolí vás noha?“ zeptal se doktor. „To je po operaci normální. Brzo to přejde.“
„Ne! Ne!“ Bill se zhluboka nadechl a pokusil se uklidnit. „Nechte mě podívat se na tu nohu!“
„Ach!“
Doktor opatrně odvinul obvazy ze spodku Billovi pravé nohy. Bill už mohl skrz gázu zahlédnout záblesky růžového lidského masa. Sestra mu podpírala hlavu, takže mohl celé to vybalování pozorovat.
„Voilá!“ Se slavnostním výkřikem odvinul doktor poslední roušku.

Bill nebyl schopen slova. Tam na konci jeho pravé nohy, byla noha, skutečná noha, lidská noha – důvěrně známá noha.
Podíval se na ni pečlivěji. Byla to levá noha. Dobře, nevadí, aspoň že to vůbec byla noha.
„Tak, co si o tom myslíte?“ zeptal se doktor.
„Je nádherná,“ řekl Bill. „Konečně mám tedy znovu dvě nohy.“
Doktor se zatvářil rozpačitě. „Ne tak úplně.“
Billova radost začala vyprchávat. „Jakto že ne úplně?“ dožadoval se vysvětlení.
„No, generál chtěl, abyste měl nohu na konci nohy tam, kde mi lékaři říkáme, že je kotník. Ale zrovna teď je chronický nedostatek nohou. Myslím, že o tom víte víc než já. Každopádně ale jediné místo, kde jsme našli nějakou nohu, kterou bychom vám mohli dát na pravou nohu, byla, no, vaše levá noha. Jsem si jistý, že se vám ta noha bude líbit. Koneckonců jste na ni už dlouhou dobu zvyklý. Je to vaše vlastní levá noha.“
Bill vyrazil tak příšernou vražednou přísahu, že doktorova tělesná teplota rázem klesla o, deset stupňů a málem omdlel. Pak začal Bill křičet. „Co mám potom teda na levé noze?“
„Bude se vám to líbit. Jsem si jistý, že bude. Mám-li mluvit za sebe, je to velice hezký kousek,“ drmolil doktor, když ztuhlými prsty a s drkotajícími zuby rozbaloval obvazy. „ A myslím, že zjistíte, že je i velice šikovná.“
Bill znovu vykřikl. Tam, kde bývala jeho levá noha, než se z ní stala pravá, tam byla ruka. Výjimečně ošklivá, chlupatá ruka. Měla silné špinavé nehty a kolem zápěstí tetování SMRT VŠEM CHINGERŮM.
Sevřel tu ruku v pěst, švihnul s ní po doktorovi a sejmul ho lehkým hákem. Setry doktora odtáhly pryč.
„Zvyknete si na to,“ mumlal doktor. „Je skutečně výjimečná.“ Nepřestával Billa ujišťovat, i když ho vynášeli z pokoje.
Transplantovaná noha se rychle hojila, ale Billovi chvíli trvalo, než se naučil chodit na své nové ruce. Pokoušel se chodit na konečcích prstů, po dlani, nebo balancovat na pěsti. Všechno to bylo velice nepohodlné. Šťastný byl, jen když mohl svou ruku–nohu sevřít v pěst a ohnat se s ní po doktorovi, kdykoli šel okolo. Doktor se mu vyhýbal, a tak Bill kulhal po nemocnici a hledal ho. Kdekoli ho našel, byl připraven skočit mu na záda a praštit ho pěstí.
Na jedné ze svých expedic se zastavil před nástěnkou, aby si odpočinul. Jediné věci, které se tu daly číst, byla nová oznámení.
VÁŠ CÍSAŘ VÁS MILUJE!
„Ano, opravdu vás miluju!“
To, co následuje, napsal skutečně sám Císař.
Císař a celé velení by rádo poděkovalo všem odvedeným mužům a ženám svých udatných a slavných ozbrojených sil za jejich štědré vyžádané dobrovolné příspěvky do Císařova hotovostního narozeninového fondu.
Díky vaší spolupráci bylo možné zakoupit něco, co Císař vždycky chtěl: transplantát mozku, díky kterému možná jeho IQ vzroste nad 35. Mělo by vás těšit, že díky pouhému jednomu týdnu, kdy jste neobdrželi svůj plat, bylo možné poskytnou tolik potěšení.

Bill přemítal, jestli to byl jeden z těch týdnů, kdy byl vězněm na Eyeracku. To ho přivedlo k myšlence, jestli by mu nemohli zpětně vyplatit plat za službu v eyerácké armádě. Usoudil, že asi ne. Všechny jeho zpětné nároky pravděpodobně propadly, když byl odsouzen k smrti. Bylo tam další oznámení.
VÁŠ CÍSAŘ VÁS MILUJE!
„Ano, opravdu vás miluju!“– Císař.
Zaměstnanci domácnosti císaře s velkou lítostí oznamují, že milovanou císařskou rodinu opět zasáhla tragedie.
Bylo zjištěno, že díky dědičným problémům s krevním oběhem je mozek hlavního admirála císařského námořnictva Kvetche už šest let prakticky mrtev. Všechny jeho předcházející rozkazy jsou zrušeny.

Chudák, politoval ho Bill. Sloužil už pod jinými důstojníky, kteří byli klinicky mrtví, a nikdy se nezdálo, že by to jejich chování bylo nějak na překážku. Nebo že by ho to nějak zlepšovalo. Ale samozřejmě je to mnohem vážnější, když se to přihodí příbuznému Císaře.
Byly tam ještě další císařské vyhlášky, ale Bill se příliš utápěl v depresi, než aby je četl. Pomalu se vracel do své erární postele. Cestou jednou zahlédl doktora, ohnal se po něm pěstí a málem ho dostal. Místo toho ale zasáhl zeď a vyrazil do ní díru. Pomalu se mu ta jeho třetí ruka začínala líbit, ačkoli by rozhodně dal radši přednost noze, kdyby si mohl vybrat.
Sedl si na okraj postele a drbal si prsty na noze svou novou rukou. Šikovné. Ale depresivní.
Stejně jako kavalerie a celá válka a všechno. Brzo už bude v pořádku a pošlou ho z nemocnice zpátky do bojových linií. Pokud něco rychle nevymyslí.
Nemohl nic vymyslet ani pomalu, což mu způsobilo depresi ještě větší. Zapnul si holovizi a procházel jednotlivé programy. Všude reklamy. Včetně jedné, kde hledali dobrovolníky, do náborové služby. Kyprá blondýna v těsné uniformě lákala do armády.
„Potřebujeme kurážné muže. Muže, kteří se nebojí sloužit svému Císaři tam, na drsných koncích Císařství. Muže, kteří jsou připraveni verbovat vojáky potřebné k tomu, aby bojovali v téhle válce, která ukončí všechny války.
Je to zvláštní zaměstnání, které vyžaduje zvláštní schopnosti. Žádáme zejména válečné veterány, aby se přihlásili. Zvlášť ty, kteří jsou zranění tak, že už toho mnoho nevybojují. Služte svému Císaři. Tohle je pro vás vhodná příležitost. Nevadí, jestli máte tesáky, dvě pravé paže a tři ruce. Váš Císař vás potřebuje!“
„Opravdu mě potřebuje,“ vzdychl Bill, potřásl si sám se sebou rukama a lehl si na záda, aby si mohl volnou rukou poklepnout na tesáky.
Dlouhá sága Billa, galaktického hrdiny, se neochotně blížila svému konci.

Sága Billa, náborového seržanta, měla právě začít.

KONEC